

Ivan Antić

PODSJETNIK ZA DUŠU

© Copyright: 2013. by Ivan Antić

Tekst je registriran kao autorsko djelo u
JAA - Autorska agencija za Srbiju a.d. Beograd

Knjiga je besplatna samo za srpsko jezično područje.
Može se neograničeno umnožavati samo za neformalnu,
nekomercijalnu, neprofitabilnu osobnu upotrebu,
i pod uvjetom da se ne uklanja, dodaje
ili mijenja bilo koji dio teksta.

www.ivantic.net

Lektura na hrvatski jezik: Sandra Antešević

Beograd, 2013.

Sadržaj:

Uvod.....	3
Opći početak, ili odakle smo.....	5
Očitovanje svega kroz sedam faza ili razmjera.....	7
Očitovanje svega kroz pet dimenzija.....	10
Čovjekovo tijelo kao ishod očitovanja svih razmjera i dimenzija.....	12
Dvostruka priroda božanske emanacije: zaborav kao buđenje.....	13
Organski život kao osnova čovjekovog tijela.....	14
Čovjekovo tijelo kao osnova ličnosti.....	17
Cjelovita ličnost kao osnova duše.....	18
Organski svijet kao scena za dramu ličnosti.....	19
Ličnost kao oličenje Božanskog.....	21
Božansko kao osnova duše.....	23
Prisutnost Božanskog kao svjedočenje.....	25
Mehaničko očitovanje neorganskog svijeta.....	26
Očitovanje organskog svijeta kao podloga očitovanja svijesti.....	27
Krug stvaranja: neorganski svijet, organski svijet i čovjek.....	28
O inkarnacijama duša prije organskog života na zemlji.....	30
Podjela duša na mlade, razvijene i visoko razvijene.....	35
Duše se pripremaju za ljudski život oblikovanjem sveg ostalog života.....	40
Rađanje duše u tijelu.....	42
Početak zaborava.....	45
Komunikacija između uma i duše.....	47
Zašto je duša uvijek dobra.....	51
Zašto neki ljudi nisu dobri.....	52
Pad duše - suprotna točka na krugu božanskog očitovanja.....	66
Neke osobine i problemi mladih duša.....	71
Neke osobine i problemi srednje razvijenih duša.....	74
Neke osobine i problemi visoko razvijenih duša.....	74
Neka zapažanja o mladim, srednje i visoko razvijenim dušama.....	76
Svakodnevni život Donosilaca svjetlosti.....	78
Planeti uvjetuju organski svijet.....	80
Duša i karma.....	83
Duša i znanost.....	88
Duša i religija.....	92
Tri vrste rada: fizički, umni i namjeravanje.....	98
Rad na sebi.....	102
Čovjekovo svjedočenje o prisutnosti Božanskog.....	104

UVOD

Već dugo postoji potreba za ovakvim podsjetnikom, vodičem koji bi ljudskim dušama bio od pomoći da se podsjetite tko su, što su i zašto su ovdje. Ljudi znaju tko su, samo su zaboravili. Ima već puno takvih informacija, ali razbacanih i nesređenih u raznim djelima i učenjima, starim i novim, neka su ideološki jednostrana, neka se trude da budu objektivna, ali su nepotpuna, dok većina suvremenih knjiga o ovoj temi samo raspaljuje iluzije i podmeće dezinformacije. Ovdje ćemo pokušati učiniti ono što još nije učinjeno - iznijeti kompletnu priču na što objektivniji način.

Svakako, to će biti uvjetovano iskustvom autora, mojim osobnim iskustvom i zrelošću. To ima dobru i lošu stranu. Loša strana su ograničenja koja svakako imam. Dobra je što se o ovome može samo osobno svjedočiti na osnovu vlastitog iskustva. O životu duše može se govoriti samo osobnim iskustvom koje je dovoljno pročišćeno tako da je dobilo objektivnu vrijednost.

Dobra strana je u mom slučaju još i to što sam se zadnjih trideset godina trudio da osobna ograničenja smanjim i iskustvo učinim dovoljno objektivnim. To sam prije svega činio praksom zen budističke meditacije, zvanom *šikan taza*, zatim bezbrojnim izvantjelesnim iskustvima, u fizičkoj ravni, astralu i ravnima iznad astrala (*hyperspace*), kao i samim iskustvom umiranja. Dodatnu objektivnost o životu duša donijela su mi iskustva susreta s dušama umrlih i svojim duhovnim vodičem. Prirodu tih iskustava iznio sam u svojoj knjizi *Sankhya*, prikazu istoimenog učenja koje je starije od *Veda*, a koje objektivno prikazuje sve kategorije postojanja u svim dimenzijama. Shema kategorija *sankhye* se pokazala kao jedina potpuno objektivna i točna mapa svega što se uopće zbiva, s kojom je moguće rukovoditi i uspoređivati osobna iskustva kako bi dobila objektivnu vrijednost. Za bolje razumijevanje ovoga što ovdje iznosim bit će od koristi da se pročita i ta knjiga. Također sam svoja iskustva usklađivao s radom na sebi po učenju G. I. Gurdjieffa, drevnom znanju sufizma i gnosticizma koje je on prenio, i dobar dio izlaganja ovdje zasnivat će se na tim učenjima.

Možda će se nekom poznavaoću budizma, posebno zen budizma, ovdje nametnuti pitanje zašto uopće govorim o dušama kada to nije baš "budistički". Zaista i nije, ali izvorno Budino učenje kao i zen budizam koji ga najpraktičnije provodi, ne negiraju dušu već ukazuju na širi kontekst od individualne duše i njenog iskustva. Potpuno je lažan prikaz budizma koji negira dušu i Božansko. Još je sam Buda detaljno govorio što se sve zbiva dušama i za života i nakon smrti, kao i o djelovanju Božanskog. On je samo stavio naglasak na ono što sve to omogućava, na širi kontekst sveg tog zbivanja i na samu praksu buđenja, a ne na teorijska objašnjenja, koja su još u njegovo doba bila pokrivena sa svih mogućih strana. Kao prosvijetljen, Buda je dobro znao da sve o čemu se govori postaje metafizika, da um sve projicira kao privid da je zamišljeno već tu, da je opis ono opisivano. Stoga nije nikada govorio o cilju, već uvijek samo o sredstvu za postizanje cilja. Na sve načine je izbjegavao da cilj postane predmet vjerskog obožavanja prije njegovog istinskog postignuća. A to je upravo ono što neprosvijetljeni ljudi uvijek rade: kada ne mogu postići duhovni cilj vlastitim naporom i preobražajem, oni od toga naprave religiju u kojoj zamišljaju da je cilj već ostvaren ili da će biti ostvaren u nekoj imaginarnoj

budućnosti, ili da ga je sam Bog donio. Buda nije pravio religiju, samo je ukazivao na put pročišćenja. On je bio higijeničar patnje. Njegov širi kontekst nam je danas razumljiviji, jer o njemu na svoj način govori suvremena teorija Univerzalnog Polja¹, kvantnog holograma² koji je u osnovi stvarnosti, po komu nema razlike između najviše Božanske stvarnosti, kozmosa i našeg unutarnjeg iskustva i duševnog života. Sve je to jedno isto zbivanje; svi njegovi procesi se u cijelosti svode na veliko buđenje. Zato je Buda samo i govorio o probuđenju, po kome je budizam i dobio ime. Zato se jednako ispravno može reći i da ne postoje individualne duše, jer u krajnjem pogledu samo Apsolut postoji i on je transcendentan, tj. neodrediv - kao i da postoje individualne duše koje su opet u suštini sam Apsolut, njegovi svjesni subjekti - jer ipak postoji netko tko spoznaje to transcendentno. Da zaista nema duša, kao svjesnih subjekata, koje nadmašuju tijelo i um, koje su sposobne shvatiti nepostojanost i promjenljivost svega, onda ne bi moglo biti ni budizma ni probuđenja, ni samog Bude. Samo se radi o različitoj dubini uvida, i načinima promatranja iste stvari.

Suština probuđenja se u zenu svodi na izreku: „Spoznaj svoje lice koje si imao prije svoga rođenja“. To znači: spoznaj svoju suštinu ili dušu koja si bio prije inkarniranja u ovo tijelo; ono što si u apsolutnom smislu, neovisno o tijelu i umu. To je probuđenje. Tada postaje jasan cijeli proces individualnog iskustva postojanja koji nazivamo dušom, i njegovo jedinstvo s objektivnim postojanjem koje nazivamo Apsolutom ili Božanskim. To je isti proces. Spoznaja njegove istovjetnosti je probuđenje.

Ali probuđenje ne bi bilo to što jest ako se ne bi razumio cijeli proces buđenja, cijeli život individualne duše, zašto uopće postoji drama života, i kako je ona došla do probuđenja tokom života u fizičkom tijelu. Ovdje ćemo se podsjetiti na taj proces, iako je on tako mukotrpan i iluzoran da bismo ga najradije zaboravili, kao košmarni san koji smo davno sanjali. Možda ćemo tako pomoći dušama koje još sanjaju da se lakše probude.

¹ O univerzalnopolju u suvremenoj fizici vidjeti knjigu Gregg Braden: *Božanska matrica*, VBZ, Zagreb, 2008. kao i Lynne McTaggart: *Polje - Potraga za tajnim silama svemira*, Teledisk, Zagreb, 2005.

² O holografskoj paradigmi vidjeti u knjizi Michael Talbot: *Holografski svemir*, Teledisk, Zagreb, 2006.

OPĆI POČETAK, ILI ODAKLE SMO

U opisu cijele stvari moramo početi od maksimalno općeg i apstraktnog objašnjenja prauzroka, da bismo mogli razumjeti sve detalje životne drame koju imaju duše na ovom svijetu.

U osnovi sveg postojanja je Apsolut ili Božansko. Ovdje ćemo ga nazivati Božanski Apsolut. Tako ćemo izbjeći teološku deifikaciju ako bismo ga nazvali samo Bogom, i teorijsku apstrakciju ako bismo ga nazvali samo Apsolutom.

Božanski Apsolut je nestvoren, bezvremen, bez ikakvih granica, što znači da je sveobuhvatan i da ništa nije moguće izvan njega samog. Pošto je jezik uvijek ograničen i jednostran, o njemu se može govoriti samo u paradoksima: da je sve iako nije ništa od svega, da je nespoznatljiv iako je u osnovi svake spoznaje, da je nebiće iako je u osnovi bića, da je ništa iako omogućava sve. Ukratko, on je transcendentan za um, ili iznad uma.

Iz Božanskog Apsoluta je nastala emanacija ili očitovanje svih univerzuma koji uopće postoje, odnosno samo postojanje kao takvo.

I to se mora opisati paradoksalnim jezikom. Naime, Božanski Apsolut je sâm kao takav uvijek potpun, i zato se ništa ne može očitovati iz njega, jer ništa nije ni moguće izvan njega. Budući da ništa nije moguće izvan njega, ni on sam nije ništa³ - toliko je potpun.

Ali potpunost kao takva ne može postojati bez svijesti o sebi. Nesvjesna potpunost nije moguća, kao što ni same potpunosti ne može biti bez svijesti o sebi. Kako bilo, stari gnostički i sufijski mitovi kažu da je Božansko (valjda samom svojom potpunosti) u jednom bezvremenom trenutku postalo svjesno sebe i tim činom se podijelilo na sebe samog i na ono čega je svjesno.

To čega je bilo svjesno bilo je opet ono samo, jer ničeg drugog nema i ne može biti. Ali sam čin takvog osvještavanja je učinio da ono čega je Božansko postalo svjesno izgleda kao nešto drugo, kao projekcija. Za svaku svijest o nečemu potrebna je projekcija, objektivizacija, kao što je za svaku sliku potrebna podloga, kao što je za svaki oblik potrebna supstancija ili materijal s kojim je oblikovan. Za objektivnu svijest potrebna je objektivizacija.

Tako je samim činom apsolutne svijesti o sebi nastala sva pojavnost ili objektivni univerzum sa svim svojim dimenzijama i razmjerima.

Sav objektivni ili pojavni univerzum je samo podloga koja omogućava odraz Božanske svijesti o sebi, kao što je i posljedica samoga čina svijesti o sebi.

Poznat je i kao nediferencirano Polje⁴ svih mogućnosti, pradatost ili univerzalno kvantno Polje, Božanski matrix, Kvantni hologram, naziva se Priroda ili *prakrti* u učenju *sankhye*.

Ogledavši⁵ se u tom Polju svijesti Božansko je započelo davanje imena i oblika. Tako je Božansko steklo prvu misao o sebi kao "Ja jesam".

Tako je nastalo prvo trojstvo:

³ O tome na svoj način govore i budističko učenje o praznini i apofatička teologija, kabalističko i sufijsko učenje o najvišem Božanstvu.

⁴ Definicija "polja" u kvantnoj fizici glasi da je to nevidljiva sila koja utječe na stvaranje vidljivog fizičkog svijeta, da je u tom polju povezano sve što je u fizičkom svijetu odvojeno.

⁵ Ogledavati se znači: gledati svoj lik u ogledalu, ali i pogledati dio sebe samog (bez ogledala), usporediti, razmotriti nešto, iskusiti, iskušati, odmjeriti svoju sposobnost.

1. Svjesni subjekt
2. Objekt kojeg je subjekt svjestan
3. Proces opažanja subjekta i objekta

To je u drevnoj baštini predstavljeno kao:

1. Božansko kao Otac (u gnostičkim predajama; *puruša* u *sankhyi*),
2. svekoliko postojanje kao Majka (ili pleroma u gnosticizmu, priroda ili *prakrti* u *sankhyi*), i
3. objektivna svijest o sebi, o postojanju, kao Sin Božji (u gnosticizmu, u *sankhyi mahat-buddhi*, prva kategorija *prakrti*).⁶

Ovo treće sadrži u sebi cijelo prvobitno trojstvo.

Iz tog trećeg nastalo je sve što postoji.⁷

Sve što postoji nosi u sebi prirodu prvobitnog dualizma (1 i 2), dijalektiku suprotnosti, *jin* i *jang*, jer je na osnovu prvobitnog dualizma nastalo ovo treće i sve ostalo iz njega.

Sve što postoji također je samo iluzija ili imaginacija Božanskog Apsoluta, jer ništa nije moguće izvan njega samoga. Sve se to događa u njemu samome. Otuda sve što se prividno izražava kao postojanje ima dva svojstva:

Prvo: Sve očitovano je Božansko po modelu holograma, gdje svaki djelić jedne cjeline (slike) sadrži i odražava cjelinu (cijelu sliku). Model holograma nam objašnjava kako istovremeno postoji i očitovani univerzum, sve stvoreno, i njegovo jedinstvo, kako je to sve jedno iako izgleda kao mnoštvo.

Drugo: Pošto ništa nije moguće izvan Božanskog, pa je zato Ono samo prazno (*sunyata*), sve se iz njega očituje samo kao iluzija Božanskog ili njegov san o postojanju. Onaj koji postoji nema potrebe to sebi konstatirati. Potreba za takvom konstatacijom javlja se samo kada zaboravi sebe samoga. Zato je sve što je očitovano konkretizacija i materijalizacija te iluzije.⁸ Zaborav sebe kao Božanskog je materijalizacija nesvjesnog, ili nesvjesna materijalizacija. Odnosno, materijalizacija objektivnog univerzuma je posljedica zaborava Božanskog, zaborava sebe, konkretizacija tog zaborava. Ali sama ta konkretizacija i materijalizacija nesvjesnosti pomaže svjesnost i samospoznaju, tako da to nije kretanje u beskraj.

Sličan proces se događa i u čovjeku, jer čovjek je mikrokozmos i njegova duša je oličenje Božanskog: kada čovjek zaboravi sebe i padne u san, iluziju, onda snovi, iluzije, postaju jedina stvarnost.

Zato do odgovora na ovaj paradoks - zašto je čin svijesti o sebi izazvao nesvjesnu projekciju univerzuma - čovjek može doći samo vlastitim probuđenjem - jer samo se u čovjekovom probuđenju Božanski Apsolut ponovno vraća samom sebi.

⁶ U Kabali je samo Božansko nazvano *ain*, praznina ili čisti Duh; njegova prva refleksija *ain sof*, Bezgranično, univerzalno Polje; treće kao izvor očitovanja svega je nazvano *ain sof aur*, bezgranična nestvorena svjetlost. Tako je priroda vrhunskog Jednog trostruka. *Ain* je ograničen s *ain sof*, a *ain sof* s *ain sof aur*. Dalja emanacija Božanskog predstavlja sve veće ograničavanje nižih sfera, sve do grubog materijalnog svijeta.

⁷ Tao Te Đing 42: *Iz Taoa nastaje Jedno; iz Jednog nastaje dvoje; iz dvoje nastaje troje; to troje rađa sve stvari. Sve stvari nose jin i jang. Kroz sjedinjenje tih vitalnih energija ostvaruju jedinstvo.*

⁸ Drugi način prikazivanja iste stvari učinjen je u indijskoj filozofiji metaforom božanske igre, *lile*, Bog je plesač a njegova igra je manifestirani svijet. Ples nije odvojen ni različit od plesača, ples postoji samo dok plesač pleše. Tako očitovani svijet nije različit od samog Boga, iako se opaža drugačije. Mi ga vidimo samo kad pleše, kao očitovani univerzum, dok je on sam po sebi transcendentan i nepoznatljiv. Isto pokušavaju na svoj način reći i apofatička i katafatička teologija.

Otuda svijest o sebi kao "Ja Jesam" ima dvostruku prirodu: ona je najviša afirmacija samoga postojanja i ujedno početak iluzije postojanja.

Sve prave duhovne tradicije stvaranje svijeta opisuju kao pad u niže stanje od Božanskog, kao zapadanje u sve dublje i grublje stanje materijalnosti i nesvjesnosti.

Zato se probuđenjem čovjek uzdiže i oslobađa od svih iluzija materijalnosti i nesvjesnosti.⁹

Ovo Trojstvo, ili zakon broja tri, pokazuje kako sve nastaje ili samo stvaranje. Zato svaki dalji proces stvaranja bilo čega ima tri sile: aktivnu, pasivnu i neutralnu. Prva je težnja da se nešto učini, druga je otpor toj težnji, treća je rezultat. Tu su tri *gune* u *sankhyi*. To je "sveto trojstvo" u ezoteričnom kršćanstvu.

To bi bio sam proces početnog stvaranja koji smo ovdje opisali.

Taj proces se razvija dalje, očituje se u sve što postoji kroz razmjere i dimenzije.

OČITOVANJE SVEGA KROZ SEDAM FAZA ILI RAZMJERA

Proces stvaranja dalje prolazi kroz sedam faza ili razmjera. To je zakon broja sedam, koji je poznat u simbolici i mitologiji.

Proces daljnjeg stvaranja odvija se po modelu razbijanja holografskog ogledala u bezbroj sitnih dijelova, od kojih svaki djelić sadrži cjelinu.

U samom činu stvaranja svega objektivnog, koji je Božanski Apsolut iskusio kao "Ja jesam", ili "postojim", ili "ja sam samo postojanje", izdvojila se samostalna svijest o sebi, svijest o samom Božanskom postojanju, i u njoj je došlo do nezaustavljive težnje da se spoznaju svi aspekti Božanskog postojanja u svim mogućim oblicima i pojavama.

Ta samostalna božanska svijest o sebi je poznata kao "prvi i najljepši anđeo Gospodnji", svjetlost svijesti koja objelodanjuje samo Božansko postojanje kao takvo.¹⁰

Neposredno iskustvo takve prvobitne svijesti o postojanju je iskustvo jedinstva sa samim postojanjem.

To iskustvo jedinstva je automatski stvorilo iluziju da je ta svijest izvor samog Božanskog postojanja.

Ta iluzija je u svijesti stvorila iluzorni poriv da može sama stvarati, da je ona samo Božansko, a ne tek njegova refleksija - Božansko je zapravo uvijek iza svijesti, nikada ne može biti predmet ni sadržaj svijesti jer joj prethodi i omogućava je. Ono

⁹ Po ovome se budističko učenje o praznini i probuđenju izjednačava s ostalim učenjima, s kabalom i ezoteričnim kršćanstvom, koja uče da je samo Božansko stvarnost, a da je sav očitovani svijet posljedica pada u niža stanja i pomračenja izvorne svijesti - koja se opet samo u čovjeku može povratiti.

¹⁰ On je u judeo-kršćanskoj religiji lažno predstavljen u negativnom svjetlu kao Lucifer, da bi se sakrilo pravo značenje i da bi se Rimska kršćanska crkva odvojila od gnostičkog mita, koji o svemu ovome govori. Gnostici su bili pravi rani kršćani. Rimske vlasti su ih progonile kao najveće neprijatelje ali njihovu religiju nisu mogli uništiti niti suzbiti. Zato su napravili kršćansku crkvu u Rimu da je ne bi napravili gnostici. Falsificirali su gnostička jevanđelja u Bibliju kakvu danas imamo, i lažirali cijelu mitologiju da bi se razlikovala od izvorne i prave kršćanske vjere, i dobila crkvena dogma kakva i danas postoji.

je sama svijest, a ne svijest o nečemu.

Tako je po predaji prvi Sin Božji, nositelj svjetlosti svijesti i postojanja, sam stvorio sve ostale svjetove. Ali je time postao i neka vrsta otpadnika jer je uobrazio da je on samo Božansko, iako je bio tek njegova refleksija.

Pošto ti novostvoreni svjetovi nisu bili plod samog Božanskog, **koje nikada nije ni imalo namjeru da stvara nikakve svjetove**, oni su se iz ove otuđene Božanske svijesti sami spontano stvarali u sve grubljem i grubljem obliku kao sve veće iluzije. Dakle, **Bog je tako cjelovit i potpun da mu je nemoguće stvarati bilo kakav svijet**. Jer on je, kao apsolutan, već sve što može da postoji i ništa nije moguće izvan njega. Ako želite da budete ozbiljni u svojoj vjeri u Boga, ne bi trebalo da zamišljate da je Bog stvorio svijet. O očitovanom ili 'stvorenom' svijetu može se jedino govoriti kao o iluziji (*maya*). Sad, budući da je Božansko jedina stvarnost, kao sloboda svih mogućnosti, i iluzija je stvarna. Zato o njoj i možemo govoriti. Zato u njoj i živimo. Zato je i probuđenje od iluzije stvarno. Razrješenje ovih paradoksa moguće je jedino transcencijom uma, jer jedino je u umu moguća iluzija i oslobađanje od iluzije. To je praksa o kojoj će kasnije biti riječi.

Poznato nam je sedam razmjera stvaranja koje ćemo ovdje opisati.

Ipak, pošto je i takav univerzum plod Božanske svijesti o sebi, on je zadržao neke bitne osobine Božanskog Apsoluta sve do najniže razmjere i najgrublje dimenzije, do materijalnog univerzuma. To su osobine holografskog jedinstva i slobode svih mogućnosti.

Na taj način je očitovani objektivni univerzum, koji je trenutno nastao s Božanskom svijesću o sebi kao "Ja jesam", postao Polje slobodnog očitovanja svih mogućih pojava i događaja, sve što je moguće na bilo koji način da postoji i dogodi se, to potencijalno već postoji u univerzalnom Polju (*prakrti*), sve odjednom, bezvremeno ili izvan vremena. Sve je stvoreno već u prvom činu refleksije - zato što je tim činom reflektiran sam Apsolut. Ali potencijalno. Zato nema ničeg novog. Sve što uopće može postojati i dogoditi se stvoreno je prvim činom postojanja, ali je ostalo potencijalno. Subjektivnom promatraču, koji je ograničen svojim prostorom i okolnostima, nešto što je bilo potencijalno postaje aktualno, i tako ga vidi kao da je nastalo nešto "novo". "Novo" postoji samo u subjektivnom iskustvu promatrača, zbog njegove ograničene točke promatranja. Svjestan subjekt iz beskrajnog oceana mogućnosti bira jednu po jednu i tako ih aktualizira. Kako on otkriva nešto novo tako mu se javlja iluzija vremena, jer se ne očituju sve mogućnosti odjednom, nešto je "nastalo" prije, a nešto kasnije. **Ovdje treba upamtiti da je svjesni subjekt onaj ključni činilac koji izvlači mogućnosti u postojanje, koji potencijalno pretvara u aktualno. Na taj način kreira postojanje.**

Zato je ovo univerzum slobodne volje, ili slobodnog očitovanja apsolutno svega što se može očitovati.

Zajedno s ovim, sve je povezano u jedinstvo, ali po modelu razbijenog holograma, gdje svaki djelić sadrži cijelu sliku. To je moguće upravo zbog bezvremene sveprisutnosti svega stvorenog.

Razbijanje ogledala holističke cjeline Božanskog odvijalo se na progresivan način kroz sedam faza. Te faze se razvijaju spiralnim kretanjem (razbijanjem Božanskog holograma) i kruženjem od višeg razmjera prema nižem. Tim putem se i svijest postojanja spušta u sve niža stanja. Svaka razmjera dobiva svoju svijest o sebi i ona automatski ponavlja prvobitnu iluziju da je samodovoljna i tako stvara sljedeći niži razmjer, u kome je svijest više uvjetovana.

1. Apsolut kao cjelina i samo Božansko. On omogućava sam bezvremeni prostor koji omogućava sve drugo. To je čisto bivstvo koje prethodi svijesti o Sebi.
2. Sve galaksije. One iznad sebe imaju samo sam prostor koji ih sadrži. To je svijest o Sebi kao prostoru i kontekstu sveg zbivanja.
3. Sve zvijezde. To je konkretizirana svijest, u svim oblicima u kojima može postojati. Očituje se kao svjetlost zvijezda.
4. Naša zvijezda, Sunce. Tu je svijest o životu ljudskih duša na Zemlji.
5. Planetarni sistemi oko Sunca. To je svijest o svim aspektima zbivanja i dinamici iskustava ljudskih duša na Zemlji.
6. Zemlja i organski svijet na njoj. Tu je svijest identificirana s fizičkim životom u individualnom tijelu, biljnom i životinjskom.
7. Mjesec kao satelit Zemlje. Tu je svijest u stanju sna ili opsjednutosti koja je rezultat potpune identifikacije s tijelom.

Ovaj progresivni razvoj smo morali ovako promatrati, s našeg stajališta, sa Zemlje, jer ne možemo ga promatrati s neke tuđe, imaginarne točke. On ovako djeluje na nas, i tako ga moramo promatrati. On bi bio isti i s druge točke promatranja, razlike bi postojale samo u ovisnosti od razmjera s kojeg se promatra.

To su razmjeri postojanja. Svaki ima svoju logiku i ne mogu se miješati. Priroda svakog postojanja se može razumjeti samo u kontekstu razmjera kojemu pripada. Svaki viši djeluje na niži kao nadmoćniji, ali svaki niži koristi viši za svoju energiju ili "hranu". Tako se na primjer, Mjesec hrani svim organskim životom na Zemlji i privlači životnu energiju živih bića. Iako je niži na skali od Zemlje, on svojom gravitacijom privlači sva zbivanja organskog svijeta. Kada bi Mjesec iznenada stao ili nestao, sav život bi na Zemlji stao. Mjesec djeluje na organski svijet kao klatno na satu koje svojim kretanjem povlači rad satnog mehanizma, organskog života. Svakako, organskim životom upravljaju sve planete sunčevog sustava, ali Mjesec je najutjecajniji, jer je najbliži i jer se njime završava spirala razmjera u našem smjeru. Slično kao što Zemlja koristi utjecaje ostalih planeta sunčevog sistema, i sunčev sistem je pod utjecajem galaksije itd.

Mjesec je veliki elektromagnet koji samim svojim kretanjem inducira životnu energiju na Zemlji. Ta inducirana životna energija je sav organski život. Sva nebeska tijela su elektromagneti koji samim svojim kretanjem induciraju sav život koji postoji u kozmosu.

Kombinacija kozmoloških teorija Električnog i Holografskog univerzuma, kao i Jačeg antropičkog principa (SAP) je najbliža stvarnosti.

U svakom razmjeru Božansko se iznova dijeli i formira kao Božansko tog razmjera, opet po holografskom modelu, na manje entitete. Tako postoji Božansko koje vlada svim galaksijama, zatim svim zvijezdama sa svim njihovim planetarnim sistemima, kao i po jedan Božanski entitet koji vlada svakim planetom na kojem postoji organski život.

Božanska svijest se dalje dijeli na svako svjesno biće koje postoji u svim svjetovima.

Svakim razmjerom vlada određeni broj zakona koji uvjetuju taj razmjer.

U Apsolutu (1) vlada samo jedan zakon, potpuna neuvjetovanost.

U svim galaksijama (2) vladaju tri zakona, ona koja su u samom Apsolutnom bili jedno, sada su se podijelili na tri zasebna zakona.

Svim zvijezdama (3) vladaju šest zakona: tri koja dobivaju od višeg razmjera i tri koja same stvaraju djelovanjem trojstva.

Sunce (4) ima dvanaest zakona: u njemu se zbrajaju tri sile koje vladaju svjetovima drugog reda, šest sila koje vladaju svjetovima trećeg reda, i tri sile samog Sunca.

Planete (5) imaju dvadeset i četiri zakona ili sile koje njima vladaju: zbir prethodnih (3+6+12) i tri svoja zakona što ukupno daje 24.

Zemljom (6) vlada 48 sila ili zakona: zbir svih prethodnih (3+6+12+24) i tri svoja zakona koja nastaju uslijed sile trojstva.¹¹

Mjesecom vlada 96 zakona.¹²

Kada bi Mjesec imao satelit, on bi imao 192 zakona, i tako dalje.

Na ovaj način je svaka niža ravan više uvjetovana i gušća. Volja Božanskog Apsoluta neposredno djeluje samo na drugu razmjeru, treća je već uvjetovana trojstvom, i sve niže su sve više uvjetovane sve većim brojem zakona i sila.

Ovo bi nam trebalo objasniti zašto je život na Zemlji ovakav kakav je, težak i uvjetovan. Zemlja sa nalazi prilično daleko od Božanskog izvora i neuvjetovanosti.

OČITOVANJE SVEGA KROZ PET DIMENZIJA

Cjelokupno očitovanje univerzuma sastoji se od različitih frekvencija ili vibracija. Širenje frekvencija ima svoju univerzalnu zakonitost, koja se u drevnim učenjima koja nam je prenio G. I. Gurđijev nazivaju Zakon oktava. Ukratko rečeno, radi se o tome da od početne do dvostruko veće frekvencije, postoji sedam faza njihovog povećavanja. Taj period udvostručavanja vibracija naziva se oktavom, pri čemu osmi dio predstavlja dvostruko veću prvu frekvenciju i začetak nove oktave. Sam proces narastanja se odvija u sedam faza. Zato imamo sedam tonova, sedam boja u spektru svjetlosti, sedam faza u formiranju kristala itd. Zbog hologrfskog modela univerzuma, zakonitost broja sedam ogleđa se u svim procesima stvaranja, ne samo u razmjerima koje smo opisali.

Ako tu zakonitost predočimo linijom narastajućih vibracija od A do dvostruko veće B (A-----B), cijeli proces će imati dva prijelomna trenutka gdje se vibracije usporavaju. Prvi je bliže početku, a drugi bliže kraju (A--1----2-B). Ta dva trenutka usporavanja imaju težnju da promjene smjer vibracija, tako da se on nikada ne razvija na isti način. Zato nigdje u prirodi nema potpuno pravih linija niti ičeg istovjetnog. Prvi prijelomni trenutak će skrenuti liniju jednom, zatim će drugi trenutak usporavanja skrenuti liniju po drugi put prije nego što se vibracije udvostruče. Novi proces udvostručavanja, nova oktava će isto tako još više skrenuti liniju rasta vibracija i tako nastaje spirala, od spirale DNK do spirale galaksija. Tako se univerzum očituje u mnoštvu pojava i oblika koji nikada nisu isti.

¹¹ Ovaj opis zakonitosti sedam razmjera preuzet je iz djela "Predavanja iz kosmologije" Petar Uspenski, Logos, Beograd, 2007.

¹² Primjetit ćemo ovdje da razmjeri očitovanja univerzuma u velikoj mjeri odgovaraju zakonitosti Fibonaccijevog niza, a možda se radi i o istoj pojavi. To je matematički niz primjećen u mnogim fizičkim, kemijskim i biološkim pojavama. Ime je dobio po talijanskom matematičaru Fibonacciju. Predstavlja niz brojeva u kome zbir prethodna dva broja u nizu daje vrijednost narednog člana niza. Po tom principu je konstruirana i anatomska struktura ljudskog tijela.

Zbog ovih prijelomnih trenutaka nijedan proces ostvarenja ne može se odvijati pravo prema cilju, bez prepreka i dodatnog ulaganja energije. To nam je poznato iz iskustva kada nešto započnemo, a malo zatim se rad promijeni, oteža, ulijeni i skrene u nešto drugo, potrebno je dodatno ulaganje energije da se nastavi u započetom smjeru prema cilju. Ako se ne uloži dodatni napor, on će se nastaviti u novom smjeru neprimjetno, mislit ćemo da radimo na istom cilju dok smo u stvarnosti krenuli drugim putem. Rad je pod djelovanjem prvog prijelomnog trenutka spontano krenuo u novom smjeru, dok mi mislimo da i dalje radimo prema istom cilju. Samo s objektivnim promatranjem sa strane može se vidjeti da smo se promijenili i radimo nešto drugo, a da toga nismo ni svjesni, ili smo svjesni, ali to sebi opravdavamo i racionaliziramo. Tako se isto razvija širenje neke ideje, od početnog učenja vremenom postaje iskrivljena dogma i nešto sasvim drugo, ali sljedbenici te ideje i dalje misle da se drže njenog prvobitnog cilja, uvjereni u svoje razloge i opravdanja. I njihova nova tumačenja i inzistiranja na dogmi samo su opravdavanje skretanja. Dobar primjer ove razlike i nesvjesnog skretanja su osnivači velikih religija i ono što su danas njihovi sljedbenici. Potpuna suprotnost ili loša imitacija.

Da bi se bilo koji proces ostvarenja uspješno doveo do kraja, mora se biti svjestan ovih dvaju faza usporavanja i skretanja, i u njih se mora uložiti dodatna energija da se proces održi u istom smjeru.

Zbog prijelomnih faza očitovanja nastaje sva raznovrsnost očitovanog. Kako se njihove frekvencije stalno ukrštaju tako nastaju različite dimenzije očitovanog univerzuma. Možemo ih smatrati različitim gustoćama vibracija, ili njihovim različitim kvalitetama. Njih ima pet, i drevna baština ih je od davnina simbolično predstavljala kao pet elemenata: Zemlja, Voda, Vatra, Zrak i Eter.

Svi razmjeri univerzuma se spiralnim ukrštanjem i prožimanjem očituju kroz ovih pet dimenzija.

1. One najprije postoje kao sama svijest. Ona se očituje kao prostor u kome se sve ostale očituju. To je element Etera. Univerzalno kvantno Polje svih mogućnosti.

2. Zatim se svijest uobličava u pojmove i apstraktne ideje. To je element Zraka. Najviša frekvencija očitovanog univerzuma. Ono čega je svijest svjesna, apstraktno i nevidljivo kao zrak, ali primjetno i djelatno. Svijest je ovdje uobličena u misao.

3. Ideje se moraju pokrenuti, razvijati, oblikovati i udružiti. Ta pokretačka volja za razvijanjem određenih ideja je predstavljena elementom Vatre, koja je vidljiva i djelotvorna, ali bez ijednog određenog oblika. Svijesti i misli ovdje je pridružena volja ili energija.

4. Različiti aspekti ideja se moraju sagledati i kristalizirati u jedan konkretni oblik kao njihov rezultat. Moć izdvajanja jednog oblika iz mnoštva koji mu prethode predstavljena je elementom Vode. Voda je i vidljiva i ima oblik, ali ne svoj, već ideje koju predstavlja, kao posude koja ju sadrži. Svijest uobličena u misao s energijom, ovdje dobiva svoj prvi konkretni oblik, prototip.

5. Ostvarenje konkretnog oblika je njegova materijalizacija koju predstavlja element Zemlje.

U procesu ukrštanja frekvencija svih razmjera vlada zakon uzročnosti, jer on je spontan i nesvjestan, ali samim tim što je spontan i nesvjestan, on sadrži i zakon slučajnosti. Dakle, oba zakona postoje usporedo, i zakon uzročnosti, i zakon slučajnosti. Zato postoje procesi koji se mogu predvidjeti matematičkom

preciznošću, procesi koji se samo djelomično mogu predvidjeti u manjim ili većim okvirima vjerojatnosti, i procesi koji se uopće ne mogu predvidjeti. Uzročnost postoji zbog same sile očitovanja, a slučajnost zbog same slobode očitovanja svega. Oba se zasnivaju na nesvjesnosti samog očitovanja. Oba moraju postojati zajedno. Da je samo uzročnosti, ništa novo ne bi nastalo, ponavljalo bi se jedno isto, a da je samo slučajnosti ništa se konkretno ne bi oblikovalo niti bi samo očitovanje imalo ikakvog smisla.

ČOVJEKOVO TIJELO KAO ISHOD OČITOVANJA SVIH RAZMJERA I DIMENZIJA

Očitovanje svih razmjera i dimenzija dovršava se oblikovanjem ljudskog tijela.

Zato je čovjekovo tijelo mikrokozmos. To je moguće zbog holografske prirode kozmosa, po kojoj svaki djelić sadrži i odražava cjelinu.

Čovjekovo tijelo, kao ishod stvaranja i cjelokupnog očitovanja, stoga sadrži sve razmjere i dimenzije univerzuma. Sve više dimenzije su u čovjeku, a ne izvan njega. To je ključna stvar koju treba znati kada se razmišlja o višim svjetovima i dimenzijama, da se oni ne bi uzalud tražili izvan čovjeka. Ključna stvar čovjekovog osvještavanja i probuđenja je ta spoznaja da je sve u njemu, a ne izvan njega. Čovjek je nesvjestan onoliko koliko svoj ishod traži izvana, i koliko je zbog toga ovisan o vanjskim utjecajima.

Samo u njemu može boraviti čista *svijest* o sebi (Eter); najviše vibracije zbivanja kao ideje i *misli* (Zrak); *volja* i sposobnost da se ideje razmjenjuju i preobražavaju (Vatra); sposobnost da se *osjeti* priroda različitih ideja i stanja, da bi se odabrala i oblikovala ona prava, koja predstavlja njihov ishod (Voda); sposobnost da se one materijaliziraju, odnosno da im se dâ konkretni oblik (Zemlja).

Otuda samo u čovjekovom tijelu univerzum može sprovesti svijest (Eter), misliti o sebi (Zrak), izražavati volju za djelovanjem i ostvarenjem ideja (Vatra), osjećati kako treba raditi (Voda) i to konkretno ostvariti (Zemlja).¹³

Taj proces ostvarenja se očituje kroz razmjere i oni su također smješteni u čovjekovom tijelu. To su modusi bivstvovanja koji su poznati kao sedam centara, ili sedam razina svijesti, ili sedam *čakri*. To su svi načini postojanja u kojima čovjek može postojati, od najnižeg čulnog i materijalnog, do najvišeg Božanskog.

Zbog spiralne prirode emanacije, koja nastaje zbog onih dvaju prijelomnih faza, svaki način postojanja je manje ili više modificiran od izvornog, Božanskog. Tako je onaj najviši najmanje modificiran i najbliži svijesti o sebi, a onaj najniži je najdalji od svijesti i najviše uvjetovan. Otuda najnižu čakru predstavlja Mjesec, kao i u očitovanju razmjera.

Kada se dovršilo ovakvo očitovanje univerzuma po principima holograma i slobodne volje svih mogućnosti, ono se zaokružilo i dovršilo u individualnoj svijesti

¹³ Ovo je formula božanskog stvaranja o kojoj govori Kabala kao o *tetragramatonu*, imenu božjem, JHVH. Najveća tajna Kabale je istina da je *tetragramaton* u čovjeku, da je čovjek *tetragramaton* - proces putem kojeg Bog stvara. Ona vam je ovdje otkrivena. U judeo-kršćanskim religijama ona je skrivena pričom o vanjskom Bogu.

o sebi, u konačnom odrazu Božanske svijesti o sebi, u čovjeku kao čovjekova svijest "Ja jesam". Otuda je čovjek mikrokozmos, odnosno dovršetak oblikovanja kozmosa, čovjek je hologram u kome se ogleda smisao svih dimenzija i razmjera. Otuda je sav univerzum u čovjeku, a ne izvan njega. Otuda čovjek sav univerzum spoznaje u sebi, radom na sebi i vlastitom transformacijom da postane čisti, svjesni subjekt objektivnog postojanja. Koliko sebe usavršava i osvještava, toliko i vanjski svijet. Zato je svaka čovjekova spoznaja i transformacija vanjskog svijeta bez vlastitog osvještavanja i transformacije, pogubna i destruktivna.

Sve ovo govore i sva istinita učenja kada uče da je čovjek stvoren na kraju stvaranja, da je čovjek stvoren savršen, kao kruna Božanskog stvaranja, kao i da je stvoren po liku Božjem.

DVOSTRUKA PRIRODA BOŽANSKE EMANACIJE: ZABORAV KAO BUĐENJE

Da bi se razumjelo da je univerzum u čovjeku kao što je i izvan njega, pored modela holograma treba razumjeti i dvostruku prirodu emanacije Božanskog Apsoluta u očitovani univerzum.

Prva nam govori da je očitovanje univerzuma sve veći pad u zaborav sebe i nesyjesnost, a druga da je samim tim ona i proces buđenja ili osvještavanja sebe. To su dva ista procesa koja prividno izgledaju suprotna. Na prividu ove suprotnosti počiva sav očitovani svijet.

Kako se razmjeri spuštaju u sve niži modus bivstvovanja, u sve nižu i grublju dimenziju, tako se i prvobitna svijest sve više krivi u iluziju.

Zapravo, cjelokupno očitovanje kroz razmjere i dimenzije nije ništa drugo do zapadanje Božanske svijesti u sve veću uvjetovanost, u sve veći zaborav sebe. Taj zaborav sebe se sve više materijalizira kao nešto izvana, kao nešto različito od Božanskog, kao što smo već rekli. Samojoj Božanskoj svijesti o sebi nije potrebna nikakva materijalizacija niti očitovanje, ona je već ono što jest, sama stvarnost, ili stvarnost sama po sebi. Zato svaki očitovani svijet može postojati samo kao iluzija ili nesyjesnost. Zato čin materijalizacije uopće i postoji kao čin odražavanja nesyjesnosti i zaborava, kao čin podsjećanja na zaborav, materijalizacija zaborava koja samom svojom objektivizacijom konkretno podsjeća na sam čin zaborava i tako vodi u buđenje. Tako je sav očitovani univerzum samo odraz zaborava ili nesyjesnosti koji je ujedno samim tim i čin buđenja. U čistoj svijesti o sebi, svijet kao objektivna datost nestaje. To zna svatko tko se probudio u čistoj svijesti o sebi.

Nesyjesna iluzija kao objektivizacija svijeta ne dovršava se nikada izvana, nego uvijek u čovjeku, kao njegovo buđenje. Ona se makrokozmički očituje kao sav stvoreni svijet, a mikrokozmički kao čovjekova nesyjesnost. Čovjek je i stvoren da bi se u njemu dogodilo buđenje, da bi se dovršila iluzija otuđenog postojanja, iluzija da postoji nešto izvan Božanskog Apsoluta.

Oba ova čina, zapadanje u zaborav kao očitovanje univerzuma, i buđenje zbog samog tog očitovanja, pokazuju se kao Božansko *postojanje*.

Otuda samo *postojanje* uopće i postoji, kao Božanski Apsolut, a ništavilo ne postoji.

Otuda se priroda Božanskog otkriva samo ovdje i sada.

Priroda svijesti o sebi se također otkriva samo ovdje i sada.

Otuda svijest o sebi nije različita od samog postojanja ovdje i sada.

Otuda priroda svijesti o sebi sadrži najvišu svijest, iskustvo i razumijevanje o

postojanju, jer nije različita od samog postojanja.

Otuda se u stvarnosti ništa nije očitovalo iz Božanskog Apsoluta, on je sve vrijeme on sam, ovdje i sada, jer ništa drugo i ne može biti. Zato kažemo da kada se sve to prividno očitovanje dovrši u obličju čovjekovom, onda je sav vanjski univerzum zapravo u njemu. To je drugi način da se kaže da je čovjek mikrokozmos. Iz istog razloga se govori o praznini (*sunyata*) kao suštini svega očitovanog, o utrnuću iluzije (*nirvana*) kao probuđenju. To je samo drugi način da se kaže da ništa nije očitovano i da samo Božanski Apsolut jest. Ali kaže se da je on prazan, jer ako ga ikako imenujemo i objektiviziramo, onda gubimo samu njegovu prisutnost ovdje i sada, kao svijest o sebi, i projiciramo ga kao neku iluziju. Ništavnost Apsoluta se odnosi na poništavanje njegovih imena i oblića, a ne na njega samoga, jer na njega se ne može ništa odnositi. Iz istog razloga se Božansko nikako drugačije i ne može spoznati nego kao svijest o sebi, u čovjeku, kao ishodu svega očitovanog. Zato je za njegovu najvišu i konačnu spoznaju i ostvarenje potrebno samo utrnuće, smirenje svih oblikovanja i projekcija.

ORGANSKI ŽIVOT KAO OSNOVA ČOVJEKOVOG TIJELA

Ako je čovjekovo tijelo stvoreno na kraju stvaranja, kao kruna ili ishod svih dotadašnjih procesa emanacije, ono nije stvoreno trenutno. Ono je rezultat dugotrajnog oblikovanja univerzuma u sve finije, savršenije i smislenije oblike.

Sam organski svijet i život nastao je kao prijelaz od jednostavnog oblikovanja i očitovanja razmjera kroz dimenzije, prema njihovom osmišljavanju, osvještavanju u svakom pojedinačnom obliku i načinu bivstvovanja.

Ako cio proces očitovanja predstavimo kao ogledanje svijesti o sebi, onda organski svijet i život predstavlja glačanje ogledala u kome se može ogledati onaj koji jest, sama svijest o sebi.

Neorganski svijet se očituje po matematičkim zakonitostima razmjera i dimenzija. Otuda je sva njegova raznovrsnost sačinjena od broja kombinacija atoma i molekula, ukrštanja njihovih frekvencija. Ona je kao gruba površina u kojoj nije moguće ogledanje. Organski svijet i život predstavlja oblikovanje višeg reda, svođenje na univerzalno značenje prema smislu postojanja. To svođenje je kao poliranje površine koja treba postati dovoljno kristalna u univerzalnom značenju da može zrcaliti ono što postoji.

Organski svijet nije moguć na višim razmjerima od onog na kojoj postoji Zemlja. Niti na najnižoj, na kojoj je Mjesec. ***Potpuno razvijen organski život je uvijek moguć samo kao tanak sloj na površinama planeta koji imaju svoje satelite.*** To je zato jer moraju postojati i druga nebeska tijela u blizini koja će svojom magnetnom indukcijom pokrenuti složenost oblikovanja elemenata u viši red od onoga koji se spontano odvija očitovanjem razmjera i dimenzija, u organski red.

To se isto događa u samoj emanaciji Božanskog u sedam faza ili razmjera, što možemo vidjeti u primjeru povećavanja frekvencija od A, do dvostruke vrijednosti, B, gdje se javljaju dva fazna prijelaza, jedan pri početku i drugi pri kraju procesa (A-1-----2-B). Tako je prvi fazni prijelaz nastao odmah nakon javljanja svijesti o sebi u Božanskom Apsolutu (A), i on se očitovao kao neorganski svijet, a drugi fazni prijelaz je nastao pri kraju procesa očitovanja razmjera, kao organski svijet na Zemlji, u pretposljednjoj fazi, prije Mjeseca (B).

Proces usavršavanja iskustava bivstvovanja u organskom svijetu očituje se stvaranjem organskih oblika života s različitim čulnim i djelatnim organima. To su različite sposobnosti percepcije i djelovanja. Sva živa bića se jednostavno dijele prema broju čulnih i djelatnih organa koja posjeduju. Od najprostijih mikroorganizama s jednim čulom, preko mnoštva bića s različitim kombinacijama, do jedinog bića sa svih jedanaest organa, a to je čovjek. Jedanaest organa percepcije i djelovanja su: pet čulnih - sluh, vid, dodir, okus i njuh, i pet djelatnih organa - jezik, noge, ruke, organi izlučivanja i spolni organi. Jedanaesti organ je razum, um, organ mišljenja, on sažima i osmišljava percepcije i djelatnosti ostalih organa. Zato je on smješten u mozgu odakle rukovodi cijelim tijelom.

Već je po rodoslovu organizama na zemlji očigledna veza između sposobnosti kretanja i čulnog opažanja, i inteligencije. Od jednostaničnih organizama, biljaka i životinja, preko podjele životinjskog svijeta na zglavkare, mekušce, bodljokošce i kičmenjake, sve do sisara, možemo jasno uočiti da broj čulnih i djelatnih organa, koji omogućuju bolje kretanje i opažanje, i samim tim veće učešće u zbivanju, omogućava razmjerno veću inteligenciju.

Usporedo s pojavom organskog svijeta na fizičkom planu, na Zemlji, odnosno elementu zemlje, priroda je i na višim dimenzijama oblikovala entitete sa sposobnostima percepcije i djelovanja. To se dogodilo zato jer je priroda u svim svojim dimenzijama jedno veliko informacijsko polje u kome svako zbivanje koje se ponavlja formira morfogenetsko polje¹⁴ i postaje entitet sam za sebe. Sve se oblikuje zbivanjem. Na fizičkom planu to se može vidjeti u tome da se elementi i čestice privlačenjem i zajedničkim djelovanjem udružuju u novu, širu cjelinu, simbiozu nekog tijela, neku planetu, ili samu galaksiju. Na planovima višim od fizičkog svijeta, u astralu, to se isto događa s energijom utisaka i emocija, koje također imaju svoje frekvencije. Otuda je astral pun entiteta koji žive od uzimanja energije, posebno one koja nastaje emocionalnim reakcijama.

Ukratko, paralelno s oblikovanjem organskih živih bića, na fizičkom planu, priroda je oblikovala neorganska bića, samostalne entitete na višim planovima, ponajviše na astralu (element Voda), koji je odmah iznad fizičkog plana i elementa Zemlje. Oni su poznati u predajama kao elementali prirode, neorganska bića, duhovi i demoni. Većinom su to za čovjeka neutralni entiteti koji učestvuju u radu prirode na svojim dimenzijama, ali postoje i opasna bića koja se hrane energijom koju stvaraju organska bića, posebno čovjek u kome je koncentrirana najjača energija.

Cijela priroda je veliko informacijsko polje koje se zbog same prisutnosti svijesti pretvara u materijalne oblike. Misao ili ime je u elementu Zraka sinteza raznih oblika neposrednih čulnih utisaka na fizičkom planu, elementu Zemlje, ili onih koji su ranije oblikovani informativnim djelovanjem starijeg morfogenetskog polja. Nijedna misao nije nova, ona je samo suptilnije ogledanje fizičkog iskustva na višim planovima s kojima je kao medij povezan um ili mozak. Dakle, ime i oblik,

¹⁴ O morfogenezi i morfogenetskim poljima vidjeti u djelima Ruperta Sheldrake-a. Ukratko taj pojam označava nastanak oblika u prirodi, obrazac po kome se formira svaki oblik nekog živog bića. U genima nema zadanih informacija o obliku, koja će stanica postati stanica ruke, a koja glave. O tome odlučuje polje izvan organizma, suptilno tijelo, a ne fizičko, koje postoji kao kalup po kome se fizičko tijelo oblikuje. Također postoje polja događaja i ponašanja neke zajednice. Ono što se ponavlja postaje suptilni obrazac na višim planovima i on povratno utječe na ponašanje i oblikovanje fizičkih aktivnosti. To povratno djelovanje formiranog polja na fizički plan naziva se *morficka rezonanca*.

predmet i subjekt koji ga ustanovljava nisu različiti, oni su vidovi jedne iste prirode, ali na različitim dimenzijama i razmjerima. Oblik je grublji ili materijalniji, a ime ili misao viši, finiji vid istog zbivanja. Ono što je ideja u elementu Zraka, to je fizički oblik u elementu Zemlje. Kao suptilnija verzija grubog oblika, misao je informacija o grubom obliku. Kada vidimo neku stvar, u nama se odmah javlja misao da je to ta stvar. U nama je stvar postala ideja. ***Također se događa i obrnuti proces: kroz nas ideje postaju stvari, ostvaruju se. Čovjekovo biće pretvara ideje u ostvarene oblike, a ostvarene oblike vraća u svijet ideja i daje im smisao.***

U svojim nižim dimenzijama priroda se očituje kao grubi oblik, u nešto višim kao energija, a u najvišim i najsuptilnijim dimenzijama priroda je samo vibracija ili informacija. Skup informacija o zbivanju prirode sačinjava um u čovjeku. Mozak je samo dovoljno fini organ koji može primiti frekvencije misli i odražavati ih, ponavljati i kombinirati. Misli nisu u mozgu, već su informativni odraz polja nekog iskustva. Kada vidimo neki grubi objekt, automatski se u nama javlja suptilna vibracija, misao o tom objektu. Sve je to ista priroda: objekt u grubom obliku je misao o njemu u finom informativnom obliku. To je ista pojava u dva stanja, kao oblik i kao misao. Samo iluzija vremena i prostora razdvaja i razlikuje ideju od oblika.

Mentalnom i čulnom percepcijom mi profinjujemo grube objekte u informacije o objektima. ***Na taj način ih vraćamo u više izvorno stanje***, jer prije nego što su nastali kao grubi objekti, oni su u višim dimenzijama postojali kao informacije ili ideje. Tek kasnije su se materijalizirali kao grubi objekti. Na taj način mi ih percepcijom vraćamo u više, izvorno stanje. ***Umnom spoznajom i razumom mi zaokružujemo proces organskog stvaranja i materijalizacije. Proces stvaranja je zato uvijek nepotpun bez prisutnosti svjesnog subjekta. Sve očitovano nalazi svoj ishod u svjesnom subjektu.***

Skupljanje tih najfinijih vibracija se događa pod privlačnim djelovanjem svijesti u čovjeku, njegove duše. ***Sáma prisutnost ljudske duše u tijelu navodi prirodu da oblikuje sav organski život, i da se informira tj. osmišljava i ustanovljava u tom tijelu i kroz njega sve što omogućava život i kulturu življenja. To osmišljavanje vidimo kao ljudsku civilizaciju i tehniku.***

Božanski Duh ili Apsolut projicira sve svoje mogućnosti u materiju, u konkretan oblik, iz svijeta ideja u svijet konkretnog ostvarenja. ***Percepcija tih oblika, koja se odvija u svim živim bićima, a najpotpunije u čovjeku, vraća oblik u svijet ideja, zatvara krug, čini cjelovitim Božansku prisutnost.*** Percepcijom objekata i zbivanja mi ih osmišljavamo, odnosno pretvaramo u ideje i time im dajemo smisao. Percepcijom vraćamo očitovani svijet u svijet ideja. Tako proces stvaranja ili zbivanja činimo kompletnim.

Ono što Božansko radi na krupnom ili makrokozmičkom planu, čovjek svojom percepcijom dovršava na mikrokozmičkom planu. Tako čovjek svojim osvještavanjem dovršava rad Božanskog. To je rad na transsubstancijalizaciji ili oboženju (gr: *Θεωσις teosis*, lat: *deificatio*) materije ili prirode.

Čovjekovo biće je transduktor¹⁵ koji konvertira Božansku energiju iz nižih u

¹⁵ Transduktor je uređaj koji pretvara jednu vrstu energije u drugu. Konverzija može biti u / iz električne, mehaničke, elektromagnetne (uključujući i svjetlosnu), kemijske, zvučne ili nekog drugog oblika energije. Dok termin *transduktor* obično podrazumijeva upotrebu sa značenjem senzor/detektor, svaki uređaj koji konvertira energiju se može smatrati transduktorom.

više oblike, u svijest i smisao o sebi samome. Ta konverzija se odvija kroz *čakre*.

Sva svjesna bića koja imaju percepciju, i biljke i životinje, učestvuju u tom radu, ne samo čovjek, ali u čovjeku se ona kompletira i direktno vraća Božanskom. Svijest koja se tako vraća Božanskom obogaćena je iskustvima svih vrsta. To obogaćivanje iskustva bivstvovanja kroz sve žive vrste je na izvjestan način aktualizacija svijesti o sebi Božanskog Apsoluta.

ČOVJEKOVO TIJELO KAO OSNOVA LIČNOSTI

Biljne i životinjske vrste jednostavno sakupljaju utiske ili iskustava složenosti svih aspekata organskog bivstvovanja na nivou jednostavnog kretanja i opstanka. To sakupljanje svijesti elementarnog bivstvovanja se prenosi s jednostavnijih živih oblika na sve složenije oblike. Kada dosegne određenu "kritičnu masu" složenosti iskustava, postaje podobno da prijeđe u ljudski oblik, u oblik ljudskog tijela.

Sakupljanje iskustava bivstvovanja ispod ljudskog tijela je partikularno i linearno. To je bilo sakupljanje svih mogućih utisaka u obliku minerala, mikroorganizama, biljaka, riba, reptila, sisavaca. Ono se prije svega zasnivalo na jednostavnom oblikovanju i načinima opstanka.

Informativni entitet s kojim se ustanovljava postojanje (iskustvo) u najgrubljem obliku jest onaj u obliku minerala. Tu je početak evolucije elementarne percepcije u fizičkom svijetu. Tu se iskušava sama kombinacija sastavnih elemenata i njihova svojstva u različitim kombinacijama. Prije njega ona je postojala kao entitet u neorganskom području, kao neorgansko biće ili elemental prirode. Svaki informativni entitet mora prijeći iz neorganskog u organsko područje zato što je samo u organskom području, zbog trodimenzionalnosti, moguća potpuna konkretizacija sveg iskustva bivstvovanja iz svih njegovih dimenzija - u vidu uma. U trodimenzionalnom fizičkom svijetu percepcija dalje, iz jedne inkarnacije u drugu, evoluira kao jednostanični organizam, pa zatim višestanični u različitim oblicima, najprije u djelomično nepokretnim (biljke), a zatim i više pokretnim (životinje), i to evolutivnim redom koji određuje sposobnost kretanja kao jedinog načina prikupljanja utisaka (*samskara*) o bivstvovanju i razvoja inteligencije. Kao zglavkar, insekt, mekušac, riba, vodozemac, ptica, sisar - dok se utisci koji se mogu sakupiti jednostavnim kretanjem i brigom za opstanak ne kompletiraju, tako da se proces fizičke individuacije formira kao biće koje je najpotpunije opskrbljivao svim čulnim i djelatnim organima, u toj mjeri da može koristiti alate i oruđa, a to je čovjek.

Suština razvoja procesa fizičke individuacije i percepcije jest dolazak do ljudskog oblika.

Ali ni tada nije završen proces fizičke individuacije.

Kada sazri u najvišem životinjskom obliku, on se inkarnira kao najprimitivniji ljudski oblik - i tek tada za njega započinje zakon *karme*. To su najčešće ljudi iz "primitivnih zajednica" sa snažno izraženom plemenskom, nacionalnom i vjerskom pripadnošću. To pokazuje i totem plemenske zajednice koji predstavlja životinju od koje su, po predaji, njeni članovi potekli, kao i vjerovanje da se duše umrlih sele u životinje, odnosno inkarniraju kao one. I van takvih zajednica, primitivni ljudski oblik se može prepoznati po fizionomiji i općem načinu života koji je usmjeren prema fizičkom opstanku kroz težak rad, i po tuposti kada je u

pitanju svijest i duhovnost. Također i po urođenoj fizičkoj i mentalnoj zaostalosti (npr. mongoloidnost). Vežanost primitivnog čovjeka za utiske (*samskare*) ogleđa se u uvjetovanosti njegovog instinktivnog i nagonškog ponašanja, a naročito u navikama (u mislima, riječima i djelima), u njihovoj mehničnosti, kao i vežanosti za tradiciju.

Tek kada dospije do ljudskog tijela proces fizičke individuacije postaje podoban da bude mjesto prisutnosti ljudske duše - u onoj mjeri u kojoj dozvoljava prisutnost Božanske svijesti - jer jedino Božansko koje sve omogućava daje suštinu ljudskoj duši. Božansko je čovjekova suština. Čovjekova duša ima porijeklo od Božanskog, a ne od prirode. Čovjek ima ljudsku dušu samo onoliko koliko prima, kroz sebe propušta i aktualizira Božansko koje sve omogućava. Prije toga postoji samo informativni entitet kao princip individuacije prirode u životinjskim oblicima, ali i mnogim ljudskim koji su nezreli.

Od trenutka postajanja ljudskim oblikom iskustvo bivstvovanja dobiva iskrū Božanskog duha, odnosno u tom tijelu počinje reinkarnacija ljudskih duša kao cjelovitih oličenja Božanskog s jedinim ciljem da se iskustvo bivstvovanja potpuno iskuša u svim aspektima, osvijesti i kao takvo vrati Božanskom. Budući da je čovjek mikrokozmos, to vraćanje se konkretno događa u čovjeku, kao njegovo vraćanje sebi, Sebstvu, čistoj svijesti oslobođenoj objekata i sadržaja, svake iluzije individualnosti. To je u ljudskom iskustvu samospoznaja kao Bogo-spoznaja.

Budući da ništa nije izvan Božanskog Apsoluta, ono biće koje spozna sebe u apsolutnom smislu, ostvaruje spoznaju Božanskog u sebi.

CJELOVITA LIČNOST KAO OSNOVA DUŠE

Kada proces individuacije organske percepcije evoluirā kroz životinjske oblike, on ima samo svijest o objektima, a ne i o sebi. Zato životinje ne mogu sebe mijenjati (nemaju Ego) niti korigirati svoje ponašanje, one nemaju izbora i uvijek slijede ono na što ih okolnosti i instinkti navode.

Kada evoluirā kroz ljudska oblića, proces individuacije i percepcije ima dvostruku svjesnost, o objektima i o sebi, i sva ljudska evolucija se svodi na preobražavanje i usavršavanje subjekta kroz diferencijaciju objekata.

Ljudski oblik je prijelaz od životinjskog prema Božanskom, tj. duhovnom. Zato postoje i nezreli ljudi koji imaju veću vežanost za tijelo, objekte i sadržaje njihovih zbivanja, kao i zreli koji pokazuju veću nezavisnost od tijela, psihičku objektivnost i individualnost.

Kada završava svoju evoluciju kroz ljudsko obliće, proces individuacije potpuno transcendirā svijet objekata i ostvaruje trostruku svjesnost: o objektima, o subjektu koji je svjestan objekata, i o Božanskom Apsolutu koji omogućava i subjekta i objektivni svijet.

Konačno formiranje ličnosti kao oličenje Božanskog sastoji se u uvidu da nema ničega osim Božanskog, i u potpunoj predaji Božanskom.

Stoga i formiranje i suština autentične ličnosti čovjekove nije od ovoga svijeta. Od ovoga svijeta može biti samo mnoštvo Ja koji dijele i uvjetuju ličnost čovjekovu. Autentična čovjekova ličnost može biti samo oličenje onoga što nadilazi tijelo i organski svijet uopće, ***otvaranje čovjekovo prema beskonačnosti Božanskog daje cjelovitost njegovoj ličnosti.***

ORGANSKI SVIJET KAO SCENA ZA DRAMU LIČNOSTI

U ljudskom tijelu se iskustvo bivstvovanja organskog života objedinjuje i osmišljava u cjelovitom smislu, na višoj razini od jednostavnog kretanja i preživljavanja: tu postaje drama života, iskušavanje svih mogućih *dogadaja i doživljaja* koji oblikuju cjelovitu ličnost. ***Tek kao ličnost iskustvo bivstvovanja može biti vraćeno Božanskom radi njegovog ocjelovljenja.*** Čovjek je taj koji spaja razbijeni hologram Božanske matrice i vraća mu lik Božanskog po kome je i sam stvoren, kao njegovo oličenje. Cjelovita ličnost je oličenje Božanskog.¹⁶

Zato, dakle, organski svijet postoji da bi silaskom duša u njega, u fizičko tijelo, počela drama života. Sam organski život je dovoljan sebi s opstankom vrsta. Viša dimenzija života nastaje dramom života koju iskušavaju ljudske duše u tijelima. Svi zapleti, komedije i tragedije koje egzistencija može da pruži jednom fizičkom tijelu u svim situacijama zahtijevaju i zapravo prisiljavaju na razumijevanje smisla egzistencije. Taj ***napor u razumijevanju smisla formira ličnost čovjekovu.*** On uzdiže čovjeka iznad same uzročnosti prirodnog opstanka. Tako se unosi svijest u organski život: kroz razumijevanje drame života u ličnosti čovjekovoj, u njegovoj spoznaji smisla življenja koji se može spoznati samo nakon dovoljno bogatog životnog iskustva. Ličnost čovjekova u organskom svijetu je kao mala replika Božanskog u odnosu na samo postojanje.

Svijest u organskom svijetu sakuplja utiske na četiri razine zbivanja:

1. Kroz kombinacije samih elemenata, spontano ili pod vanjskim utjecajima; to je svijet minerala.
2. Kroz simbiozu elemenata u živi oblik i kretanje koje se ograničava na prilagođavanje organizma okolini i opstanku samim oblikovanjem; to je svijet biljaka.
3. Kroz slobodno kretanje i oblikovanje organizma u prostoru i snalaženje za opstanak; to je svijet životinja.

¹⁶ O Bogu kao ličnosti govori i kršćansko učenje, ali je danas u tolikoj mjeri deformirano i obesmišljeno da ne govori zapravo ništa. Kršćansko učenje o Bogu kao ličnosti zapravo negira Boga kao ličnost u čovjeku, i smješta ga u teološko Sveto Trojstvo, kažu da Bog nije vječna monada, samodovoljno i transcendentno Jedno neoplatonizma, već *koinonia* ili zajednica Tri Ličnosti, suvječne i jednake. Ali to je opet imaginarna i apstraktna teološka predstava o kojoj se vijekovima razglaba samo da se ne bi uvidjelo da je priča ili događaj o Bogu koji se kao ličnost otjelovljuje u svog sina, zapravo ukazivanje da se Bog kao ličnost utjelovljuje u svakog čovjeka s ljudskom dušom koji postane cjelovita ličnost, da svaka cjelovita ličnost ne može biti ništa drugo do živo oličenje Boga. Svaka necjelovita ličnost je samo individualni čovjek, podijeljen s mnoštvom Ja. Svaka cjelovita ličnost je oličenje Boga. Zato i jest cjelovita. Samo ono Božansko u njoj daje joj cjelovitost. Nije to samo Krist. On je samo uzor i učitelj te cjelovitosti jer je zapravo i rekao: "Svi ste vi sinovi Božiji". (Jovan 10.34; Matej, 5.45; Jovan 1.12; Rimljanima 8.14; Galatima 3.26)

Ovdje koristim izraz ličnost u drugačijem značenju nego što je uobičajeno (osobnost). Naime, uobičajeno je da se taj pojam izvodi iz grčkog pojma *persona*, koji predstavlja masku koju neko stavlja na sebe da bi glumio neku ulogu. Na taj način predstavlja lažno Ja. Ovdje ličnost izvodim iz asocijacije s pojmom *oličenje*, tako da se o ličnosti ovdje govori kao o oličenju nečeg višeg, kada čovjek postane oličenje Duha i kada ima jedno, pravo Ja u sebi, kada je svjestan sebe u apsolutnom smislu, onda je on oličenje te autentične svijesti o sebi i pokazuje svoju pravu, kompletnu ličnost, svoje pravo lice, a ne masku ili *personu*. U daljem tekstu će biti jasno da se takva kompletna ličnost postaje tek radom na sebi i transcendentnim iskustvima koja lažna podijeljena osobnost ne može imati. Kada se ovdje govori o ličnosti, uvijek se misli na takvu cjelovitu ličnost, a kada se govori o osobnosti i 'Ja', uvijek se misli na lažno i podijeljeno Ja.

4. Kroz slobodno kretanje koje nadilazi pitanje samog opstanka i iskušava sve druge sadržaje, sva moguća djela i nedjela, dramu života koja objedinjuje sva ostala iskustva, koja ne uključuju samo tijelo, već i um i osjećanja. To je svijet ljudi.

Dok je organska reprodukcija vrhunac životinjskog oblika postojanja, tj. percepcije Božanskog, vrhunac ljudskog postojanja nadilazi običnu reprodukciju, čovjek iskušava dramu svih mogućih iskustava, svojih i tuđih, događaja i odnosa, i uzdiže se prema smislu svekolikog postojanja. U tu svrhu, od svih bića, jedino čovjek koristi imaginaciju. Ona je potrebna radi obogaćivanja sadržaja drame životnih iskustava. Imaginacija je prisutnost viših dimenzija (zrak, vatra, voda) u najnižoj, fizičkoj realnosti (zemlja). Imaginacija je sposobnost sažimanja vremena i prostora (svojstvo viših dimenzija) radi osmišljavanja smisla zbivanja svih mogućnosti postojanja u vremenu i prostoru. U imaginaciji preispitujemo prošlo i zamišljamo buduće da bismo kreativno oblikovali i mijenjali sadašnje.

Kako se razvijala prisutnost imaginacije u čovjekovom fizičkom životu? Od najstarijih vremena imaginacija je imala vodeću ulogu u ljudskom postojanju.¹⁷ Najprije se vjekovima kraj ognjišta negovala imaginacija pričanjem priča o precima i bogovima, sažetim u arhetipove i bajke. Oblikovanje kazališne scene uzdiglo je priču u živo iskustvo i plastični doživljaj, lični i kolektivni. U antičkim dramama osmišljavala su se sva zbivanja ljudske i božanske egzistencije na organiziran i kreativan način - kako bi se vratila Božanskom. Otuda je izvođenje drame u arhaičnim vremenima bilo sveti, religijski čin. Tada je imaginacija bila jedno sa životom. Danas se ona degradira na simulakrume i simulacije.¹⁸ Najopćija upotreba imaginacije događa se u uređenju životnog prostora. Arhitektura je najgrublja materijalizacija imaginacije, ali i najpraktičnija. Zatim, razvoj tehnike predstavlja još finiju i raznovrsniju upotrebu imaginacije u iskušavanju svijeta i svih mogućnosti egzistencije¹⁹. Pismo i literatura su još finija upotreba imaginacije, s njima je sakupljeno sve iskustvo postojanja ovoga svijeta, a umjetničko izražavanje, slikarstvo i poezija, najfinije. Znanost je nastala kao potreba da se djelovanje imaginacije učini konkretnim i praktičnim. Znanost je također imaginativno sažimanje prostora i vremena, ali samo radi osmišljavanja prirodnih zakona; u njoj osmišljavamo ono što je bilo, i što bi na osnovu stečenog iskustva moglo biti, da bismo mijenjali i kreirali sadašnje, ono što jeste. Religijska imaginacija osmišljava duhovne zakone u namjeri da još više približi čovjeka smislu. U tome je uspješna samo toliko koliko otkriva da je sam čovjek smisao. Stoga imamo tri vrste imaginacije: znanstvenu koja osmišljava prirodne zakone; umjetničku koja osmišljava sva iskustva ljudskog postojanja i religijsku koja sažima duhovna iskustva u smisao sveg postojanja i povezuje ga s Božanskim.

Sve ovo, sva priroda i njena transformacija kroz tehniku i kulturu, odigrava se oko inkarniranih duša. Duše su virtualna središta ili magneti koji samom svojom prisutnošću privlače sva ova zbivanja oko sebe. Kada se inkarnira u tijelo, iz viših dimenzija u niže, duša kao magnet izaziva proces preobražaja prirode oko sebe, informacija kao misli (zrak), energije (vatra), virtualnih oblika (voda) i fizičkih oblika (zemlja). Tako nastaje sva arhitektura, tehnika, znanost, umjetnost i religija, sve što je konstruktivno i destruktivno - jer treba iskusiti sve mogućnosti - kao

¹⁷ Elemir Zola "Upotreba imaginacije i zalazak Zapada", Opus, Beograd, 1988.

¹⁸ Žan Bodrijar: "Simulakrumi i simulacija" IP "Svetovi", Novi Sad, 1991. ("Simulacres et simulation" Jean Baudrillard, Galilée, Paris, 1985.)

¹⁹ M. Heidegger: "Pitanje o tehnici", u: Kraj filozofije i zadaća mišljenja. Rasprave i članci, Naprijed, Zagreb, 1996.

processe kojima se obavlja osmišljavanje i percepcija prirode, odnosno svih moći postojanja, i kao takvi oni se vraćaju Božanskom kroz spoznaju njihovog smisla. Percepcija Božanskog nije jednosmjerna ni pasivna. Ona je dvosmjerna i aktivna. Ona istovremeno mijenja i stvara objekte percepcije.

Duše ništa ne rade, one su samo tihi svjedoci postojanja. Priroda je ta koja radi sve oko duše privučena njenim Božanskim sjajem. Počevši od misli - koje su najfinije vibracije prirode, s kojima priroda osmišljava samu sebe kroz biće čovjekovo u kome boravi duša, u što god čovjek da pogleda on to osmišljava, i tako osmišljeni smisao vraća Božanskom kroz svoju dušu - preko djelatnih organa čovjekovog tijela s kojima on obrađuje prirodu. Sve radi priroda da bi omogućila percepciju dušama. To je svrha organskog svijeta.

Točnije, ne radi ništa ni priroda, ona je nesvjesna i inertna. Rad se odvija uslijed uzajamne prisutnosti prirode i duša, njihove blizine, kao magnetna indukcija, kada dva magneta pokreću jedan drugog samo zbog blizine. Zato ta blizina omogućava i pojavu samog organskog svijeta i života.

Blizina i kontakt duše i prirode događa se jedino u čovjekovom biću. Stoga je on jedino kreativno biće. Zbog te blizine i kontakta Božanske duše i manifestiranog svijeta prirode u čovjekovom biću, događa se čovjekov kreativni rad, i on je suština čovjekovog postojanja na ovome svijetu. ***Čovjekov rad je potpuno ostvarenje percepcije Božanskog u ovom svijetu. Čovjek svojim radom oblikuje i vraća stečenu percepciju postojanja natrag Božanskom.*** To je suština *karme*. Zato je u najboljem spisu o *karmi*, u *Bhagavad Giti*, suština *karme* opisana kao rad koji je Božji, a ne čovjekov. Čovjek najbolje ostvaruje svoju *karmu* kada sve radi kao da Bog radi kroz njega, i ne traži nikakve nagrade niti rezultate rada za sebe, već samo radi kao produžena ruka Božja. Istu ideju izražavaju i Gnostici kada tvrde da je čovjekova duša produžena ruka Božjeg stvaranja.

LIČNOST KAO OLIČENJE BOŽANSKOG

S pojavom ljudskog tijela organski život prelazi u višu ravan, nije više jednostavno zbivanje reprodukcije radi opstanka, već postaje scena za dramu života, za iskušavanje svih mogućnosti djelovanja višeg reda, svih mogućih događaja, a ne samo jednostavnog oblikovanja organskog i neorganskog bića. Događaji se unaprijeđuju pomoću oruđa i alata, djelovanjima koja uključuju i mišljenja, osjećanja i volje individua i njihovu međusobnu interakciju, razvoj civilizacije, tehnike i kulture. Samo takva interakcija može kristalizirati ličnost u čovjeku. Samo cjelovita ličnost u čovjeku može odražavati Božansku ličnost - jer Božansko se uvijek očituje kao ličnost. Samo kada je ono *sámo*, ostaje bezlični Apsolut. Suštinska težnja Apsolutnog je da postane konkretno. Ono najviše želi da se spozna u najnižem. Ono stoga uvijek teži da se izrazi kao ličnost jer tako postaje konkretno i djelatno, osmišljeno i jasno samo sebi u svim mogućim aspektima i iskustvima, subjektivnim i objektivnim. ***Sam čin očitovanja svijeta je odraz težnje Božanskog da se očituje kao ličnost. U cjelovitoj ličnosti čovjekovoj, kao oličenju Božanskog, okončava se i osmišljava svo očitovanje svijeta.***

Iz prirode organskog svijeta jasno je da on sam po sebi ne može osigurati ništa više od uvjeta za organsku reprodukciju i opstanak. To je njegov vrhunac. Kao i razvoj neorganskog svijeta, i organski je zasnovan na spontananim mehaničkim zakonima uzročnosti i po koje slučajnosti. Za transformaciju u djelovanje višeg reda,

za smisleni rad i kulturu, potreban je impuls odozgo, od Božanske svijesti. On u organski svijet stiže u obliku ljudskih duša.

Cjelovita ličnost podrazumijeva potpunost u smislu i postojanju, jedinstvo, cjelovita ličnost je uvijek jedna ista, iako su joj poznata sva različita iskustva.

Stoga cjelovita ličnost dolazi tek na kraju procesa individuacije, dozrijevanja svih iskustava percepcije i djelovanja kroz dramu životnih iskustava.

Dotle je ličnost razdijeljena na mnoštvo Ja i podčinjena različitim utiscima koje sakuplja u iskustvu.

Prije nego što su dozrela za formiranje ljudskog tijela, sva naslijeđena iskustva bivstvovanja oblikovala su određene utiske ili osobine.²⁰ One se ponašaju kao male ličnosti, kao pojedinačna Ja, kao i svi entiteti koji se spontano formiraju. Stoga i u ljudskom obliku one nastavljaju da se ponašaju kao mnoštvo malih ličnosti ili mnoštvo Ja. Tako kada se u tijelo inkarnira ljudska duša, kao cjelovito oličenje Božanskog, ona se suočava sa djelovanjem mnoštva Ja u tom biću. Cijeli ljudski život i sve ljudsko sazrijevanje svodi se na razumijevanje, osmišljavanje, objedinjavanje i nadilaženje svih tih posebnih osobina ili Ja u jednu cjelovitu ličnost, jednu svijest i jednu volju. Kada se to dogodi naziva se prosvjetljenje ili samospoznaja. Ta riječ podrazumijeva spoznaju Sebe samoga, odnosno prepoznavanje same duše kakva jest nezavisno od tijela, za vrijeme dok je u tijelu. Ovo sve pokazuje da je njen boravak u tijelu zamagljen mnoštvom Ja iz iskustava nižih oblika partikularnog bivstvovanja. Njena samospoznaja znači da su se ta iskustva osmislila i osvijestila u višem kontekstu i razumijevanju, kao aspekti bivstvovanja prirode kao takve, i nadišli u kontekstu Božanskog koje sve omogućava.

Mnoštvo Ja ima kreativnu funkciju, ono omogućava razmjenu iskustava između različitih utisaka, zatim sumnju i uvid u suprotnosti, a svijest o suprotnosti omogućava svijest o izboru.

Ako se, s druge strane, mnoštvo Ja ne spoznaje na ovakav kreativan način, ono je uzrok konfuzije i iluzije.

Zbog holografske prirode stvarnosti, konfuzija i sukobi u nama odražavaju se oko nas, kao događaji koji se (prividno ili stvarno) nama događaju. Svi sukobi među ljudima nastaju zbog podjele u ljudima.

Objedinjavanje svih utisaka partikularnih iskustava, svih Ja, postizanje mira i savršenstva cjelovite ličnosti kao oličenja Božanskog, moguće je samo ljubavlju. ***Ljubav je ona snaga koja objedinjava različito njegovim potpunim razumijevanjem. Zato razumijevanje bez ljubavi nije moguće. Ljubav kao činilac koji sve objedinjava potiče od prirode univerzalnog Polja ili Božanske matrice, čije primarno svojstvo je jedinstvo izvan mnoštva i svih razlika.*** Ljubav je jedini pravi izraz ispravne spoznaje smisla postojanja, jedini pravi izraz cjelovite ličnosti. Cjelovita ličnost je uvijek oličenje Božanskog. Otuda se kaže da je Bog ljubav, i da čovjeka samo sposobnost bezuvjetne ljubavi vraća Božanskom.

²⁰ Patanjali ih u "Izrekama o jogi" naziva *vasane* i *samskare*, dublji i plići utisci, koji su nesvjesno nakupljeni tokom inkarnacija. U suvremenoj psihologiji to su sadržaji nesvjesnog.

BOŽANSKO KAO OSNOVA DUŠE

Što je uopće duša?

To je djelić razbijenog holograma Božanskog Apsoluta koji sadrži i odražava cio Apsolut.

Taj djelić se u višim dimenzijama očituje kao čista energija.

Pošto riječ *energeia* znači "bivstvo u pokretu, očitovanju i djelovanju",²¹ prvobitan izraz Božanskog pokreta i djelovanja očituje se kao nestvorena svjetlost.

Kako ta nestvorena svjetlost silazi u sve niže dimenzije, u elementu Zraka postaje Riječ ili Logos, u elementu Vatre volja ili namjera, u elementu Vode ili astralnom svijetu se pokazuje kao stvorena svjetlost jača od sunca i osjećanje blaže od svakog blaženstva.

U elementu Zemlje, odnosno fizičkoj realnosti, Božanska prisutnost se pokazuje na sve ove načine i još kao svjetlost zvijezda, kao životna energija, kao ljepota i sklad, i kao čin dobrote, ljubavi i milosti. To su sve konkretni, materijalni izrazi božanske prisutnosti.

Tu svjetlost vide umirući kao svoju dušu ili duše drugih osoba.²² Prati je neopisivi osjećaj blaženstva. Zbog snage iluzorne identifikacije s tijelom, umirući svoju dušu vidi kao da je izvana i da mu prilazi u obliku svjetlosti. Kada čovjek nađe svaku iluziju individualnosti i identifikaciju s tijelom i umom, prepoznat će tu svjetlost kao sebe samoga, točnije, Bog će u toj ličnosti opet biti Onaj Koji Jest, a iluzija čovjeka će nestati.

Budući da priroda, kao odraz apsolutne svijesti o sebi, nije stvorena u vremenu, nego je vrijeme samo oblik relativnog zbivanja unutar prirode, besmisleno je govoriti o početku stvaranja prirode. Zato je u prirodi moguće naizgled paradoksalno zbivanje, da posljedica prethodi uzroku, što se popularnije naziva "zakon privlačenja", naime, da možemo ostvariti neko stanje ako u svijetu ideja ili imaginacije zamislimo da je ono već tu i ostvareno. Time ga privlačimo.

Dakle, budući bezvremeno, Božansko je uvijek prisutno u svemu, i neovisno od svega, ono je prisutno kao uvjet i osnova samog postojanja. Budući bezvremeno, Božansko se u iluziji vremena uvijek doživljava i očituje u sadašnjem trenutku.

S druge strane, činjenica da priroda nije nastala u vremenu znači da Božansko iskustvo vlastitog bivstvovanja ne dobiva kroz projekciju svojih duša tokom

²¹ ... za Grke je stvarnost, u osnovi, *energeia*, pri čemu je *energeia* mišljena kao osnovna odlika *physis*, kao izrastanja iz sebe i stajanja tu, dakle osnovna odlika prisustvovanja. Polazeći od prisustvovanja kao dolaženja u neskrivenost, što zapravo i iskazuje reč *energeia*, bivstvuje je *ergon*, djelo, a samo djelo je ono što prisustvuje pokazujući se u nekom *eidosu*, tj. obliku. Budući da ovdje ono što je dano nije mišljeno polazeći od subjekta, već od *physis*, ono se može protumačiti kao pro-iz-vod prisustvovanja prisustvujućeg. Otuda, stvarno kao pro-iz-vedeno, nije isto što i stvarno kao činjenično, tj. "napravljeno". Doduše, činjenično je također u nekom smislu proizvedeno, ali sada u smislu napravljenosti; ono je stvar ("djelo") koju pravi neki subjekt tako što oblikuje određeni materijal, s tim što je taj subjekt kada je reč o cjelini stvarnosti sam Bog, shvaćen zapravo kao rukotvorac (*demijurg*). (Mićo Savić: M. Hajdeger: Metafizički karakter naučno-tehničke civilizacije; Filozofija i društvo, 1/2009, UDK: 141.32: 316.42, Originalni naučni rad, DOI: 10.2298/FID0901107S)

²² U literaturi koja obrađuje ove događaje redovito se događa da se ta svjetlost pogrešno tumači kao Anđeo čuvar ili joj se daju neka religijska imena (najčešće Isus).

vremena - ono je uvijek već u njemu. Kako je i jednostavno vezan za vrijeme, to znači da sva iskustva bivstvovanja nisu ni odvojena od Božanskog. Samo Božansko postoji i to je jedina Stvarnost.

Sva drama osvještenja o kojoj se ovdje govori je samo probuđenje Onoga koji jest u svom najindividualnijem aspektu, kao individualna duša. Kada je Apsolut sam kao Cjelina, nije mu potrebno nikakvo probuđenje jer i ne može biti nesvjestan. On se individualizira u razne razmjere očitovanja sve do individualne duše i tom individualizacijom sve više zapada u zaborav sebe baveći se različitim zbivanjima. Konačni cilj je da Cjelina sebe bude svjesna u najindividualnijem obliku, kao čovjek, nakon svih iskustava. Tako Cjelina postaje zaista potpuna. Ako bi ona mogla da se partikularizira i projicira, a da pri tome izgubi svoju svijest i cjelovitost, onda ne bi bila savršena ni cjelovita. Njena samospoznaja u individualnoj duši, nakon svih patnji i iluzija odvojenosti, dokaz je i manifestacija njene cjelovitosti i savršenstva.

Ništa nije izvan Apsolutnog. Kako, prema tome, ni duše nikada nisu odvojene od Božanskog iz koga proističu, sve se to zbiva u čovjeku, kao naše probuđenje.

Stoga, pored sadašnjeg trenutka, Božansko je uvijek i ovdje, prisutno.

Znači: uvijek ovdje i sada. Nikada u vremenu i odvojeno od ičega.

Zato se stvarnost sastoji iz paradoksa da postoji vanjski svijet sa svim ovim zbivanjem prirode, kao i da se to sve zbiva u nama. Izvana se zbiva samo sadašnjost, a u nama i svijest o prošlom i budućem. To su dvije paralelne realnosti koje imaju zajednički izvor. Te dvije paralelne realnosti se manifestiraju kao vanjske i unutarnje, kao svjesnost i nesvjestanost, kao subjektivno i objektivno.

Razlike nastaju samo iz ugla promatranja.

Promatrano iz čiste svijesti o sebi ništa nije stvoreno, nema ničeg objektivnog, samo Božanski Apsolut postoji kao samo postojanje ovdje i sada.

Promatrano iz perspektive individualnog bića, onog djelića holograma, postoji vanjsko i unutarnje, i cijela priča o stvaranju objektivnog svijeta izgleda stvarna.

Da bismo zadovoljili iluziju postojanja, jer inače ne bismo ni opisivali sve ovo, reći ćemo da su duše bezvremena prisutnost Božanske svijesti u iluziji vremena.

Božansko ne projicira sebe u obliku individualnih duša, kako se to popularno zamišlja kada je um identificiran s tijelom, ono ne može sebe projicirati jer ništa nije moguće izvan njega samoga. Samo Božansko postoji kao samo postojanje, kao sama svijest. Iluzija individualnosti te svijesti je ono što se naziva individualnim dušama, i što je ta iluzija veća, toliko više izgleda kao da su te duše individualne, da se reinkarniraju i da postepeno sazrijevaju. Zato kada se čovjekova duša probudi iz svoje iluzije, vidi da ona sama ne postoji, da samo Božansko postoji.

Sa druge strane promatrano, samo Božansko nije u iluziji. Sve ostalo što postoji na bilo koji način postoji u nekoj iluziji odvojenosti od Božanskog.

Budući da je sve unutar Božanskog, a da je Božansko uvijek sama stvarnost, to znači da je sve stvarnost, pa i ono što ovdje nazivamo iluzijom. Iluzija je inače ono što ne postoji u stvarnosti. Otuda stanja iluzornog postojanja, kao što su individualne duše koje se preporučaju tokom vremena i trpe *karmu*, jesu stvarna stanja, iako iluzorna. Iluzija postojanja postoji u stvarnosti, iako je i dalje iluzija.

To postojanju daje dvostruku prirodu: s jedne strane se iskušava kao iluzija i stanje patnje, a s druge strane uvijek je moguće nadilaženje tog stanja, jer je iluzorno. Zato nas samo sagledavanje stvarnosti oslobađa od iluzije i patnje.

Da ne bismo dalje razvlačili ovu dijalektiku praznine (*sunyate*), što je Nagarjuna davno već učinio, vratimo se na suštinu kazivanja što su duše na takav način da možemo nešto praktično učiniti s tom definicijom.

PRISUTNOST BOŽANSKOG KAO SVJEDOČENJE

Duša je prisutnost Božanskog u samom postojanju.

Tiha prisutnost, samo svjedočenje.

Sve stvaranje i očitovanje univerzuma, ma kako iluzorno, nije se dogodilo izvan Božanskog, zato što ničeg ne može biti izvan njega jer je ono Apsolutno. Otuda je Božansko uvijek prisutno u svemu stvorenom i očitovanom, u svakom obliku, svakom biću i svakom događaju.

Sama prisutnost Božanskog navodi prirodu da se oblikuje, usavršava i usklađuje prema Božanskom.

To usklađivanje prirode je svekoliki kozmos i život koji postoji.

Krajnje savršenstvo oblikovanja prirode prema Božanskom je čovjekovo biće.

Krajnje savršenstvo ogledanja Božanskog u odrazu prirode je čovjekova samosvijest, Sebstvo, i samospoznaja.

Božansko je prisutno iza vremena zbivanja tog oblika, bića i događaja, kao transcendentna osnova, kao ono što sve omogućava. Ono je prisutno uvijek ovdje i sada. Da nije tako, da Božansko nije iza vremena, da nije transcendentno, onda ne bi bilo nikakve razlike između Božanskog i očitovanog svijeta. Odnosno, ne bi bilo nikakvog očitovanog svijeta već samo Božanskog.

Prisutnost Božanskog u svemu kao svjedočenje uvijek je izvan svakog zbivanja, nikada u njemu. Ono je izvan svega, transcendentno. Otuda se kaže svjedočenje: svjedok nije učesnik u zbivanju već samo promatrač. Zahvaljujući svjedoku zbivanje postaje obznanjeno, poznato i svjesno. Bez njega ono bi se slijepo odvijalo po svojim zakonima uzročnosti i ne bi nikada došlo do smisla. Ne bi se razlikovalo od nevidljivog rada bakterija. Također, da svjedok nije izvan zbivanja, da je jedno s njim, ne bi mogao da ga bude objektivno svjestan, ni sebe ni svijeta. Za objektivnu svijest potrebna je diferencijacija, razlikovanje. Da Božansko nije transcendentno, ne bi bilo svijesti u prirodi, svijesti o postojanju kao takvom. Ne bi bilo ni čovjeka kao nosioca takve svijesti. Opet, da Božansko nije imanentno postojanju, postojanje ne bi postojalo, jer ništa ne postoji samo od sebe, niti ono što je nesvjesno (priroda) može ikako postati svjesno. O transcendentnoj prirodi Božanskog govori se samo zbog ograničenog uma čovjekovog, a ne zbog samog Božanskog, ono samo nije ni transcendentno niti je imanentno. Ono samo jest, kao Apsolut.

Zato svjedočenje Božanskog nije isto kao obično ljudsko svjedočenje nečemu. ***Prisutnost božanskog svjedočenja je najjača pokretačka sila sveg zbivanja: bivajući Apsolutno, ono kao imanentno zbivanju daje poticaj za očitovanje, a kao transcendentno privlači sve očitovanje prema smislu i svrsi. Sve se zbiva zbog te prisutnosti, jer cio univerzum je očitovan kao takav da posluži kao odraz svijesti Božanskog o sebi. Prisutnost Božanskog kao svjedoka je najveći privlačitelj sveg zbivanja. Ono je magnet koji oblikuje svako zbivanje prirode. Cijela priroda postoji zbog njega, a ne zbog sebe same.***

Suptilna, bezvremena prisutnost Božanskog u svakom obliku postojanja je ona svijest i namjera koju vidimo u svakom obliku života, u svakoj živoj ćeliji, u

svakom događaju, koja daje toplinu životu i smisao svemu. Prisutnost Božanskog kroz ljudsku dušu je uzrok da se oko čovjeka i kroz djelovanje čovjekovo formirala sva civilizacija, kultura i tehnika koja daleko nadilazi jednostavno neorgansko i organsko oblikovanje.

Sámo prisutnost duša u prirodi transformira i transsupstancijalizuje cijelu prirodu prema višem smislu, prema njenom oličenju Božanskog, da konačno postane svršeno ogledalo Božanske svijesti o sebi.

Iako se ovako transformira izvana, ona postaje savršeno ogledalo Božanske svijesti o sebi samo u cjelovitoj ličnosti čovjekovoj kao oličenju Božanskog. Sva vanjska transformacija, materijalna i duhovna kultura, samo je sjenka procesa individuacije i ocjelovljenja čovjeka u Božansku ličnost kao žive prisutnosti Božanskog.

Iako je Božansko već prisutno kao sámo postojanje, ono tek u cjelovitoj čovjekovoj ličnosti postaje živa i djelatna prisutnost kao ljubav.

MEHANIČKO OČITOVANJE NEORGANSKOG SVIJETA

Očitovanje univerzuma ima i svoj mehanički aspekt. Ono se velikim dijelom razvijalo spontano po mehaničkim i matematičkim zakonima uzročnog razvijanja i umnožavanja (Zakon broja tri, Zakon broja sedam, i dr.). Zapravo sav neorganski svijet je nastao po tim mehaničkim zakonima, spontano, bez učešća svijesti. Taj neorganski svijet sačinjava veći dio kozmosa.

U neorgansko, mehaničko i nesvjesno očitovanje i oblikovanje spadaju i sve više dimenzije, niži i viši astral.

Već smo rekli da svako zbivanje stvara obrasce ili polja koja povratno utječu na dalje zbivanje, na oblikovanje sebi sličnog. Tako su nastali neorganski entiteti koji su se spontano oblikovali na višim dimenzijama, u astralu najviše, jer astral je najbliži materijalnom planu konkretnih oblika i ostvarenja, zato je u astralu također najlakše stvoriti i zadržati posebni oblik.

Ti neorganski entiteti su prirodni elementali, duhovi i demoni. Oni su nastajali spontano zajedno s nesvjesnim umnožavanjem neorganskog svijeta u svim dimenzijama.

Njihova osnovna odlika je bezdušna borba za goli opstanak. Oni nemaju više funkcije ličnosti radi prisutnosti duše i spoznaju smisla postojanja. To ima samo čovjek u organskom svijetu. Neorgansko područje ne stvara svoju energiju. Energiju stvaraju i akumuliraju samo organska bića u trodimenzionalnom fizičkom svijetu. Akumulacija i očuvanje su, pored inercije, jedne od odlika fizičkog svijeta. Zato neorganska bića svoju energiju moraju uzimati od organskih kao paraziti. Budući da žive na višim dimenzijama od fizičke, oni lako manipuliraju bićima u fizičkom svijetu, koja su ograničena svojim fizičkim čulima i ne mogu jasno raspoznati utjecaje viših planova, opsjedaju ih i navode na djelovanje tako da im stvaraju hranu. Opet, budući da su prirodni stanovnici viših planova, naročito astrala, njihova hrana nije fizička hrana, već energetska, sačinjena od posebnih frekvencija koje stvaraju emocije kojima bića zrače, emocije posebne niske frekvencije, a to su negativne emocije, mržnja, strah i patnja. Neorganska bića navode sva organska bića na ponašanje koje stvara emocije mržnje, straha i patnje - a posebno prisiljavaju čovjeka na takvo ponašanje.

OČITOVANJE ORGANSKOG SVIJETA KAO PODLOGA OČITOVANJA SVIJESTI

Svrha cjelokupnog očitovanja univerzuma je da posluži kao podloga za ogledanje Božanske svijesti o sebi. Za to ogledanje nije bilo dovoljno samo neorgansko, spontano i mehaničko očitovanje. Za to je bio neophodan organski svijet u kome će se razviti zbivanje višeg reda od spontane uzročnosti i slučajnosti koja postoji u neorganskom području. To je zbivanje koje unosi dramu u postojanje i život, sadržaj i smisao, evoluciju svih mogućih iskustava kako bi svijest Božanskog o sebi bila kompletna kao ličnost.

Ta životna drama, rad i borba za smisao je ono što se naziva *karma* u indijskoj tradiciji.

Karma je moguća samo u organskom svijetu, trodimenzionalnom fizičkom svijetu kakav postoji na Zemlji. I samo u čovjeku. Niži oblici života nemaju *karmu*. Oni imaju samo postojanje i život.

U stvaranju organskog života učestvuju sve više dimenzije, one zapravo i postoje zato da bi stvorile organski trodimenzionalni život. Zato se uzročnost *karme* proteže i na više dimenzije. Zato ne vidimo cio lanac uzročnosti jer naša čula i fizički um vide samo ono što je fizičko i u našem okruženju. Zato možemo vidjeti samo posljedice i samo dijelove uzročnosti koje su dovele do neke posljedice.

Tek u potpuno razvijenom organskom svijetu i životu postoje uvjeti za potpuno ogledanje Božanske svijesti o sebi.

Božanska svijest se uvijek ogleda kao ličnost, odnosno lično, u potpunosti svoja, samo-svojstvena. Božansko je uvijek ličnost i zato se samo u cjelovitoj ličnosti ono može ogledati i osvijestiti.

Stvaranje tih uvjeta imalo je svoju evoluciju, nisu nastali odjednom. To je evolucija svih živih oblika do stvaranja ljudskog tijela na kraju te evolucije. Samo ljudsko tijelo ima sve potrebne čulne i djelatne organe za percepciju i rad. Zato je samo ljudsko tijelo podobno za prisutnost cjelovite Božanske svijesti o sebi.

Samo ljudsko tijelo je sposobno za Božansku prisutnost koju nazivamo dušom.

Božansko je prisutno i u svim drugim oblicima organskog života, u biljkama i životinjama, ali u daleko manjoj mjeri, tek koliko je potrebno za život i opstanak i sakupljanje one vrste iskustava bez stvaranja *karme* i životne drame kao ličnosti.

Svrha svekolike evolucije organskog života je u stvaranju uvjeta za formiranje ličnosti. Ličnost se formira kroz dramu života. Za tu dramu potreban je potpuno izgrađen organski život, daleko iznad proste reprodukcije i borbe za opstanak.

Spajanje Božanske prisutnosti kao duše s ljudskim tijelom lakše ćemo razumjeti ako zamislimo dušu kao čovjeka i tijelo kao ogledalo u kome se čovjek ogleda da bi se objektivno vidio. Da bi se duša koja proističe iz Božanskog, potpuno očitovala i afirmirala sve do fizičkog plana, potreban joj je odgovarajući oblik u prirodi, točan kao lik u ogledalu. Taj točan odraz je priroda oblikovala u ljudsko tijelo da bude podoban oblik za prisutnost ljudske duše, emanacije Božanskog. Priroda je oblikovala čovjekovo tijelo pod privlačnim djelovanjem prisutnosti Božanske svijesti. Zato se o tijelu može govoriti kao o fizičkom aspektu duše,

njenom očitovanom i djelotvornom aspektu, dok je sama duša u svojoj suštini transcendentna i neočitovana. Kao i Božansko čije oličenje predstavlja. Tijelo u kome boravi duša sadrži i svoje astralne i energetske aspekte koji nadilaze fizičko tijelo; sadrži etersko, astralno i mentalno tijelo. S njima duša djeluje na višim dimenzijama. Zato se tijelo i sastoji od svih dimenzija. Zato su te više dimenzije u čovjeku, a ne izvan njega.

Čovjek je spoj dvaju činilaca: transcendentne duše, ili Božanske prisutnosti, i tijela kao individuacionog procesa prirode. Zato čovjek ima dvojnu prirodu, sposoban je za dosezanje božanskih visina i paklenog podzemlja. Čovjek može da bude i animalan i božanstven. Zato se njegovo ostvarenje ogleda u uzdizanju iznad prirodnog uvjetovanja, od svega što je fizičko, mehaničko i uvjetujuće. Sve što u sebi ima od svijesti, dobrote, neovisnosti i objektivnosti, to mu je od Božanske prisutnosti koja mu sačinjava dušu. Sve što mu je od patnje i neznanja, to je uslijed identifikacije s tijelom.

Čovjek je most između prirodno očitovanog i Božanskog.

Božansko je kroz čovjekovu dušu najjače prisutno u postojanju.

KRUG STVARANJA: NEORGANSKI SVIJET, ORGANSKI SVIJET I ČOVJEK

Ako cio proces Božanske samospoznaje ili postojanja zamislimo kao sferu, što bi bilo u skladu s drevnom baštinom, ili kao krug zbog jednostavnosti, početak kruga bilo bi spontano očitovanje neorganskog svijeta kroz sedam faza i kroz pet dimenzija, kroz pad u sve niža i grublja stanja. Dosezanje krajnje suprotne točke od početka kružnice bio bi nastanak organskog svijeta, kao početak zaokreta i povratka izvoru. Čovjek s dušom bio bi uzlazna linija drugog dijela kruga kojom se dovršava cjelina, povratak Božanskom rapočetku.

Na osnovu ove sheme objasniti ćemo sve ostale detalje očitovanja Božanskog.

Ovdje razlikujemo najprije sam krug kao Cjelinu Božanskog, što pokazuje da se sve zbiva u njemu kao On sám; zatim kruženje kao način očitovanja Cjeline; zatim kretanje silaznom putanjom kroz neorganski svijet, dolaženje do najniže, suprotne točke u organskim svijetu, početak uzlazne putanje kroz čovjekov razvoj i

vraćanje ishodu u Božanski Apsolut.

Prvi dio očitovanja ide silaznom putanjom kroz neorganski svijet i sve razmjere. To je mehaničko usložnjavanje prirode sve većim brojem uvjetujućih zakona, kroz ukrštanje frekvencija u višim dimenzijama, i atoma i molekula u fizičkoj ravni.

Kada dospije do kraja svog spontanog, mehaničkog očitovanja po zakonu broja sedam, dolazi do formiranja organskog svijeta, na suprotnom kraju kruga očitovanja od Božanskog Apsoluta. Organski svijet je krajnji domet mehaničkog i nesvjesnog očitovanja i početak stvaranja uvjeta za svjesni rad kroz oblikovanje svih čulnih i djelatnih organa i čovjekovo tijelo. Organski svijet postaje ogledalo za ogledanje Božanske svijesti.

U organskom svijetu počinje djelovanje višeg reda, dok je u neorganskom području djelovalo samo mehaničko kretanje subatomske, atomske i kemijske procesa, u organskom području formira se kretanje višeg reda, a to su složenije aktivnosti i događaji organskih cjelina koje su nastale subatomske, atomske i kemijske procesima, događaji i zbivanja složenijih cjelina, fizičkih tijela.

Događaji se u organskom svijetu kreću od snalaženja u borbi za opstanak do dramatičnih događaja u borbi za smisao opstanka, među bićima koja imaju sve organske sposobnosti čulnog opažanja i djelovanja, među ljudima.

Drama života oblikuje ličnost čovjekovu.

Duša kao oličenje Božanske svijesti inkarnira se samo u ljudskom obličju.

Duša se inkarnira u ljudskom obličju sve dotle dok ne iskusi sve aspekte smisla svih zbivanja u životu.

Prije toga svijest Božanskog indirektno je prisutna u biljnom i životinjskom svijetu na razini vrsta, kao elementarni uvjet da se život u njima odvija i osjeća u svim oblicima.

U njima se duša nije inkarnirala cijela već samo malim dijelom, tek koliko joj je potrebno da prikupi utiske. U njima se duša uvježbavala boraviti u trodimenzionalnom svijetu na elementarni način, jednostavnim kretanjem i opstankom na kopnu, vodi i zraku.

Skup svih iskustava kretanja i postojanja u fizičkom svijetu, koji Božanska svijest prikuplja kroz iskustva postojanja životinjskog i biljnog svijeta, omogućava inkarniranje u ljudskom tijelu i u njemu započinjanje razvoja prema smislu postojanja.

Ni u ljudskom tijelu se duša ne inkarnira cijela, već djelomično, ali mnogo više nego u životinjskom. I u ljudskom tijelu se inkarnira onoliko koliko joj je potrebno da prikupi utiske vezane za tu inkarnaciju. Duša se nikada ne inkarnira cijela, to je nemoguće zbog njene Božanske veličine.

Ovdje treba znati da se duša upravo zbog svoje Božanske veličine simultano dijeli u svojoj projekciji i inkarnacijama. Otuda srodnost koju osjećamo sa životinjama i svim živim bićima. Životni princip u njima je isti kao i u nama. Budući da je izvan vremena i prostora, duša se također dijeli i u pogledu vremena i prostora, naime, može simultano da postoji na više mjesta i u više oblika, tijela, i istovremeno u različitim vremenima. Tako brže stječe iskustva. Tako uvijek i radi. Samo iz perspektive uma ograničenog tijelom, vremenom i prostorom, izgleda kao da se duša inkarnira tokom linearnog vremena i seli iz života u život. Ona istovremeno proživljava sve živote, jer za nju nema vremena. Sve ljudske duše, prividno razdvojene tijelima u prostoru, i individualnim iskustvima, u svom najvišem ishodu su jedno. Duša je jedna kao što je jedno i Božansko čije su oličenje. Ali to je samo na najvišem razmjeru, na ovom ovdje gdje se nalazimo ona izgleda podijeljena u

mnoštvo. Zato moramo o njoj govoriti u skladu s razmjerom na kojem se nalazimo.

Životno iskustvo duše u organskom obliku i u ljudskom tijelu, potpuno je podložno uvjetovanjima kojima je podložan organski svijet, a to su djelovanja šire cjeline iz viših razmjera, djelovanje planeta. To djelovanje detaljno pokazuje znanost astrologije.

Kada iskustvo postojanja dovoljno sazri u ljudskom obliku, ono započinje kretanje uzlaznom putanjom. Tada počinje nadilaženje uvjetovanosti koje stvara ljudsko tijelo i čulni svijet uopće. Čovjek upoznaje više svjetove, viša znanja, i teži oslobođenju. Čovjekova egzistencija postaje pozitivna onda kada on počinje da nadilazi poistovjećenost s tijelom i umom, kada se počne uzdizati. Tada ga i priroda podržava na sve načine jer i ona u cijelosti služi oslobođenju čovjekovog duha. Sve dotle dok propada u identifikaciju s tijelom i umom čovjek doživljava patnju i sukob s prirodom.

Konačno oslobođenje je povratak Božanskom ishodu.

Cijelo kruženje zbiva se unutar Božanskog ishoda kao njegova imaginacija ili san.

Otuda je samo probuđenje ishod cijelog zbivanja, a ne postizanje nečeg novog.

Probuđenje se odvija samo u ljudskom obličju, u čovjeku koji je postao individualno oličenje Apsolutnog.

Samom Apsolutu nije potrebno nikakvo buđenje. Potvrda ili aktualizacija njegove apsolutne savršenosti događa se kroz čovjeka, kada od nesvjesnog stanja individue otuđene od Božanske cjeline i patnje u svim iluzijama koje ta otuđenost donosi, radom na sebi, svojom voljom prepozna cio proces zapadanja u iluziju i neophodnost buđenja, vraćanja Cjelini kroz svijest o Sebi, svojoj suštini, a to je oduvijek bio sám Božanski Apsolut, jer ništa izvan njega nije ni moguće. Taj proces se u čovjeku događa kao osvještavanje duše u tijelu, buđenje, i to je jedino "spasenje duše" koje je moguće.

Zato je, praktično govoreći, samo čovjeku potrebno buđenje.

U tom buđenju čovjek nestaje i samo Božanska Cjelina ostaje.

To bi bio shematski opis cijelog procesa.

Sada ćemo se pozabaviti detaljima životnih drama koje duša iskušava u ljudskim inkarnacijama. Ali prije nego što sagledamo inkarnacije duša na ovom svijetu, u ovakvim tijelima kakva sada imamo, moramo razumjeti njihovo postojanje prije ovoga svijeta.

O INKARNACIJAMA DUŠA PRIJE ORGANSKOG ŽIVOTA NA ZEMLJI

U višim dimenzijama ukrštanje frekvencija i razmjera stvara neorganska bića kojima je osnovni modus bivstvovanja borba za opstanak.

Neorganska bića nastaju na osnovu činjenice da se svijest Božanskog uvijek očituje na dva načina: kao sam oblik zbivanja i kao ličnost. Pri tome ličnost daje smisao oblikovanju zbivanja. Duša se kao ličnost očituje samo u ljudskom obliku.

Drugi naziv za ovo što ovdje nazivamo božanskim očitovanjem kao ličnost u izvornom stanju je monada. Duše prvobitno postoje kao božanske monade koje projiciraju oblikovanje i na neorganskom i organskom planu.

Duše, kao principi svijesti, ni na organskom ni na neorganskom svijetu nikada se ne očituju u cijelosti niti u dovoljnoj mjeri da biće postane svjesna ličnost. Samo se u ljudskom tijelu duša kao princip svijesti očituje u dovoljnoj

meri da se tu oblikuje kao ličnost. Ali ni tu u cijelosti, već se njena prisutnost u čovjeku povećava u onoj mjeri u kojoj čovjek postaje cjelovita ličnost, odnosno oličenje Božanskog. Zapravo, koliko čovjek postaje cjelovit toliko se cijela duša očituje kroz njega. Koliko je podijeljen i nesvjestan, toliko manje je božanske svijesti duše prisutno u njemu.

U svim neorganskim i organskim živim bićima princip svijesti prisutan je samo u mjeri manjoj od one koja je potrebna za formiranje ličnosti, samo koliko je dovoljno za život i opstanak i sakupljanje osnovnih utisaka.

U neorganskom području, oblikovanje svjesnih entiteta kao neorganskih bića, djeluje jednostrano: samo prema opstanku, nikada prema smislu. Slično životinjama u organskom svijetu, neorganska bića nisu toliko svjesna sebe kao subjekta zbivanja koliko su usmjerena prema objektima, reagiranju na okolinu i prema samom opstanku. To je u skladu s prirodom neorganskog svijeta, on se još uvijek samo očituje i oblikuje - stvara uvjete za pojavu organskog života.

Tek u organskom životu Božanska svijest se ogleda u potpunosti tako da to ogledanje nazivamo dušom.

Organski svijet je ogledalo u kome se ogleda Božansko. Neorganski svijet to nije, on je još uvijek nekompletan svijet, to je svijet elemenata i elementala. Zato se u njemu Božanska svijest ne može ogledati. Može samo djelovati i očitovati se na razne načine, i zato je to oblast sve veće uvjetovanosti, pada prema sve nižim sferama.

Tek kada se u organskom svijetu skupe svi uvjeti za kompletno čulno opažanje, osmišljavanje i kreativno lično djelovanje, Božanska se svijest može u potpunosti ogledati.

Ogledanje Božanske svijesti u organskom tijelu je ono što nazivamo dušom i inkarnacijom duše u tijelu. Samo tu se Božansko lično ogleda, sve ostalo je bezlično postojanje.

I ono se ne događa u potpunosti od prvog pokušaja. Potrebno je više pokušaja i usavršavanja, stjecanja iskustava u svoj drami života koju organski svijet omogućava. To stjecanje iskustava i usavršavanje je uglašavanje ogledala života da bi se duša, Božanska svijest, što jasnije i točnije ogledala. To uglašavanje ogledala su inkarnacije i preporadanje duša, kao i smisao svih životnih drama.

Dramu života samo ličnost može spoznati, odnosno, ona može da se spozna samo lično. Zato se spoznaje uvijek individualno, procesom individuacije. Kako je organski svijet uvijek u trodimenzionalnom prostoru i vremenu, stjecanje iskustava se ne događa istovremeno već uvijek individualno. Zato nije moguće kolektivno "spasenje duša", kolektivno "uskrsnuće" svih ljudi jednog lijepog "sudnjeg" dana. Svaka priča o kolektivnom spasenju ljudi je smišljena s namjerom da se ljudi obmanu u pogledu prave prirode svojih života i razvoja. Spasenje je uvijek proces individuacije koji se proteže tokom više inkarnacija.

Ovdje moramo naglasiti nešto što ljudi uvijek previđaju: uglašavanje ogledala je samo to. Ništa drugo. Samo uglašavanje daje jasnoću, ogledalo se ne može nikako drugačije napraviti do uglašavanjem, uklanjanjem neravnina, nečistoća i mrlja. Uklanjanjem svega što ometa čistinu otvorene prisutnosti Božanskog. Ta čistina je svijest o Božanskom.

To je put pročišćenja.²³ To je suština svih etika i sveg morala. Suština sveg znanja.

²³ Tako je Buda nazvao svoje učenje. To čišćenje bića za prisustvo više svijesti je upravo ono što budizam jest.

Sama čistina takvog pročišćenja omogućava Božanskom da se ogleda kakvo ono samo jest. Ali ovog puta ne kao apstraktni Apsolut, već kao konkretno individualno biće, kao čovjek. Bog se ogleda u čovjekovom Sebstvu, u najintimnijem stjecištu svih iskustava života.

Jasnoća tog ogledanja preokreće shemu zbivanja naviše, prema ishodu, Božansko se vraća Sebi spoznajom Sebe u svom najintimnijem izrazu, u srcu čovjekovom.

To je na shemi označeno kao uzlazni dio kruga i čovjekov razvoj.

Božanska svijest, koja se ogleda na nepotpune načine u svemu, daje tim činom život i neorganskim bićima. Ona zbog te nepotpunosti nemaju pravi odraz duše ili Božanske svijesti. Imaju samo onoliko svijesti koliko im treba za opstanak. Mnoga su jednostavna i skromna u svom životu, ali postoje i mnoga od tih bića za koja možemo reći da su "bezdušna" i okrutna. Ona su predatori i osvajači. Neka su stara koliko i sam svemir.

Kao što i kod inkarnacija duša nije dovoljna samo jedna inkarnacija za stjecanje potrebnih utisaka i iskustava svijesti, već ih je potrebno više, tako nije bilo dovoljno formiranje organskog života samo na jednom mjestu u kozmosu. Bilo je potrebno više eksperimenata.

Prije Zemlje organski život se oblikovao na drugim planetima. Ovdje ne možemo ulaziti u to kada se to prvi put dogodilo i kako, ali ispričat ćemo priču o tome da se u našoj galaksiji to dogodilo u sazviježđu Lire. Tu su se prirodno formirala i prva ljudska tijela u ovoj galaksiji, a s njima i cjeloviti odrazi Božanskog kao inkarnirane ljudske duše.²⁴

Bile su vrlo naivne zbog prvog susreta s fizičkom realnošću, bile su kao djeca u raju. Imala su mnoga svojstva Božanske svijesti.

Drevna neorganska bića, poznata kao reptili, jer su koristila modificirana tijela reptila sa sazviježđa Drako, uspravnog, humanoidnog oblika sa zmijolikim glavama²⁵, stupila su u kontakt s ljudskim bićima u sazviježđu Lire. Zbog naivnosti i neiskustva ljudi su bili njima fascinirani, i budući bez ikakvog iskustva sa zlom bilo kakve vrste, prihvatili su ih. Ljudi su u početku bili fascinirani fizičkim svijetom. Reptili su se mnogo ranije od ljudi materijalizirali, s neorganskog područja, s astrala na fizički plan. Zato su bili iskusniji u fizičkom svijetu koji su smatrali svojim teritorijem koji prirodno posjeduju kao i sva bića u njemu. Zato se šire svuda u osvajanje prostora i porobljavanje vrsta. Pošto nemaju dušu već samo životnu energiju i inteligenciju potrebnu za opstanak, imaju mentalitet košnice, i zbog nepostojanja ikakvog razvoja ličnosti i duše, zadržali su sposobnost boravka u neorganskom području, prije svega u nižim područjima astrala, ostali su vrlo bezdušni i okrutni i kao takvi vrlo sposobni za osvajanje fizičkog svijeta - jer su mogli manipulirati organskim bićima i iz astrala, ne samo direktno iz fizičkog svijeta. Budući da je astral za organsko fizičko biće područje nesvjesnog, njihova

²⁴ Informacija koju ovdje prenosimo, kao ilustraciju inkarnacija ljudskih duša prije planeta Zemlje, potječe od Stewart-a Swerdlow-a, koji ju je primio od vanzemaljske vrste Sirius A dok je radio u Montauk-u, podzemnoj vojnoj bazi, i iznio ponajviše u knjizi "Blue Blood, True Blood, Conflict & Creation. Pošto sam i ja vidio ta bića, iako bez bližeg kontakta s njima, relevantnost te informacije izgleda mi pouzdana. Najveći dokaz o vanzemaljskoj prirodi čovjekovoj, ili o vanzemaljskim utjecajima na čovjeka, je sama DNK. Ona sama po sebi dokazuje da nije mogla nastati evolucijom, već inteligentnim dizajnom: neka superiorna inteligencija ju je napravila.

²⁵ Upravo su tako u sumerskim tablicama iz Ninive opisani "bogovi koji su sletjeli s neba" i postali vladari nad ljudima.

moć utjecaja je vrlo velika jer je nevidljiva i nerazumljiva.

Zato su ljudi vrlo brzo postali zaraženi mentalitetom koji su reptili donijeli među njih, uskom egocentričnošću, zavišću i međusobnim sukobima. Ubrzo su shvatili odakle im je došlo zlo, i počeli su se oslobađati. Došlo je do sukoba s reptilima koji se još ni do danas nije okončao. U prvom sukobu u sazviježđu Lire okončao se tako što su jedni drugima nanijeli mnogo štete, ali zadnji čin je bio uništenje sazviježđa Lire, čije tragove eksplozije vidimo i danas. Ljudska vrsta se raselila na druga sazviježđa: Pleiades, Tau Ceti, Prokyon, Orion, Arcturus.

Gdje god su išli reptili bi ih pratili. Tako su došli i do našeg sunčevog sustava.

Ali tada Zemlja nije bila na ovom položaju prema Suncu kao danas. Na njenom mjestu je bio Mars, i on je imao organski život, imao je svoj veliki satelit Feton, a Zemlja je bila na mjestu Marsa i tada se organski život na njoj nije razvio u potpunosti. Ova činjenica o drugačijem razmještanju planeta danas je dobro poznata astrofizičarima jer se život na zemlji i uvjeti kakvi danas postoje na planetima sunčevog sistema nikako ne mogu objasniti iz njihovog sadašnjeg položaja. One su iz kozmo-bioloških razloga morale da budu drugačije razmještene i morale je biti nekih promjena u njihovom rasporedu. I zaista je bilo tih promjena, ali takvih kakve nijedan znanstvenik nije spreman shvatiti i prihvatiti. Naime, kada su reptoidi stigli s ljudskim raseljenicima do solarnog sistema, nastavio se njihov sukob. Reptoidi su prvi naselili Zemlju, a ljudi Mars, jer su im njihove klime više odgovarale. U tom sukobu reptoidi su uništili satelit Feton (Phaeton) ogromnim asteroidom, što je za posljedicu imalo udar na Mars (i danas se može vidjeti da kratera od posljedica tog udara ima najviše samo na jednoj polovici Marsa, koja je bila izložena udaru). Ostaci Fetona su danas pojas asteroida između Marsa i Jupitera (što potvrđuje i znanost), asteroid je prošao pored zemlje, tako blizu da je Zemlja promijenila svoju orbitu i došla bliže Suncu, gdje se nalazi sada, a Mars je promijenio orbitu i udaljio se od Sunca na mjesto gdje je danas. Asteroid je postao Venera.

Nakon kraćeg boravka na Marsu, ljudi su se naselili na Zemlju koja je postala pogodnija za život. Naselili su otok Atlantidu, Bliski Istok, otuda je nastala civilizacija Sumera, područje oko Crnog mora, otkuda je nastala Tripoljska (černjahovska) civilizacija, kasnije država naroda Anta, na mjestu današnje istočne Ukrajine, odakle potiču Slaveni,²⁶ i Dolinu Inda, odakle potiče sva protoindijska kultura i duhovnost (*sankhja* i *joga*). *Vede* su izvorno slavenskog porijekla. Također su osnovali kretsku i etrusku kulturu. Njihova pisma su identična sa starim slavenskim pismom. Sve je to bio jedan isti pranak, od Irske do Tibeta, od Sibira do Egipta, koji je bio bijele rase i govorio istim jezikom. Taj jezik se vremenom mijenjao i dijelio, kao i narodi u posebne zajednice, ali najbolje se očuvao u staroslavenskom jeziku, također se i sjećanje na taj izvorno ljudski duševni mentalitet najbolje očuvalo u slavenskim narodima. Jedan od pripadnika tih izvorno ljudskih naroda na Bliskom istoku bio je i učitelj tajnih škola koji je danas poznat kao Isus Krist. Suština njegove poruke bila je o razvoju duše i upozorenje na

²⁶ Na jednom drevnom zapisu praljudi iz Tripoljske civilizacije, na disku iz Phaistosa (Kreta), starom najmanje pet tisuća godina, stoji zapisano: "Ovo mjesto u svijetu božjem, na koje vas je poslao Bog, okružite gustim redovima (njihova naselja su bila kuće i gradovi kružnog oblika) štitite ga danju i noću. Nema drugog mjesta do onog za kojeg se voljom za božju moć borite. Gdje vi budete, potomci vaši će biti, njiva će biti, divnog života. Dok mladost veseli oči, nikuda odatle nećete otići. Takvo mjesto neće postojati dok ga mi ne stvorimo u ovom svijetu božjem."

Naime, disk iz Phaistosa je preveo Genadij Stanislavovič Grinjevič pomoću slavenskog slogovnog pisma, jer su i kretsku i etrusku civilizaciju osnovali Slaveni.

reptoide koji tajno vladaju ljudima i svijetom.

Reptoidi su držali suprotnu stranu planeta Zemlje, Lemuriju u Tihom oceanu. On su uticali na stvaranje drugih ljudskih rasa, posebno žute rase. Zato žuta rasa i danas obožava zmajeve kao predstave reptoidnih bogova s neba koji su bili praoci njihovih kraljeva.

Tada je izbio rat i na Zemlji. On je detaljnije opisan u staroindijskom epu *Mahabharata*, kao rat bogova i demona. U drugim tradicijama, naročito kršćanskoj, govori se o tom sukobu, ali u iskrivljenom obliku, kao mit o nebeskoj borbi između "nebeskih vojski" (anđela) i "palih" anđela. Ali *Mahabharata* ukazuje i na tehnološki aspekt tog sukoba,²⁷ tako da na osnovu nje možemo prepoznati materijalne tragove jedne od tih borbi, u dolini Inda, gdje se nalaze očigledni i naučno dokazani tragovi drevnih nuklearnih eksplozija, a takvi se tragovi nalaze i na drugim mjestima u svijetu, na Bliskom Istoku, kod biblijskih mjesta Sodome i Gomore.

Rezultat tog rata je do danas ostao u sljedećem obliku: reptoidi su izgubili vlast na površini Zemlje, protjerani su u podzemlje i druge baze na okolnim planetima, ali ljudi su ostali podijeljeni, jer reptoidi su nastavili skrivenu vlast iz astrala, u obliku demonskih zaposjedanja ljudi, i u obliku izvršne vlasti preko svojih hibrida, ljudi koji su posebno genetski modificirani da mogu poslužiti kao kontejneri, tijela, za prisutnost reptilskog demona u fizičkom svijetu. Ti hibridi su napravljeni u Babilonu, nakon pada Sumera. To su ljudi koji imaju samo tijelo, a nemaju ljudsku dušu, već inteligenciju reptoida koji koristi tijelo. Ti "ljudi" su postavljeni za vladare jer se sami reptoidi nisu mogli pokazivati ljudima, a i preko takvih vladara bilo je lakše upravljati ljudskim masama. U tu svrhu vladanja oni su stvorili i judeo-kršćanske religije, za masovnu kontrolu uma. Iz Babilona su se kao vladarske familije, koje su čuvale svoju krvnu lozu zbog genetske posebnosti, naselile u Rim, kao vladari Rimskog carstva, zatim nakon propasti Rima, u Veneciju, odakle su se kao "crno plemstvo" širili i po drugim evropskim gradovima, sve do Londona - kao aristokracija koja i danas vlada ovim svijetom. Svakako, ne otvoreno, već skriveno, ali ipak dovoljno jasno svakome tko ispita njihovu povijest, strukturu vlasništva kapitala i metode vladavine.²⁸

Cijela ova priča o nastanku ljudske vrste u kozmosu i njenoj povijesti, koja je do nas dospjela preko vanzemaljskih izvora, od Gina, jedne posebne vrste sa Sirijusa, bila je neophodna da bismo razumjeli pravu prirodu uvjeta života na Zemlji, zašto je astral na zemlji tako zagađen neorganskim entitetima i demonima koji toliko utječu na fizičke živote ljudi da se može reći da skoro nijedan čovjek nije pošteđen tih utjecaja. Zapravo, oni rijetki ljudi koji su iznad tih utjecaja, nazivaju se svecima. Njihova aura zrači svojom blagotvornom čistoćom na cijelu okolinu. To su izuzetno razvijene duše.

²⁷ Drevni tekst *Vimanika šastra* opisuje i sve tehničke detalje vanzemaljskih letjelica koje su koristili ti "anđeli" i "demoni".

²⁸ To su već dovoljno dobro učinili David Icke (*The Biggest Secret*) i Stewart Swerdlow (*Blue Blood, True Blood: Conflict & Creation, Expansions Publishing Company, Inc, U.S.A. 2010*). Koga interesiraju svi detalji ove priče može ih naći u njihovim djelima. Također i u mojoj knjizi "Istorija galaksije, Zemlje i čoveka" u kojoj je to sve iznijeto u širem i detaljnijem kontekstu. Mi se ovdje nećemo baviti tim pitanjima već samo prirodom duše.

S tim u vezi moramo upoznati još jednu činjenicu o dušama: razlikovanje njihovog izraza u pogledu zrelosti i starosti.

PODJELA DUŠA NA MLADE, RAZVIJENE I VISOKO RAZVIJENE

Odmah moramo reći da je ova podjela samo prividna. Naime, duše su odraz Božanske svijesti u ljudskom tijelu, i one same ne mogu biti ni mlade ni stare kao što su to fizička tijela koja nastaju u vremenu, kao što ne mogu ni da rastu. One su sve bezvremene i jedno u Božanskoj svijesti. Vrijeme, kakvo nam je poznato, postoji samo u trodimenzionalnom organskom svijetu, na površinama planeta.

Ipak postoji razlika u inkarniranim dušama po njihovoj zrelosti i prirodi iskustava koja iskušavaju, neke djeluju kao mlade i potrebno im je više osnovnih iskustava, dok neke djeluju kao stare iiskusne, mnogo brže i bolje razumiju događaje i zrelije se ponašaju. Neke duše teže zaplesti se što dublje u životna iskustva i iskušenja, dok neke teže osloboditi se životnih iskušenja, kao da su ih već dovoljno iskusile.

Podjela na mlade, srednje i razvijene duše je zapravo samo podjela na postotak prisutnosti duše u tijelu. Mlade su one koje su najmanjim postotkom prisutne u tijelu, srednje više, a visoko razvijene duše su one koje su najvećim postotkom prisutne u tijelu.

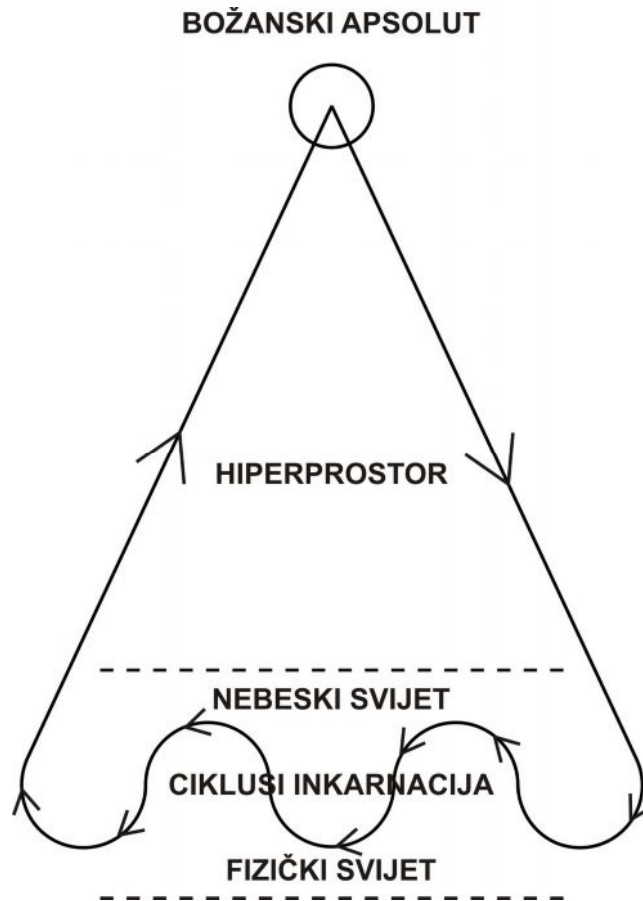
Te razlike također postoje i u broju inkarnacija. Svaka duša ima svoj ciklus inkarnacija kroz koji prolazi, neke duše su ih započele ranije i sada ih završavaju, dok neke tek počinju sa svojim ciklusom; neke ih prolaze brže i lakše, a neke sporije i teže. Zbog iluzije vremena to na ovom svijetu izgleda kao da je neka duša stara jer je prošla više inkarnacija, a neka mlada jer ih tek započinje. One su izvan tijela, u svom autentičnom stanju, sve iste, samo je njihov izraz zrelosti u tijelu i između inkarnacija za vrijeme ciklusa preporođanja različit. Naime, ***duša se ne vraća u svoje izvorno Božansko stanje uvijek nakon smrti jednog tijela.*** Za vrijeme ciklusa inkarnacija ona ostaje u oblastima višeg astrala ("nebeski svijet") gdje proživljava utiske prethodne inkarnacije, oporavlja se od njih i priprema za sljedeću. Zato u hipnotičkim regresijama dolazi do sjećanja koja su uvijek pod utiskom proživljenih života kao i do razlika u zrelosti duša, da su neke mlade, a neke stare.²⁹ Hipnotička regresija dopire samo do tih iskustava, nebeskog i zemaljskog svijeta, jer se ona ipak zasniva na umu i njegovoj podsvijesti, ne na njegovoj transcendenciji.

U pravom uzdizanju duše u svoj Božanski ishod, tih razlika i utisaka nema, jer je i ciklus inkarniranja u tijelo okončan. S njegovim okončanjem nestaju i sve prividne razlike među dušama.³⁰

²⁹ To je slučaj s najboljim i najtočnijim knjigama koje govore o ovim sjećanjima na život između života: "Putovanja duša" i "Sudbina duša" od Michaela Newtona (Journey of Souls; Destiny of Souls; Škorpion, Zagreb, 2008). Samo ove dvije knjige mogu preporučiti jer znam da su točne. Iako nedovoljno objašnjavaju cijelu stvar, onu razinu informacija koju iznose, iznose korektno i točno. Također su točne i knjige Raymond Moody-a: "Život poslije života" i "Svjetlost s onu stranu života". Sve druge knjige o ovoj temi koje sam imao prilike pogledati su izmišljotine koje ugađaju iluzijama Ega.

³⁰ O okončanju cijelog ciklusa preporođanja uči izvorni i zen budizam, on se ne bavi samo rješavanjem problema jednog života, koji se prenose na sljedeće živote, već cijelog ciklusa iskustava preporođanja. Zato je budizam iznad svih drugih učenja i religija. Također o ciklusima inkarnacija prema sufijskom učenju može se puno saznati u djelu Meher Babe "Bog govori" (God Speaks), Esoteria, Beograd, 1996.

Ciklusi inkarnacija se najbolje mogu razumjeti prema donjoj shemi.

Cio se proces događa unutar Božanskog jer ništa nije moguće izvan njega, a Božansko je bezvremeno Jedno. Stoga je i cio ciklus inkarnacija duša bezvremeno Jedno. To praktično znači da je mnoštvo života duša samo privid koji se javlja s trodimenzionalne ravni organskog svijeta, gdje jedino postoji iskustvo linearnog vremena, iskustvo pojedinačnog postojanja individua. Iz perspektive same duše svi njeni životi su jedan život, koji se trenutno događa, kao predstava. Iz naše linearne perspektive možemo reći i da se duša simultano dijeli na više života, na sve živote odjednom, da se ne kreće kroz živote tokom vremena kao entitet. To tako izgleda samo iz perspektive organskog svijeta, iz iluzije vremena. Duša ne gubi vrijeme prolazeći kroz vrijeme, jer i ne zna što je to. Svi su njeni životi simultani, jednovremeno se doživljavaju sva iskustva koja je moguće doživjeti, samo umu ograničenom na tijelo i Ego to izgleda kao da se doživljava tokom vremena. Zato je u suštini točno judeo-kršćansko učenje koje tvrdi da nema reinkarnacija, ali ono je izvađeno iz cijelog konteksta tako da skriva cijelu istinu. Reinkarnacije postoje, ali se one odnose samo na iskustvo uma i Ega, individua, a ne na život same duše, koja ima jedan život, vječni, točnije bezvremeni. Zato prosvijetljeni i mogu da kažu da se duša ne rađa niti umire. Zato je bitno jedino probuđenje. Zato probuđeni vide da su svi životi jedan život, zapravo, vide ga kao san duše, a san je za probuđenoga nešto što se nije stvarno ni dogodilo. Cijela priča o reinkarnacijama i razumijevanje cijelog tog procesa potrebna je nesvjesnom umu koji je identificiran s tijelom, ne duši. Zato je ta priča i potrebna, jer duša se treba probiti kroz um i u tijelu spoznati sebe. To probijanje kroz um i jačanje prisutnosti u tijelu jest ono što vidimo kao stupanj zrelosti duše.

Budući da je organski svijet nastao iz neorganskog, sasvim je razumljivo da

će i entiteti iz neorganskog svijeta djelovati na organska bića.

Sve je to prirodno u univerzumu slobodnog očitovanja svega što se može očitovati.

Dakle, sva iskušenja duša na ovom svijetu sastoje se ne samo od razumijevanja i ovladavanja organskim životom, već i u tome da savladaju utjecaje neorganskih bića, sve aždaje i demone koji tamo žive i koji nemaju druge svrhe nego da budu paraziti, ako već ne predatori i vladari organskih bića. Oni kao takvi uvelike doprinose drami života i iskušenjima koja čovjek mora svladati da bi postao cjelovita ličnost.

Ovdje treba znati sljedeće: utjecaj neorganskih bića djeluje po principu suprotnosti i polariteta. Sve očitovano sadrži polarnost i dijalektiku suprotnosti. Tako i neorganska bića djeluju kao suprotnost organskim, sve što je za organska bića dobro, to je za njih loše i obratno. Neorganska bića, ne sva već neka posebna negativno orijentirana, su isključivo suprotna interesima ljudi i ljudskim dušama, stoga im se ona uvijek suprotstavljaju samo zato da bi im se suprotstavljali. Zato su u religijama prikazivana kao đavoli, nazivaju se "čovjekovim neprijateljem" i "protivnikom". Priroda duša je život i svako dobro kao afirmacija života. Zato je u prirodi ovih neorganskih bića, posebno reptoidnih demona iz nižeg astrala, i njihovih hibrida na ovom svijetu, samo zlo i destrukcija. ***Sve laži na ovom svijetu potiču od njih.***³¹ Pri tome se radi samo o polarizaciji, i o djelovanju zakona trojstva, koji sadrži akciju (1), reakciju (2) i rješenje (3). Akcija (1) bi ovdje bila sama namjera Božanskog da se očituje kao individualna duša u tijelu, reakcija (2) bi bila otpor neorganskih bića, a posljedica ili rješenje (3) bila bi cjelovita ličnost kao oličenje Božanskog i cjelovita prisutnost duše u tijelu. Sam otpor (2) neorganskih bića kristalizira cjelovitost ličnosti.

Cio proces inkarnacije duša u tijelo proteže se kroz više inkarnacija, kroz postepeno povećanje procenta prisutnosti duše u tijelu, što se očituje kao sve veća zrelost ličnosti, ili kao starija i zrelija duša.

Raspon postepenog povećanja prisutnosti duše u tijelu jest ono što vidimo kao ljudska civilizacija i povijest, kao rast ljudske svijesti i kulture.

Sve zlo koje postoji na ovom svijetu, svi kolektivni ratovi i individualni zločini, uništenje prirode, sva laž i obmana nastali su pod djelovanjem negativnih neorganskih bića na ljudska tijela koja nemaju dovoljnu prisutnosti svijesti duše da bi mogla sama odlučivati o sebi i svome djelovanju, nego su manipulirana i uvjetovana od strane neorganskih bića.

Čovjekova duša je nesposobna da čini zlo, sama njena priroda je afirmacija života i svega dobrog jer je ona refleksija Božanske svijesti u ovom svijetu.

Duša mora iskusiti sve mogućnosti postojanja, sve suprotnosti. Zato je potrebna strana i suprotstavljena sila koja će dušama prirediti negativna iskustva, jer ih one same nikada ne bi mogle izazvati.

Dakle, destruktivna neorganska bića pribavljaju i onu vrstu iskustava koje same duše ne bi mogle pribaviti niti svojevrijedno iskusiti.

Negativna neorganska bića djeluju destruktivno na svijet i ljude kroz ljude, opsjedajući ih i kontrolirajući njihovu svijest. Tako izgleda kao da ljudi čine zlo. Ona zatim preko raznih oblika kontrole uma ljude uvjere da su to zlo oni sami počinili. To im je lako jer koriste isti um i isto tijelo. Najveći dio manipulacije sviješću ljudi sastoji se u tome da se ljudi navedu na identifikaciju s tijelom i umom,

³¹ Njima je govorio Isus: "Vaš je otac đavo; i želje oca svojega hoćete da činite; on je bio čovjekou-bica od početka, i ne stoji na istini, jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori, jer je on laža i otac laži." (Ivan, 8, 44.)

i na lažiranje objektivne svijesti o široj cjelini. Tako se u ljudima razvija osjećaj krivice i mentalitet grešnika koji povratno djeluju na stvaranje još više zločina. Problem je što nisu svi ljudi zreli da se tome odupru, većina duša na ovoj planeti je neiskusna za život u ljudskim tijelima. Zato lako postaju žrtve mnogo iskusnijim i starijim entitetima.

Samo tijela koje koriste mlade i neiskusne duše bivaju opsjednuta od strane astralnih entiteta. Sama duša ne može biti opsjednuta niti ugrožena ni na koji način. Samo tijelo može biti opsjednuto, i to ono tijelo u kome duša nema svu svoju vlast. Sve sazrijevanje duša na ovom svijetu svodi se između ostalog i na to da zadobiju svu vlast i svoju volju u fizičkom tijelu.

Na ovoj planeti oko 90 procenata ljudi su mlade duše.

Zato je ovaj svijet ovakav kakav jest.

Ostalih desetak procenata su starije i napredne duše koje su se ovdje inkarnirale da bi razvile trpeljivost i toleranciju prema mladim dušama, kao i sposobnost njihovog podučavanja. Jedna je stvar osloboditi sebe. Da bi to oslobođenje dobilo objektivnu vrijednost, oslobođeni mora pomagati drugima da se oslobode.

Stoga je vrlo malo ljudi koji nisu pod utjecajem i opsjedanjem neorganskih bića.

Zapravo, najveći dio procesa oslobađanja duša na ovom svijetu se sastoji u tome da se raspoznaju neorganski utjecaji i da se izbori sloboda od njih. Takozvano prosvjetljenje, oslobođenje duše ili uskrsnuće nije ništa drugo do povećanje procenta prisutnosti duše u tijelu toliko da je ona postala nadmoćna u njemu nad svim drugim utjecajima, i organskim i neorganskim.

Pošto se veliki dio neorganskog svijeta proteže na više dimenzije, na astral, a te više dimenzije su za čovjeka njegove unutarnje dimenzije, njegovo nesvjesno, osobno i kolektivno, otuda je otkrivanje tih parazitskih i manipulatorskih utjecaja od strane neorganskih bića veoma teško. Njih ljudi doživljavaju kao vlastite utjecaje, misli, osjećaje, namjere i porive. Da bi se oni raspoznali kao strani utjecaji iz naše podsvijesti, neophodno je potpuno osvijestiti sebe i sve funkcije uma, kako bismo mogli razlikovati ono što mi jesmo od svega što nismo.

Također treba znati i prirodu misli. One u suštini nisu naše tvorevine. Misli su najfinije vibracije prirode, informacije o zbivanju prirode, one se kreću prostorom, eterom, kao mreža ili elektromagnetna polja, slično naelektriziranoj plazmi koju možemo vidjeti u kozmosu, samo u mnogo finijem obliku. Mozak je samo fini organski instrument koji može primati te fine vibracije, rezonirati na temelju njih, zadržavati ih i kombinirati. Kada ponavlja i kombinira tako primljene vibracije, informacije, one izgledaju kao naše misli. Zato što nisu naše, misli nam mogu doći kao inspiracije, kao sasvim nove informacije, ali i kao demonski glasovi i utjecaji koji nam ne daju mira i koji tjeraju u ludilo.³² Zato je za raspoznavanje neorganskih utjecaja potrebno potpuno osvještavanje cijeloga bića, od tijela do najfinijih zbivanja uma. U takvom osvještenju, u diferencijaciji svijesti, sastoji se sav čovjekov rad na sebi, odnosno uzdizanje duše. To uzdizanje duše je zapravo njeno spuštanje i prizemljenje, da cijela ima svu svoju volju u tijelu.

To je i razlog zašto ti utjecaji neorganskih bića uopće i postoje: tako nas tjeraju da na najbrži način postanemo svjesni. Neorganska bića su prirodna bića,

³² Pored već standardne elektroencefalografije (EEG) kojom se očitavaju moždane aktivnosti putem elektroda postavljenih na glavi, postoji i novija, magnetoencefalografija (MEG) s kojom se iste aktivnosti mozga očitavaju bez kontakta s glavom, postavljanjem elektroda u blizini, pored glave, što znači da se valovi s kojima mozak radi prostiru izvan mozga.

samo nisu fizička. Ona koriste činjenicu da se sva živa bića sastoje od prirodne simbioze manjih jedinica u veće cjeline. Ona kao paraziti koriste organizaciju tih simbioza u svoju korist, za uzimanje energije. ***Kada duša dođe u tijelo suočava se s tom situacijom, da je svaka veća cjelina sastavljena od manjih, zato ona nije u potpunosti gospodar svoga tijela, a s njim i svoje prisutnosti u svijetu, i da rad i energiju tijela koriste oni entiteti koji to mogu. Sada se duša treba izboriti za prevlast nad tijelom, da njime ovlada umjesto parazitskih entiteta, a kada ovlada tijelom onda i cijelom fizičkom okolinom, da nesvjesnu prirodu svjesno preobrazi tako da bude podobna za prisutnost Božanskog kao ličnosti.***

Da nemamo tih iskušenja ne bismo imali nikakvog poriva da se osvijestimo do kraja, ostali bismo zaglavljani u nekoj fazi razvoja, kao što su to bili naši preci prije naseljavanja ove planete. Ova iskušenja nas tjeraju da se osvijestimo do kraja, da vratimo Božansku svijest njoj samoj, da zatvorimo krug Božanskog očitovanja.

To svjesno ili nesvjesno razumiju sva organska i neorganska bića: čovjek na zemlji je dizajniran da obavi završni posao svekolikog postojanja - da vrati Bogu Božje, da svoju savršenu percepciju cijele Božanske prirode vrati Božanskom. Zato ga sva organska i neorganska bića i tjeraju takvom žestinom da se osvijesti na sve načine.

Zato je dizajnirana ovakva povijest ljudskog roda na ovoj planeti: da bi proces čovjekovog rasta i buđenja započeo iznova, od početka do kraja. Stare ljudske civilizacije su se povukle i sakrile, veći dio se stopio s novim generacijama i otpočela je nova povijest kakva nam je danas poznata. Ipak, ostali su više nego jasni tragovi njihovog postojanja u drevnim građevinama i megalitima koje nije bilo moguće sagraditi bez visoke tehnologije. Također i drevno znanje iz astronomije koje nije moguće znati običnim promatranjem sa zemlje, bez razvijene kozmičke tehnologije.

Na Zemlji se odvija konačan zaokret cijele prirode prema Božanskom, što se nigdje drugdje nije dogodilo. To se događa kroz čovjeka, kroz prosvijetljenog čovjeka.

Kroz prosvijetljenog čovjeka cijela očitovana priroda dolazi do svoga ishoda i smisla, do Božanskog od koga je i potekla.

Sáma prisutnost duša u tijelu, u prirodi, utiče na oblikovanje i prilagođavanje prirode, na njenu transsupstancijalizaciju kroz svijest prema Duhu. Ta se transsupstancijalizacija pokazuje kao transformacija prirode u materijalnu kulturu i civilizaciju. Taj proces je kroz ljudsku povijest predstavljan piramidama svuda u svijetu i na svim svjetovima gdje su živjeli ljudi. Otuda ima piramida i na Marsu. Same piramide imaju to svojstvo da oživljavaju organsku energiju³³ oko sebe i sažimaju je u svoje središte, da obnavljaju i čuvaju stvari, hrana se u njima ne kvari, čak i pokvaren mikročip ostavljen u piramidi se može sam popraviti. Piramide su svuda građene kao energetske mašine i transduktori energije organskog života u viši oblik energije. Bez piramida organski svijet bi ostao samo to što jest, obična reprodukcija elementarnih životnih oblika. Prisutnost piramida uzdiže organizaciju organskog života u višu sferu, da bude podobna za prisutnost i djelovanje svijesti. Otuda je piramida glavni simbol tajnih društava koja upravljaju evolucijom ljudskog roda, još iz Atlantide. Stari Egipat je bio posljednji ostatak originalnih posvećenika. Od starog Egipta i oni su potpali pod vlast negativnih neorganskih bića koja su suprotnost ljudima i danas predstavljaju Illuminate i njihove masone kao negativne diktatore ljudskog razvoja koji, opsjednuti svojim demonskim iluzijama, zamišljaju

³³ Orgon je termin Wilhelma Reicha za *pranu* ili životnu energiju.

da su pozitivni.

Kao što se očitovanje Božanskog odvijalo kroz sedam razmjera, tako se i povratak Božanskom kroz čovjeka odvija kroz sedam modusa bivstvovanja koji su predstavljeni kao sedam stanja svijesti i sedam čakri koje su smještene u čovjekovom tijelu. Odnosno sedam tijela čovjekovih.

Zato što postoje inkarnacije duša različite zrelosti odnosno "starosti", i različita priroda iskustava koje trebaju proživjeti, neophodno je da na ovom svijetu postoje i različita tijela koja će podnijeti ta različita iskustva, različite rase i kulture, od primitivnih zajednica do visoko razvijenog građanskog društva, i neophodno je da njihova različitost donese dinamiku događaja među narodima i u svijetu koja će osigurati dovoljno sadržaja u drami života.

Kada bi u svijetu svi bili jednaki i isti, živjeli u miru i skladu, svijet bi ličio na Švicarsku i nikakav razvoj iskustava duša ne bi bio moguć. Ljudske duše se tu ne bi ni rađale.

DUŠE SE PRIPREMAJU ZA LJUDSKI ŽIVOT OBLIKOVANJEM SVEG OSTALOG ŽIVOTA

Sve duše, kao monade božanske svijesti, učestvuju u stvaranju na svim planovima.

One najviše monade stvaraju čitave univerzume, planete i sav život na njima.

Sav očitovani mineralni, biljni i životinjski svijet ne nastaje slijepo i spontano. U samoj materiji nema informacija o tome kako će se koja molekula oblikovati, kako će se atomi i molekuli udruživati u simbiozi i oblikovati veću organsku cjelinu. Sva materija se završava na nivou atoma i osnovnih elemenata. Oni se dalje udružuju simbiozom. Sva bića, od molekula do ljudi, stvorena su simbiozom manjih stanica. Svaka stanica je svjesno kreirana inteligentnim dizajnom. Zbog holografske prirode univerzuma svaka stanica je svjesna sebe i svoga rada. Zato se stanice i mogu udruživati u simbiozi i tako stvarati veće svjesne cjeline, kao što je ljudsko tijelo.³⁴

Informacije o tome kako će se oblikovati sve u prirodi pristižu izvana, od svijesti božanskih monada ili duša. One svjesnom namjerom, u višim dimenzijama neorganskog područja, projiciraju informaciona polja, koja oblikuju morfogenetska polja, koja služe kao matrice za fizičko oblikovanje svega u materijalnom svijetu.

Duše su kreativni dizajneri cijele prirode, skoro svih oblika života. Neki oblici su se razvili sami, spontano, to su uglavnom paraziti i negativni oblici koji spontano nastaju uslijed prirodne potrebe za ekološkom ravnotežom. Svi lijepi oblici, koji jasno pokazuju da nisu plod slijepe evolucije jer ih krase inteligentni dizajn koji je očigledno svjestan, kreativni su plod namjere duša. Otuda su ptice i leptiri tako bezrazložno lijepi, cvijeće pažljivo aranžirano i dizajnirano. Samoj prirodi to je potpuno nepotrebno radi opstanka. Očigledno je da ih je "netko stvorio". Oblici mnogih biljaka su inteligentnim dizajnom duša usklađeni s njihovom korisnom i zdravstvenom funkcijom. Svojim oblikom neke hranjive i ljekovite

³⁴ DNK ne sadrži informacije o tome kakvo će se biće oblikovati, niti što će raditi. DNK je samo shema informacija za stvaranje proteina. Zato ljudi imaju isti broj gena kao i najjednostavniji organizmi. Razlika je samo u drugačijoj organizaciji. Obrasci za svo oblikovanje i djelovanje živih bića pristižu izvana, iz (morfogenetskih) polja. O tome vidjeti radove Ruperta Sheldrakea.

biljke pokazuju za što su korisne (celer za kosti, mrkva za oči, jer presječena izgleda kao zjenica oka, orah za mozak, grožđe za srce, itd.).

Duše dizajniraju i životinjske oblike preko kojih skupljaju sva osnovna iskustva kretanja i opstanka u fizičkom svijetu. Pošto životinje nemaju svoju osobnost i individualnost, one neposredno pokazuju prisutnost inteligencije duša, njihovu namjeru u oblikovanju života. Otuda su životinje tako iskrene u svemu, privlačne i drage. U njima prepoznajemo čistoću prisutnosti inteligencije duša, iako je ona u njima prisutna samo u elementarnom obliku, svijest je u njima prisutna samo na nivou kretanja životne energije i razmjene osnovnih informacija, u manjem procentu od onog koji je potreban za formiranje ličnosti. Zato što nemaju ličnost i individualnost već samo čistu prisutnost inteligencije duša, životinje mogu opažati i više dimenzije, njihova čula nisu ograničena samo na fizičko tijelo i opažanje koje bi kontrolirao um i ego. Zato što u njima ipak boravi svijest duša, kroz životinje ponekad izbije ta svjesna duša kada one djeluju "kao ljudi koji ne mogu da govore", kada učine neko djelo koje bi samo sasvim svjesno biće učinilo. Ipak, to su uvijek samo pojedinačni i povremeni slučajevi, uglavnom životinja koje žive s ljudima, pa im je i svijest viša od divljih životinja. Međutim i naša neutjelovljena duša ("više ja"), i duše naših vodiča mogu ponekad djelovati kroz životinje kada je potrebno da nam pomognu, prenesu neku poruku ili da nas spase od neke opasnosti. Tako da ne treba biti u iluziji da takva djela uvijek čine same životinje jer su svjesne.

U biljnim i životinjskim oblicima duša je prisutna samo minimalno, koliko je dovoljno za percepciju trodimenzionalnog fizičkog svijeta. U tim oblicima ona se obučava i priprema za kompletan život u ljudskom tijelu i djelovanje kao ličnost, i također osigurava ekološku ravnotežu za život čovjekov i bogatstvo ljudskog iskustva. Kakav bi život izgledao da nema životinja? Životinje čovjeku pokazuju da je svjestan život svuda oko njih, da nije jedino svjesno biće koje postoji i tako ga uče pravoj prirodi svijesti, njenoj sveprisutnosti. Zato su djeca, kod kojih je prisutnost duše još čista i jaka, tako naklonjene životinjama, jer njihove duše u njima vide prisutnost duše, i životinje su zato naklonjene deci.

Tek na osnovu dovoljne uvježbanosti da sa viših dimenzija putem čiste namjere kreira oblike na nižim, duša postaje spremna utjeloviti se u fizičkom tijelu.

Tada je njeno otjelovljenje već pripremljeno u njenoj kreativnoj imaginaciji, čak je i svoje tijelo na izvjestan način isplanirala, tako da utjelovljenjem duša kao da svjesno ulazi u vlastiti kreirani san, slično lucidnom snu koji se ovdje doživljava.

Duša tako u svijet fizičkih oblika ulazi čistom namjerom.

Ona također iz svijeta oblika izlazi čistom namjerom, kada dosegne potpunu svijest o sebi kao Božanskom ishodu dok je u tijelu. To je ono što se naziva prosvjetljenjem u budizmu ili uskrnućem u gnosticizmu i ezoteričnom kršćanstvu.

U svijet oblika se inkarnira čistom namjerom, i iz svijeta iluzornih oblika izlazi čistom namjerom. Kako se ulazi, tako se i izlazi. O izlasku s namjerom biće više riječi na kraju. Moramo ići redom.

RAĐANJE DUŠE U TIJELU

Kada govorimo o rađanju duše u tijelu moramo najprije naglasiti vrlo važnu činjenicu koju treba uvijek imati na umu: tijelo nije jedna pojava, ono je sastavljeno od više tijela, od više dimenzija, kao i sama priroda (zemlja, voda, vatra, zrak, eter), tako da se tijelo sastoji od više takozvanih omotača (sansk. *kosha*): od mentalnog tijela, emocionalnog, energetskog, astralnog i fizičkog. Svako od ovih tijela kao omotač obavlja dušu i navodi je na identifikaciju sa zbivanjem koje sprovodi. Samo je fizičko tijelo vidljivo, ali tu je i astralno, s njim boravimo u astralu za vrijeme sna, tu je i emocionalno, s njime osjećamo, energetsko, s kojim koristimo energiju, mentalno s kojim koristimo misli. Prema nekim klasifikacijama postoji još i tijelo svijesti, tijelo blaženstva i nirvaničko tijelo. Rasprava o njima odvela bi nas od glavne teme, ali njihov princip je jasan: svi su oni omotači duše, s njima duša sakuplja iskustva, koristi ih kao vozilo za kretanje i djelovanje. Svako od ovih tijela je nezavisno od ostalih, iako djeluju sinkronizirano i zajedno u simbiozi. Tako samo fizičko tijelo, koje je najgrublje, boravi uvijek ovdje i sada, jer je najviše vezano vremenom; tijela osjećaja i uma su manje ovisna o vremenu, i zato se možemo sjećati i osjećati ono što je ranije bilo, kao i predosjećati i zamišljati ono što će tek biti. Također, zbog neovisnosti tih tijela, možemo svakim tijelom izaći iz svakog drugog tijela: u astralnom tijelu izaći iz fizičkog i boraviti u astralnom ili mentalnom svijetu, ili u mentalnom tijelu biti neovisni od emocionalnog i fizičkog. Ali zato su, s druge strane, osjećanja i um manje svjesni iluzije vremena, a fizičko tijelo iako je najgrublje, uvijek boravi u jedinoj realnosti, ovdje i sada. Zato se samo u fizičkom tijelu i za vrijeme fizičkog života može postići prisutnost u najvišoj realnosti. Zato se inkarnacije u fizičko tijelo i događaju. Cijeli proces čovjekovog buđenja, prosvjetljenja ili uskrsnuća sastoji se u prepoznavanju svih funkcija ovih omotača duše, svih tijela, njihove simbioze i međusobne neovisnosti, kao i neovisnosti duše od svih njih zajedno.

Također treba znati da sa svakim tijelom može biti manipulacija od strane vanjskih utjecaja ili neorganskih bića, ali s dušom ne može, ona je uvijek neovisni, transcendentni svjedok sveg zbivanja. Zbog nepoznavanja ove činjenice postoje mnoge zabune oko utjecaja na čovjeka, pa se tako utjecaji i manipulacije na fizičko, energetsko ili mentalno tijelo poistovjećuju s utjecajima na dušu čovjekovu. Zapravo, suština svih manipulacija na čovjeka zasniva se na tome da se on poistovjeti samo s fizičkim tijelom, da bude nesvjestan ostalih tijela, drugih dimenzija od kojih je sastavljen, prirode njihovog djelovanja, njihove međusobne neovisnosti kao i svoje neovisnosti od njih. Na taj način se lažira pravi identitet čovjeka kao duše.

Stoga, kada govorimo o tijelu, imat ćemo uvijek na umu da tijelo predstavlja višestruku simbiozu dimenzija zbivanja, a ne samo jednu stvar.

Cijela priroda je holografsko jedinstvo, ništa novo ne postoji u njoj, sve što postoji u fizičkoj, čulima opažanoj prirodi, u prostoru i vremenu, samo je očitovano iz već postojećeg bezvremenog jedinstva, kvantnog polja svih mogućnosti, iz viših nefizičkih dimenzija, iz implicitnog poretka.

Tako je i rođenje fizičkog tijela samo jedna uvjetovana bezlična biološka pojava, proces reprodukcije koji je u potpunom jedinstvu s okolnim prirodnim

procesima. Objektivno govoreći, tijelo čak nije ni pojava, ono je u tako potpunom jedinstvu s prirodnim procesima i okolnim utjecajima da se uopće ne izdvaja od cjeline koja ga sačinjava, uopće ne postoji kao posebna pojava.

Zato se čovjek ne rađa rođenjem tijela. To uopće nije njegovo rođenje. Tijelo je samo prirodna pojava, ali jedina pojava koja je tako pogodno oblikovana da duša može kroz njega djelovati. Sve druge prirodne pojave, biljne i životinjske, nisu tako kompletno opremljene čulnim i djelatnim organima da bi duša mogla dovoljno efikasno djelovati kao ličnost i sakupljati potrebna iskustva.

Iskustvo rođenja čovjekovog nastaje tek identifikacijom svjesne duše s nesvjesnim, spontano oblikovanim i prirodno uvjetovanim tijelom.

Duša je svjesni svjedok koji samom svojom prisutnošću i blizinom daje smisao života tijelu.

Tijelo je sa svoje strane tako savršeno oblikovano da su sve kozmičke zakonitosti sadržane u njemu: tijelo je mikrokozmos. Njegova energija je općinjavajuća za dušu koja kroz njega stiče iskustva u trodimenzionalnom fizičkom svijetu.

Tako nastaje dvostruka konfuzija koja se naziva čovjekovim rođenjem: duša zbog blizine tijela pada u zaborav svijesti o sebi, a tijelo zbog prisutnosti duše postaje tako osviješteno da stiče dojam da je svjesno samo po sebi. Tako nastaje dojam "ja sam tijelo" kojeg dijele i duša i tijelo.

Ta konfuzija traje sve do čovjekovog konačnog probuđenja ili prosvjetljenja.

Duše planiraju svoje rođenje. One mogu iz viših dimenzija sagledati opći plan svog budućeg života, programirati i ubaciti u njega neke ključne događaje kao markere koji će potaći svijest i razvoj u željenom pravcu. Također ne ulaze u život tijela same, već u društvu srodnih duša kao pomagača i suigrača u dogovorenoj igri života, koji se inkarniraju u krugu iste obitelji ili se sreću tokom života.

I pored planiranja život se ne odvija u potpunosti po planu jer ovo je kozmos slobodne volje i očitovanja svih mogućnosti. Zato se uvijek događaju nepredviđene stvari, kako zbog uvjetovanja organskog svijeta, tako i zbog toga što se planovi jedne duše ukrštaju s planovima drugih i tako nastaju nove varijante događaja. Uostalom, sama inkarnacija bi postala besmislena kada bi bila cijela isplanirana i određena, tada bi se izgubio osnovni razlog inkarniranja duša, a to je učenje na novim i osobnim iskustvima.

To učenje podrazumijeva učenje apsolutno svih iskustava, i dobrih i loših, najvećeg zadovoljstva i najgore patnje, pa i prestanak samog učenja, pad u ropstvo i nesvjesnost - jer i to je posljedica slobodne volje. Ona je nož s dvije oštrice. Čovjek je slobodan i da postane neslobodan. I to je jedno iskustvo, i to vrlo važno iskustvo, koje presudno djeluje na svijest o oslobođenju.

Duše se nikada ne inkarniraju u tijelu cijele već samo malim dijelom. Onaj veći dio koji ostaje neutjelovljen, utjelovljeni dio duše doživljava za života u tijelu kao svoje "više ja" ili kao "spasonosnu intuiciju", "anđela čuvara", a ponekad, pod utjecajem religijskog programiranja, i kao "boga".

Duše se inkarniraju u najmanjem procentu kod takozvanih "primitivnih ljudi" koji i danas žive kao u prapovijesti. Zato oni nisu sposobni ni za razvijanje kulture življenja niti da se razvijaju kao ličnosti. Duša je u njima prisutna tek toliko koliko je potrebno za održavanje života i skupljanje utisaka kroz goli opstanak u obliku ljudskog tijela. Pošto već ima utiske opstanka u nižim životinjskim tijelima, potrebni su joj osnovni utisci života u ljudskim tijelima. Zato ljudi u primitivnim društvima imaju animizam kao najvišu duhovnost i vjerovanje da su inkarnacije neke životinje čiji totem obožavaju, ili da se nakon smrti sele u životinje. Takve, nazovimo ih

elementarne duše, rađaju se i u civiliziranim društvima, ali kao one osobe koje nisu sposobne za viši razvoj, već samo za jednostavni rad i preživljavanje.

Svaka duša dok je u tijelu ima svog vodiča koji joj pomaže i nadgleda odvijanje života prema planu. To su starije duše koje su završile svoj ciklus inkarnacija i sada mogu pomagati mlađim, odnosno onima koje tek započinju svoje cikluse. Može se dogoditi da se vodiči i materijaliziraju u slučaju potrebe da bi pomogli i sačuvali život duše u tijelu ako je neplanirano ugrožen. Mlade duše imaju veću i češću zaštitu vodiča, što su duše starije i iskusnije, to su više prepuštene same sebi jer su i više sposobne brinuti o sebi, odnosno biti u vezi s vlastitom neutjelovljenom dušom.

Duša se spaja s tijelom tek kada je ono formirano u utrobi, par tjedana prije rođenja počinje povremeno ispitivati tijelo, ulaziti u njega, animirati ga. Buduće majke to osjećaju po prvim pokretima ploda. Samo tijelo ima svoj fizički um i ego. On se upoznaje s dušom još u majčinoj utrobi.

Shvaćanje da se duša spaja s tijelom već pri njegovom začecu je ili izraz potpunog neznanja o pravoj, božanskoj prirodi duše, njenoj neovisnosti o tijelu, ili ima za cilj pojačati identifikaciju s tijelom i negirati dušu, jer to je u suštini materijalistički stav.

Sam čin rođenja nije trauma za dušu već za tijelo, uglavnom zbog pogrešnog načina rađanja koje se danas izvodi pod utjecajem pogrešne medicine. Zato duše uglavnom nisu u tijelu za vrijeme tih neprijatnih trenutaka, već u blizini, ali trauma rođenja ostaje u tijelu koje sakuplja sve utiske i kasnije kada dođe do veće identifikacije duše s tijelom ta trauma može utjecati i na dušu.

Smrt tijela je, s druge strane, mnogo ljepša, nju duša uvijek doživljava kao dugo iščekivano oslobođenje i probuđenje iz ružnog sna. Pri tome duša napušta tijelo malo prije samog čina smrti tijela, da bi izbjegla agoniju umiranja tijela. U idealnim uvjetima to se događa na lijep način, bezbolno. Ali način umiranja je već posljedica djelovanja za života. Postoji planirana i neplanirana, prijevremena, nasilna smrt. Nasilna, neplanirana smrt tijela uvijek komplicira sazrijevanje svijesti u tijelu, i zato je štetna.

Tokom prvih nekoliko mjeseci života duša samo povremeno boravi u tijelu djeteta. To čini radi navikavanja na to tijelo i da se tijelo navikne na nju. Veći dio vremena dok je dijete malo i dok uglavnom spava, duše provode u blizini u istraživanju i igri. Ponekad kada je potrebno djeluju na roditelje i okolinu da ne učine nešto pogrešno.

Duša djeteta se udružuje s dušom majke. Otuda tolika bliskost i povezanost majke i djeteta. Zato majka "instinktivno" zna što je djetetu potrebno. To nisu instinkti već povezanost njihovih duša koje međusobno komuniciraju. Otuda je svaka mlada majka ispunjena blaženstvom jer je ispunjena prisutnošću još jedne duše, čija blizina je podsjeća na vlastito izvorno, božansko stanje koje je imala kao duša prije rođenja, a koje je zaboravila pod teretom života. Buduće majke su tako dvostruko obogaćene prisutnošću duša. Zato se kaže da su u "blagoslovljenom stanju". Ali zbog udruženosti svoje duše s dušom djeteta, majke ne osjećaju samo veću sreću kada je i dijete sretno, nego i veću patnju zbog djeteta kada ono pati.

Nemušti razgovor majke s djetetom koje još nije progovorilo je razgovor njihovih dvaju duša. Majčinska ljubav je na ovom svijetu najbliža božanskom stanju

u kome se duše nalaze prije rođenja. Zbog snage Božanske prisutnosti, iskustva pojave druge duše kroz nju, majke cijelog života ne žele ništa drugo biti nego majke, jer ispravno osjećaju da je to najbliže Božanskoj prisutnosti na ovom svijetu. Iz te prisutnosti još jedne duše majke dobivaju na vlastitoj duševnosti, dobivaju svu mudrost i dostojanstvo, čestitost i čovjekoljublje, bez obzira na obrazovanje i životno okruženje i kakve su osobe ranije bile - sve majke su slične. Očevi također doživljavaju preobražaj zbog blizine nove duše, ali oni ipak nisu tu prisutnost doživjeli u svome tijelu. Njihov preobražaj je samo psihološki.³⁵ I otac i majka se preobražavaju samom blizinom mlade duše i svakodnevnim detaljnim praćenjem njenog rasta u iskustvu. Blizina i intimnost s mladom, čistom dušom, podsjeća ih na vlastitu već zaboravljenu duševnost, obnavlja je i ojačava. Zato se roditelji podmlađuju i oživljavaju u ljubavi pored djeteta. Transformacija majke je kompletna, žena koja je dotle postojala je nestala i pojavila se majka. Rođenjem novog bića i njegove duše kroz svoje biće, i majka se preporodila. Blizina nove duše osnažila je njenu dušu podsjećajući je tko je u stvarnosti.

Kao što su sve majke iste zbog blizine nove duše, koja pojačava prisutnost njenog Božanskog izvora, tako su i sva djeca na svijetu ista, jer su još blizu Božanskom izvoru iz koga su došla na ovaj svijet. Blizina Božanskog izvora duše čini svu djecu istom, bezrazložno blaženom, razigranom samim postojanjem kao takvim. Tek kasnije, kada se taj izvor zaboravi, kada um ojača i udalji se od samog postojanja, ljudi postanu individualno različiti. Ali zato na kraju života, u starosti, kada se opet približe Božanskom ishodu od koga su potekli, ljudi opet postaju slični. Svi zreli starci, kojima je život ostvaren, a ne frustriran, liče jedni na druge, postaju djetinjasti, nalik djeci, i s djecom se najbolje slažu, djeca ih najviše i vole, jer su i starci, kao i djeca, opet blizu Božanskom izvoru duša, ovog puta pri povratku u njega. ("Ako se ne obratite (sebi, svojoj duši) i ne budete kao djeca, nećete ući u Carstvo nebesko" Matej, 18,3.)

POČETAK ZABORAVA

Novorođenče koje još nije progovorilo sjeća se svog postojanja prije rođenja, kao duše. Vremenom, kako se duša navikava na tijelo, sama životna energija tijela koja je kod male djece izuzetno čista i snažna, djeluje kao opijat na dušu, tako da mu se ona prepušta, ako ni zbog čega drugog, ono zbog zadovoljstva koje to prepuštanje izaziva. Čistoća dječjeg bića, jednostavnost i samodovoljnost samog njegovog postojanja kao takvog bliski su samoj duši, slični su njenom postojanju prije rođenja i zato su privlačni. Koliko je dijete veselo i razigrano, toliko je još mnogo više i duša u svom svijetu blažena, duhovita i razigrana, tamo nema ozbiljnosti, božansko postojanje je sama igra zato što je u cijelosti pozitivno. Ipak, sama činjenica da duša ne može djelovati u svijetu kroz tijelo sasvim malog djeteta koje nije ni prohodalo, navodi je da ne boravi previše u njemu, nego u blizini i da prepusti životnoj energiji samog organskog svijeta da radi svoj posao u tom tijelu, da raste, jer ono ništa drugo i ne može raditi. Ono što duša djetetova može činiti je da indirektno djeluje na roditelje i okolinu. Ono blaženstvo, koje svi stariji osjećaju u kontaktu s malim djetetom, nastaje od blizine prisutnosti nove i svježije duše, koja je puna sjećanja na

³⁵ To je u skladu s prirodom transformacije žena i muškaraca. Žena se transformira cijelim bićem, predanošću, odjednom, a muškarac prije svega umom i postupnim rastom u znanju i spoznaji.

svoj Božanski izvor, pa to sjećanje potiče i kod drugih koji su ga zaboravili.

Naime, vremenom duše zaboravljaju svoju pravu prirodu, tko su i zašto su rođene u tijelu. Zaborav duše nastupa u vremenu kada dijete uči govoriti. Što više počinje učiti jezik ovog svijeta, to više zaboravlja jezik onoga svijeta iz koga je došlo.

Zaborav nastaje formiranjem govora zato što se tada formira um, odnosno mentalni obrasci po kojima se ponaša svijest. Duša je prisutna kao čista neuvjetovana svijest, um je mehanizam sastavljen od raznih sadržaja po određenim obrascima, koje su oblikovali utjecaji okoline. Ti obrasci zatim koriste svijest modificirajući je na svoj način. Tako se zaboravlja sama svijest kao duša, a prevladavaju sadržaji svijesti prema obrascima uma. Tako počinje san života u tijelu.

Zaborav se događa postepeno, tako da mala djeca čim progovore često iskazuju svoje poznavanje duhovnog svijeta iz koga su došla, sjećanja na svoje prošle živote, ili uvide u događaje koje samo vidoviti mogu imati. Često iskazuju vrlo mudre misli i zaključke koji ne odgovaraju njihovim godinama ni zrelosti. Ali to su samo povremeni bljeskovi uvida, ne svijest koja bi mogla trajno djelovati. Proces postepenog zaborava traje do šeste godine od kada nastupa potpuni zaborav i potpuna identifikacija duše s tijelom.

Potpuni zaborav se događa iz više razloga.

Najprije, potpuni zaborav se događa iz razloga zbog kojega uopće i dolazi do inkarnacije duše u fizička tijela: sakupljanje svih iskustava učestvovanjem u drami života. Učestvovanje nije moguće bez identifikacije, a identifikacija bez bar nekog oblika zaborava.

Zatim, da se duša uvijek sjeća svog izvornog stanja, nikada ništa novo ne bi naučila. Također, koristila bi svoja prethodna iskustva da izbjegne nova koja joj izgledaju neprijatna, i birala bi samo prijatna iskustva, a tada od učenja ne bi bilo ništa. Tako ne bi potpuno učestvovala u zbivanjima. Potpuno učestvovanje je neophodno da bi sama donosila odluke. Duša raste u zrelosti samo na osnovu odluka koje je sama donijela i sprovela u djelo, odluka koje su ispravne i dobre.

Zatim, razlika iz Božanskog stanja iz koga dolazi u grubi i ograničeni fizički svijet, tako je velika da duša nikada ne bi pristala boraviti u tijelu ako bi se stalno sjećala tko je i odakle je. To je kao kada bi car morao živjeti kao prosjak. Mogao bi glumiti neko vrijeme, ali ne bi dugo izdržao.

Na kraju, razlog zašto pada u zaborav je neophodnost razvijanja svoje volje i namjere, da kao individualna duša prođe iskustvo odvojenosti od Božanskog i da se sama vlastitom voljom i svjesnošću vrati Božanskom. Na taj način, Božanski Apsolut sebe spoznaje na najfiniji, najsuptilniji i najintimniji način, kroz sve objektivno znanje i osjećanje o sebi.

Naime, kroz ljudsku dušu Božanski Apsolut od samog postojanja kao takvog, dolazi do ljubavi. Bog postaje ljubav kroz čovjeka.

Da bi se došlo do ljubavi, moraju se proći i iskusiti sva moguća osjećanja, moraju se iskusiti svi oblici postojanja. Ljubav je upravo sposobnost nadilaženja pojedinih oblika i stanja, objedinjavanja smisla svih pojavnih odlika i stanja svijesti, to je ***emocionalna zrelost koja povezuje sve razlike u svjetlosti njihovog jedinstva***. Bez te objedinjavajuće svjetlosti sve je odvojeno, a bivajući odvojeno ono je u nerazumijevanju i sukobu. Otuda su razumijevanje, oprostaj i pomirenje početak ljubavi.

Ljubav jedina omogućava svemu postojanje u skladu i razumijevanju.

Otuda je ljubav drugo ime za Božansku svijest o sebi.

Zato se Božanska svijest pojavljuje u obliku individualnih duša da bi se

iscijelila i aktualizirala u svemu kao ljubav. Samo tako, u ljubavi, univerzum može postojati kao mnoštvo živih obličja. Bez ljubavi je mrtvi kaos.

Zato svako dijete zrači ljubavlju i samim svojim postojanjem izaziva ljubav.

KOMUNIKACIJA IZMEĐU UMA I DUŠE

Jedno od najvažnijih pitanja je svakako odnos i komunikacija svjesnog uma i nadsvjesne duše. Taj odnos je ispunjen zabludama i mistifikacijama koje ćemo pokušati ovdje rasvijetliti.

U jeziku i u psihologiji područje nesusvjesnog se naziva 'dušom' i 'duševnim životom'. Pri tome područje nesusvjesnog je daleko veće i snažnije od svjesnog uma. To se uspoređuje s ledenim brijegom kome je vidljivi dio iznad površine daleko manji od nevidljivog, većeg dijela ispod vode. Pri tome se pogrešno to područje podsvjesnog ili nesusvjesnog naziva 'dušom' - to je samo onaj dio uma koji nije svjestan samoga sebe, uma koji je podijeljen na svjesni i nesusvjesni dio, koji su često u neskladu. Ono što svjesni ne želi znati iz nekih neprijatnih razloga, baca u zaborav, u podsvijest. Ali kako je ta podsvijest također dio istog uma, samo radi neovisno od svjesnog dijela, na javi, onda često dolazi i do sukoba. Međutim, mnogo češće se sukob izbjegava zbog zajedničkog interesa opstanka, pa je na djelu kompromis u vidu neke samoobmane ili funkcije laganja samoga sebe. Ako je sukob preveliki zbog neke traume, onda dolazi i do funkcionalne podjele uma. Kada se to dogodi spontano naziva se šizofrenija, a kada se podjela uma izvede namjerno to je onda programirani um.

Dakle, dio ledenog brijega koji se ne vidi ispod površine svjesnog uma, nije 'duša' niti sačinjava 'duševni život'. To je samo veći podsvjesni dio istog uma koji djeluje svjesno.

Duša je sam ocean kojim plovi cio brijeg.

Duša utiče na cio um, i svjesni i nesusvjesni, uvijek iscjeljujuće.

Utjecaje duše na um i život stoga treba dobro razlikovati od nesusvjesnih utjecaja, koji mogu biti od podijeljenog uma, potisnutih sadržaja i utisaka, ili od entiteta koji su naselili tako podijeljen ili programiran um. Njihovi utjecaji su uvijek ili direktno negativni ili indirektno, tako što se prikazuju kao povoljni i čak upadljivo primamljivi da bi kasnije doveli do negativnih rezultata i čovjek postao veća žrtva negativnih entiteta, njihov izvor energije. Takvi ljudi onda čine nedjela oduzimanja tuđe životne energije da bi nahranili svoj negativni entitet koji ih posjeduje preko nesusvjesnog. Ili ih sami hrane svojom životnom energijom, nekom opsesijom ili porokom. Pošto ti utjecaji dolaze iz nesusvjesnog dijela uma, čovjek misli da je to iz njega samoga, da su to njegova nedjela, mada osjeća da su jača od njega, da ih čini protiv svoje volje, ali je slab da im se odupre. I jest slab zato što je svjesni um mnogo slabiji od nesusvjesnog. Ma što svjesni dio uma odlučio, nesusvjesni dio uma će uvijek donijeti konačnu odluku, makar i kroz obmanu svjesnog uma da je njegova volja uvažena. Zato što je svjesni um slabiji od nesusvjesnog, a to ne želi priznati jer ima jak Ego, on se prilagođava volji nesusvjesnog funkcijom laganja sebe. Zato se sve manipulacije nad ljudima zasnivaju na utjecajima nad nesusvjesnim dijelom uma, i na poticanju funkcije laganja.

Ako negativni utjecaji iz podsvjesnog uma potiču samo iz potisnutih sadržaja ili utisaka, onda se to izražava kao robovanje navikama i nesposobnost da se svijest razvija prema novim mogućnostima, vezanost za emocionalne traume, i jednostrano,

neuravnoteženo ponašanje kao rezultat slijepe reakcije na utiske i traume kojima se robuje.

Negativni utjecaji neorganskih entiteta iz nesvjesnog su uvijek prepoznatljivi po tome što se nameću na lijep ili ružan način. Nameću se na lijep način glasovima ili vizijama, uvjerenjima koja serviraju svjesnom umu iz podsvijesti tako da on misli da je to njegova volja ili "intuicija". Ako ne zavarava čovjeka "njegovom intuicijom" onda se uvijek predstavlja u religijskom kontekstu, obliku i sadržaju, kao "Bog" "anđeli" "Isus" "Krišna" "Ganeš" ili što već prema religijskom obrascu s kojim je čovjek programiran. Tada je čovjek još spremniji da ga poslušava nego "svoju intuiciju". Kada se nameću na lijep način onda računaju na čovjekove želje. Kada računaju na čovjekove strahove onda se nameću na strašan način, izazivaju strahove ili preko napadnih glasova ili vizija, na javi ili u snu. Strahom paraliziraju čovjeka i tako ga tjeraju na određena ponašanja koja njima odgovaraju. Sama frekvencija na kojoj se događa emocija straha na astralu je energija koja hrani negativne entitete. Zato duhovi plaše ljude, zato je đavo ružan: da bi uplašio čovjeka i tako se nahranio njegovom energijom. I da bi ga onesposobio da objektivno vidi što se događa i tako se oslobodi utjecaja, jer u strahu prestaje svako objektivno rasuđivanje.

Treba znati još i to da negativni entiteti rijetko kada djeluju sami na čovjeka, iznutra, iz njegovog nesvjesnog. Oni se pri tome uvelike pomažu i vanjskim djelovanjem na čovjeka preko drugog čovjeka koji je već pod njihovim utjecajem, koji radi za njih. On će "upoznati" osobu i navesti ga na određeno ponašanje koje će ga uvući u život koji pogoduje opsjednutosti. I sama fizička prisutnost, manje ili više intimna, može pomoći da neorganski entitet prijeđe s jednog čovjeka na drugog.

Istinska komunikacija uma s dušom uvijek je iscjeljujuća i spasonosna. Ona uvijek donosi prave informacije i uvide. To je najprije ona prava intuicija koja se javlja kada cijelim bićem znamo da je "to tako" iako nemamo dokaza. Ali to se uvijek pokaže kao ispravno.

Za razliku od negativnih entiteta i podijeljenog uma, utjecaji duše na svjesni dio uma čovjeka su uvijek nenametljivi, nježni, bezazleni, kao dječji šapat, smijeh i igra. On može doći kao 'unutarnji glas', koji se ne čuje kao glas, ali je tako konkretno iznenadno saznanje, koje ne potiče od nas, ali je jasno kao da je izgovoreno i uvijek se pokaže ispravnim. Nikada se ne nameće, niti ponavlja, uvijek računa na slobodnu volju čovjekovu.

Najčešće duša djeluje na taj način, koji mi doživljavamo kao intuiciju ili 'unutarnji glas'. Ona djeluje mnogo češće na taj način nego što smo toga svjesni, ali zbog buke i inercije svjesnog uma najčešće ga ne opažamo, ili se tek naknadno sjetimo da smo na vrijeme bili 'obaviješteni' na taj način.

Upravo zato, zbog zatvorenosti svjesnog uma, duša djeluje i na druge načine, prije svega događajima. Kada je situacija takva da čovjek nema sluha za nježni šapat, ona izrežira događaje oko nas, koji mogu biti trenutno događanje, ali prema potrebi mogu se često protegnuti na više dana ili mjeseci. Zavisno od situacije na koju se mora djelovati na čovjeka, duša režira različite događaje, nekada suptilne i kompletne u izgledu kao i sadržaju, kao Tarkovsky; nekada će se poigrati savršenstvom u detaljima, kao Kurosawa; ako je situacija složena, onda zna izrežirati scene kao Hitchcock, a ako treba da djeluje hitno i bez pogovora, onda kao Tarantino.

Uvijek se u tim djelovanjima osjećamo kao da smo lik u kazališnoj drami koju netko režira uživo. I režira je. Naš život i jest drama koju je režirala sama naša duša u suradnji s Božanskim koje sve omogućava. Nije duša samo isplanirala život

na početku, pa ušla u njega da se snalazi kako zna i umije. Budući da ona dolazi i uvijek prebiva izvan vremena i prostora, cio ljudski život je za nju već tu, cio, ona ga obuhvata od početka do kraja. Samo iz perspektive svjesnog uma zarobljenog u iluzornom tijelu, prostoru i vremenu, izgleda da se život odvija postepeno, tokom linearnog vremena u nekom prostoru, da je sve odvojeno. Zato mu izgleda čudno da duša može djelovati na događaje života. Duša je prisutna u cijelom životu, od početka do kraja. Zapravo, cio život čovjekov je u duši, kao njena imaginacija, ne izvan nje.

Zato nam duša može s drugog kraja svijeta dovesti osobu koja će reći ili učiniti ključnu stvar u pravom trenutku; voditi nas iz jedne u drugu situaciju koje će se složiti kao dijelovi jedne velike priče; dovesti nam nepoznatog čovjeka na ulici koji će nam reći ili učiniti nešto što će nam promijeniti život, a da on ni sam nije svjestan zašto je to uradio, ili misli da je povodom nekog drugog razloga; posebno je zabavno kada se u to uigra više ljudi, koji sami nisu svjesni svoje zajedničke uloge za nas; ili ćemo jednostavno negdje vidjeti nešto što će pokrenuti nov sadržaj u našem životu. Često ćemo prije nego što pođemo da vidimo tu važnu pojavu osjetiti kao da nas je 'nešto pokrenulo' da pođemo baš tada i baš tamo.

Kada sami radimo ono što je u interesu naše duše ili duše bližnjeg, osjećamo se ispunjeni blaženstvom, puni pozitivne energije, i ništa nas ne može spriječiti u tome. To nam uvijek 'ide od ruke'. Ako neka aktivnost ili namjera već na početku ne ide kako treba, stvaraju se prepreke na svakom koraku, to je pokazatelj da taj put nije u interesu duše. Svaki proces na svom početku ima svoje znake, znamenja i pokazatelje u vanjskim događajima i pojavama, koji otkrivaju njegovu pravu prirodu, da li vodi dobrom ili lošem ishodu. Intuitivni ljudi, tj. ljudi s jačim kontaktom uma s dušom, mogu ih osjetiti i primijetiti, i ispravno protumačiti.

Svi pravi stvaraoci su u trenucima stvaranja bili nadahnuti utjecajem duše. Inspiracija bi im iznenada dolazila kao oluja, kao iznenadna posjeta velikog prijatelja. Čak su tada mogli i osjetiti nečiju prisutnost. Kao da bi im netko ukazao na ključnu stvar u rješavanju problema na kome su radili, ili u njihovoj svakodnevnoj okolini, preko nekih ljudi, poruka, ili za vrijeme sna. Mnoga znanstvena otkrića i umjetnička djela bila su otkrivena u snu ili odmah nakon buđenja. San je također jedno veliko područje djelovanja duše na čovjeka jer je oslobođen fizičkih ograničenja, ali je problem s njim što je u njemu čovjek nesvjestan, teško se tamo primljene informacije mogu prenijeti u svjesni um. Također odvija se u drugoj dimenziji, različitoj od trodimenzionalne fizičke realnosti, i potrebno je dodatno iskustvo da se one prevedu na fizičku realnosti i primjene.

Iako je cio život u duši, a ne duša u životu, ne treba zaboraviti činilac slobodne volje da svjesni um u tijelu i fizičkom iskustvu koje doživljava, odlučuje nešto i sam sa svoje strane, da s te pozicije prividne izdvojenosti dođe do spoznaje svoje duše, da sazri tako izdvojen u tijelu do svoje suštine, do Božanskog. U čovjekovom tijelu, kroz izdvojeni um, Božansko, kao individualna duša, kao da gleda i spoznaje sebe samoga (prividno) izvan sebe samoga. U toj individualnoj slobodi je cio smisao života, inače život bi bio već odgledan film.

Zbog principa slobodne volje, i drugih duša koje djeluju u zajedničkom prostoru fizičkog svijeta, igra se uslošnjava i uvijek dolazi do novih situacija zbog kojih duša mora intervenirati.

Postoje i djelovanja duše koja su rijetka, ali se događaju kada je život neplanirano ugrožen. To su najčešće intervencije spašavanja, da se fizički život ne završi prije vremena. Tada se može fizički manifestirati utjecaj duše preko više

posrednika. To mogu biti duše preminulih srodnih duša, naših rođaka ili bliskih osoba, naš vodič, zrelija duša koja nadgleda odvijanje života i pomaže kada zatreba, i intervencije duše preko životinja. Ti posrednici se mogu fizički pojaviti, fizički uraditi točno određenu stvar da bi nam pomogli i spasili nam život, a zatim nestati. Ako je potrebno, mogu se samo pojaviti kao podrška i savjetodavac u kritičnim trenucima. Mogu se javiti kao glas koji iznenada daje savjet što treba uraditi da bi se izbjegla opasnost, ili da bismo se spasili iz opasne situacije. Taj glas ćemo jasno čuti izvan glave. Ili se mogu prikazati kao pojava i glas. Nažalost, te intervencije svjesni um često pogrešno tumači prema svom vjerskom programiranju, kao intervencije "Boga" ili "Anđela Čuvara". Kada mogu, duše djeluju i preko životinja, tada životinje požrtvovano spašavaju neko dijete ili odraslu osobu savršeno svjesnom namjerom da to urade, ili jave kome treba da se netko nalazi u opasnosti. Naša duša ili 'više Ja' često koristi životinje da bi djelovala na nas, ili nam jednostavno stavila do znanja da nismo sami na ovom svijetu, ako nema druge pogodne osobe za to. Životinje su bića s manjim procentom prisutnosti duše od onog koji je potreban za formiranje svjesne ličnosti, zato je ta prisutnost duše u njima, iako manja, čistija i slobodnija za duševno djelovanje od duše u čovjeku koja je spriječena i ometana svjesnim umom.

Također je i duša u djetetu čistija i jasnija jer nema prepreku izgrađenog uma i Ega. Otuda su djeca uvijek tako draga, i ona uvijek gledaju na svijet i druge ljude samom dušom, otuda su im oči tako bistre. Zato jasnije i vide.

Pod komunikacijom duše s umom treba spomenuti i komunikaciju umrlih sa živima. Duša koja je napustila tijelo probudila se u svojoj pravoj prirodi, možda ne sasvim, ali je svakako u puno većoj mjeri budna nego što je bila u tijelu, tako da smrt tijela ne doživljava tragično, izuzev ako to nije bila nasilna smrt. Smrt tijela doživljavaju kao tragičnu samo oni koji ostaju u tijelu jer ne vide više dimenzije osim fizičke i čulne. Zato ih duše koje su napustile tijelo pokušavaju utješiti šaljući im poruke na razne načine. Najčešće preko snova, snovi su najpogodniji medij za kontakt jer se odigravaju u astralu, u kome duša boravi privremeno nakon smrti tijela. Ako to nije dovoljno da dopre do svijesti otjelovljenih, onda se ožalošćenima u tijelu javlja na fizičkom planu, organizirajući događaje koji će im svojom sadržajem staviti do znanja da je "umrli" i dalje živ kao duša koja im se javlja da bi ih utješila.

Posebna je priča kako se odnose duše međusobno preko ljudi. Naime, sve ono što osjećamo kao ljubav i duboko razumijevanje prema nekome, iako tu osobu ne poznajemo dugo, jest zapravo komunikacija naše duše s dušom te osobe. To je ta 'platonska ljubav', najdublje prijateljstvo, srdačna pomoć koja nije ni tražena, već učinjena iz same dobrote. Ti odnosi su mnogo rjeđe tjelesni i seksualni. Ako su niži centri više uključeni u taj odnos, on se teže održava, jer onda tijelom prevladava tjelesni um, Ego, a on uvijek dijeli i odvaja.

Svi pravi 'ljudski' odnosi, humani, puni ljubavi i nesebične dobrote i altruizma jesu odnosi duše s dušom. Zato se tijelo i um osjećaju tako dobro u tome. Ispunjeni su pozitivnom energijom zajedničkog djelovanja više duša.

Svaki pravi odnos čovjeka prema sebi i drugima, rast u razumijevanju i mudrosti, jest otvaranje uma za utjecaje duše, našeg 'višeg Ja', Božanskoj prisutnosti.

Svaki gubitak tog odnosa, a i on je moguć u svijetu slobodne volje, jest pad u patnju i sukobe sa sobom i svijetom. Duša je u tijelu izvor svijesti i svega dobrog. Um koristi svijest duše za svoj rad na svoj način. Životna energija pripada tijelu i dobiva je od organskog života. Zato čovjek može živjeti i misliti bez presudnog utjecaja duše, u patnji i neznanju.

Jedino razvijanje i jačanje kontakta uma s dušom daje smisao životu.

Otuda je ta veza najveća inspiracija za religiozni život. Otuda je religiozni život predmet velike manipulacije opozicionih sila koje remete odnos duše s čovjekom.

Duša je uvijek ta koja komunicira s umom, a um je taj koji najčešće nije svjestan duše i njenih utjecaja, jer najčešće komunicira sam sa sobom. Zato se svakako najneposredniji odnos duše i uma događa kada um miruje, kada je sasvim tih, osviješten i ničim ne remeti očitovanje duše. To je jedini mogući način uzdizanja čovjekovog u duhovnom ostvarenju. Ko prvo traži nešto od ovoga sveta, koji je samo senka nebeskog, izgubit će sve.

Direktna i nepogrešiva lična komunikacija uma s dušom ili višom sviješću je praksa konzultacije s Ji Đingom (I Ching), drevnom kineskom Knjigom promjena. Na Zapadu je opći odnos ljudi sa svojom dušom, kao i uloga duše u ovozemaljskom životu najdetaljnije opisana u zabilježenim govorima vjerojatno najvećeg donosioca svjetlosti duše na ovaj svijet, Isusa Krista, posebno u Propovjedi na gori (Matej 5-7), kao i u gnostičkim evanđeljima (Tomino evanđelje i Knjiga Tomina) gdje je sačuvano izvorno ezoterično značenje, kakvo je učeno u ezoterijskim školama onoga vremena (Eseni, Gnostici, Terapeuti, Sufiji), za razliku od evanđelja u Bibliji u kojima je, zbog potrebe stvaranja institucionalne crkve, mnogo Isusovih riječi izmijenjeno, falsificirano i pretvoreno u egzoterične priče i parabole.

ZAŠTO JE DUŠA UVIJEK DOBRA

Priroda duše je apsolutno dobro, jer ona je individualni odraz Božanskog Apsoluta koji omogućava sav život, i samo postojanje. Taj individualni odraz je težnja Božanskog da se iskaže na najbolji mogući način, uvijek i na sve načine. Sav univerzum i sav život je očitovan da bi se to postiglo kroz ljudsku dušu. Zato je duši nemoguće da bude protiv toga ni na najmanji mogući način. Božanski Apsolut ne može da bude negativan prema samom sebi. Tada ne bi bio ni Apsolut ni Božanski.

Duša, zbog svoje apsolutne prirode, u svakom drugom biću vidi drugu dušu, vidi samu sebe u drugom tjelesnom obliku. Zato ne može biti negativna niti destruktivna ni prema jednom živom biću.

Duša je uvijek dobra zato što nikad ne pokušava biti dobra - ona to jest i ne može biti drugačija. Ona time zrači.

Ali prirodu dobra Božanskog Apsoluta i duše kao njegovog individualnog odraza, treba razumjeti malo bolje od toga da je on samo jedna velika dobričina. Naime, budući da je on Cjelina, savršenstvo i potpunost, što i znači pojam Apsoluta, onda je za njega dobro apsolutno sve što jest i kako jest. Ne postoji niti može postojati apsolutno ništa loše i pogrešno u Cjelini ili Apsolutu. Još manje ako je taj Apsolut Božanski. Da postoji i najmanja pogrešna pojava ili stvarčica u Božanskom Apsolutu, onda on ne bi mogao da postoji, ne bi bio ni Apsolut, a još manje Božanski.

Ali to savršeno apsolutno dobro, koje ni u čemu ne vidi ništa loše, treba razumjeti u skladu sa svojim razmjerom: ono postoji samo u samom Apsolutu, na samom izvoru Božanskog, eventualno na drugom razmjeru, u trećem samo kao sjećanje. Na nižim razmjerima, gdje djeluje sve više zakona, a pogotovo na ovoj na

kojoj se nalazi Zemlja, i u kojoj duša djeluje, zaista nije moguće brkati dobro i zlo niti odbaciti oboje, jer onda i sav život može da ode do đavola. Ovdje postoji uzročnost ovakva kakva je. Ne može se u jednom razmjeru rasuđivati na osnovu logike drugom. Svaki ima svoju logiku, svoj broj zakona. Jedna stanica, kao djelić kozmičkog holograma, jest svjesna cijelog kozmosa, ali u svom razmjeru i na svoj način, a to je drugačiji način od simbioze njihove svijesti u tijelu čovjekovom, ono je svjesno na drugačiji način od galaksije koja je svjesna na svoj način. Sve je to jedna ista svijest, ali u različitim razmjerima koji, posljedično tome, oblikuju i različite oblike postojanja. Svaki razmjer oblikuje svoj način postojanja i svoju logiku.

Problem je što mnogi ljudi koje se bave ispraznim filozofiranjima o prirodi stvarnosti brkaju razmjere jer ih nisu ni svjesni. Oni logiku jednog razmjera projiciraju na druge razmjere, pa im onda ništa nije jasno, opsjednuti samo svojim tijelom i fizičkim zakonima, pitaju se: "Zašto Bog dopušta zlo?". Čovjek koji je svjestan samo tijela, ne i viših dimenzija i razmjera, ne može da bude svjestan relativnosti svoga položaja niti objektivne stvarnosti, kako dobro može da postoji iako negdje izgleda kao zlo.

Ali ipak i ovdje na Zemlji duša je, kao odraz Božanskog Apsoluta, uvijek samo dobra, i ta njena dobrota je daleki odraz savršenstva iz kojeg potiče, svijesti o svim razmjerima, svijesti da je uvijek sve dobro kao samo postojanje. Naime, duše nisu dobre kao dobri moralisti, kao opozicionari nečem lošem, nego su dobre kao što je samo postojanje dobro, prema svemu što postoji i što živi. Iz samog postojanja ona izvlači svoju dobrotu. Kao sunce koje sve obasjava bez razlike, ona voli i dobrog i grešnog, grešnog još i više, jer je više otuđen od samog postojanja kao dobrog. I svrha njene dobrote nije moralno usavršavanje ni sebe ni drugih, nego prihvaćanje samog postojanja s punom svešću i ljubavlju Božanskog postojanja.

Na kraju, duša je ovdje ipak uvijek dobra zato jer je usmjerena naviše, prema svom Božanskom izvoru, u kome je sve apsolutno dobro i savršeno. Ta njena suštinska orijentacija u bivanju naviše, prema savršenstvu, izražava se kao dobrota u svemu što čini ovdje na Zemlji.

ZAŠTO NEKI LJUDI NISU DOBRI

Postoje dva suštinska razloga zašto neki ljudi čine zlo.

Prvi je taj da su to ljudi s mladim i neiskusnim dušama koje nemaju svu vlast nad tijelom. Zato tu vlast nad tijelom, privremeno ili trajno, preuzimaju neorganski entiteti koji nemaju problem s utjecajem na organska bića. Tim ljudima s mladim dušama je potrebno stjecanje grubih iskustava, a tijela u kojima su mlade i neiskusne duše u potrazi za svakojakim grubim iskustvima lako padaju kao žrtve mnogo starijih entiteta iz neorganskog područja. Ti entiteti ih zaposjedaju i navode ih da čine djela koja duše same ne bi činile. Na taj način im pomažu da sve iskuse.

S druge strane, u vezi s ovim, mlade duše koje traže gruba i osnovna iskustva, mogu da traže da iskuse ulogu žrtve nekog zlog djela. One moraju proći kroz sva iskustva, i počinioaca i žrtve. Zato im netko mora prirediti to iskustvo žrtve. Taj priređivač je po pravilu druga mlada duša koja je opsjednuta, jer sama po sebi ne bi učinila nikakvo zlo. Opsjednutost postoji i zbog ispunjavanja ovakvih potreba duša.

Drugi razlog je taj što nemaju sva ljudska tijela ljudsku dušu, ili nemaju cijelu prisutnost duše, nemaju je u dovoljnoj meri da duša donosi odluke i presudno djeluje. Duša uvijek djeluje nenametljivo, ona potiče iz slobode i uvijek djeluje na

principu slobodne volje i slobodnog prihvaćanja. Zato se tako lako dogodi da netko "izgubi dušu". Ona će učiniti sve da bude prihvaćena od tijela, ali ako je druga strana, tijelo ne prihvaća iz nekog razloga, neće se moći održati.

Ljudska tijela za dušu su samo pogodna staništa koja oblikuje priroda. Ali ponekad, ako se u tijelo treba inkarnirati mlada i neiskusna duša, neorganski entiteti mogu preuzeti vlast nad tijelom i djelomično ili u potpunosti ovladati tim tijelom. Duša će u njemu ostati pasivni svjedok do smrti tijela, jer se ona nikada ne nameće silom, sve radi na principu slobodne volje, ili će napustiti tijelo koje će nastaviti živjeti pod vlašću neorganskog entiteta (demon). Dovoljno je bilo ako je pri rođenju duša ušla u tijelo da ga animira i pokrene u život. Ako ga zatim napusti, tijelo može nastaviti živjeti po biološkoj inerciji, ako ga netko može održavati u životu. To se ponekad događa kod djece koja dožive frasa ili se rode mongoloidna. Duša ode a tijelo ostane s najosnovnijim funkcijama, bez ikakve više svijesti i uma. Sjetimo se kakve sve složene radnje tijelo može uraditi kada je u somnambulnom stanju ili kao mjesečar, bez čovjekove svijesti. To je zato što tijelo ima svoj osnovni um za kretanje i djelovanje, kao kod životinja.

U velikoj većini slučajeva tjelesni um prihvaća dušu jer je za to i stvoren, jer zna da ga to sjedinjavanje s dušom uzdiže i obogaćuje. Ali postoje slučajevi i izuzeci kada dolazi do neslaganja između duše i tijela. Duša tada teško ulazi u njega i tokom vremena nastaje sve veće neslaganje duše s tijelom, što se može pretvoriti u destruktivno i devijantno ponašanje, u najblažem obliku odvesti u transseksualnost i promjenu spola (ako je duša iz prethodnog života bila naviknuta na jedan spol, a tijelo je sada drugog spola), a u najtežem do šizofrenije. Ponekad duša odbije ostati s tijelom i tada se događa smrt djeteta pri porođaju. Fizički uzrok takve smrti su najčešće cjepiva (DTP - *Diphtheria, Tetanus, Pertussis*) puna teških metala koja izazivaju autoimune poremećaje u vidu gušenja, slično astmi. Prema raznim istraživanjima, a posebno dr. William Torch-a s Medicinskog fakulteta u Renou, Univerziteta u Nevadi, sva djeca koja su "iznenada" umrla u kolijevci primila su DTP cjepivo nekoliko dana ili tjedana prije toga. Ako ne umre, onda dobije astmu ili autizam koji je posljedica zatvaranja duše u sebe iako ostaje u tijelu. Ponekad se tijelo može roditi i preživjeti i bez duše, samo s fizičkim umom, i tada se rađaju mongoloidna djeca. Nekada duša odluči napustiti tijelo i kasnije, dok je dijete još uvijek malo, ako se okolnosti života pokažu nepovoljnim, potpuno protiv planiranog života, ili uslijed jače bolesti. Nekada duša može napustiti tijelo još kasnije, tokom zrelog života, i ako tijelo preživi taj odlazak ostane mu samo tjelesni um bez ikakvih osjećaja i više svijesti. To se onda naziva šizofrenijom. Također se šizofrenijom naziva i slučaj kada dvije ili više nezrelih duša uđu u jedno tijelo. Jednostavno da vide kako to izgleda.

Opsjedanje tijela od strane neorganskog entiteta može da se izvede i od strane drugih ljudi koji su već opsjednuti, a to su sotonisti. Oni imaju ritual s kojim se to izvodi, naziva se "mjesečevo dijete", njime se duša u djetetu, dok je još malo, potisne ili zarobi ubacivanjem demon koji zaposjeda tijelo.

Samoj duši i to može da bude zanimljivo iskustvo, budući da joj ništa ne može nauditi. Ona može biti stalno potisnuta ili povremeno izbijati kroz čovjekovu osobnost.

Sam čovjek se tako osjeća kao dvojna osobnost. Osjeća jedno ali mehanički radi drugo, ono na što ga primorava neorganski entitet. I to se ponekad naziva šizofrenijom ako je i neorganski entitet neiskusna i nezreo kao i duša.

U svakom čovjeku je prisutan dualizam dobra i zla, ispravnog i pogrešnog,

savjesnog djelovanja i nesavjesnog, a to nije ništa drugo nego odraz dualizma tijela i duše, pitanje prevlasti duše nad tijelom, ili utjecajima koji djeluju nad tijelom kada kažemo da je tijelo opsjednuto. Tu se radi o procentima utjecaja duše ili stranih entiteta u tijelu. Koliko je postotak utjecaja entiteta veći, duša je slabijeg utjecaja i za tu osobu se kaže da je "duševno bolesna", "duševno poremećena" "malodušna". Jezik sam sve govori. Ukoliko je postotak utjecaja duše veći u tijelu, toliko je veći i u umu, i utoliko je osoba "duševno zdrava", duševnija i emocionalno zrelija. Emocionalna zrelost direktno ovisi o postotku prisutnosti i odlučivanja duše u tijelu.

Većina ljudi s mladim dušama, a takvih je na ovoj planeti većina, su opsjednuti na razne načine neorganskim entitetima.³⁶

Velika većina takvih ljudi može pristojno živjeti s njima. Njihova opsjednutost se uglavnom izražava u tome da žive mehanički, s nekim sitnim porokom koji im oduzima energiju, s kojom se hrani neorganski entitet. Njihova opsjednutost se vidi u tome što nemaju svoju volju kada se trebaju osloboditi poroka i problema koje prave sebi i drugima, što nesvjesno lažu sebe, racionaliziraju svoje slabosti i žive kao mediokriteti.

Nisu svi neorganski entiteti negativni. Većina su samo paraziti koji žive od čovjekove energije prikačeni na njegovoj auri. U njihovom je interesu da im domaćin živi tako da ih može hraniti. U tu svrhu dozvoljavaju mu prosječnu duhovnu i ekonomsku egzistenciju. Ali samo onakvu kakva neće ugroziti njihov opstanak. To je posebno vidljivo kod vjernika neke religije koji ne žele ni čuti za druga učenja. Prema svakoj informaciji koja bi mogla da ih osvijesti i oslobodi opsjednutosti pokazuju izrazito neprijateljstvo i odbojnost. Zato je uvjerenje da postoji samo ovaj svijet i da ne postoje demoni, ili da su samo drugi opsjednuti njima, uobičajen mentalitet takvih blago opsjednutih ljudi. Oni se najviše ljute kada im se spomene da su opsjednuti. Samo im nije jasno odakle povremeno čuju neke glasove, ili povremeno viđaju neke čudne sjenke i spodobе ivicom vidnog polja, ili u trenucima između jave i sna (hipnagogija), ili kada u tim trenucima ne mogu da mrdnu kao da im je netko sjeo na grudi, od čega ih uhvati panika. Ali o tome nikome ne govore da netko ne pomisli da su ludi. Poznato je da ako bi takva iskustva povjerali nekom psihijatru, onda bi prošli mnogo gore od svoje opsjednutosti. Psihijatrija, naime, postoji kao institucionalna podrška demonizacije ljudi: svi psihijatrijski lijekovi tako uništavaju mozak da svaki demon može u njemu da živi kao u raj.

Osnovna metoda opsjedanja koju koriste neorganski entiteti jest da otvore čovjeku percepciju. S jedne strane to je potrebno da bi sam entitet mogao ući u njih, a s druge strane to poremeti čovjeka jer ne razumije više dimenzije i realnosti od čulne i materijalne u kojoj je do tada sazrijevaо. To postižu djelomičnim buđenjem

³⁶ Njihovi slučajevi se mogu nazvati i "duševnom bolešću" jer i jesu neka vrsta bolesti, ali time se ne objašnjava ništa, osim što se samim tim izrazom nagovještava istina da s njihovom dušom nešto nije u redu, da ne odlučuje u dovoljnoj mjeri. Previše je takvih slučajeva kojima se uzrok ne može naći ni u tijelu, ni u osobnoj prošlosti osobe, tako da kao uzrok "duševnim bolestima" očigledno preostaje nešto što nije od ovoga svijeta, niti od tekućeg života čovjekovog. Također se kaže da su ti ljudi "podijeljene osobnosti", one i jesu podijeljene, ali nisu svi dijelovi čovjekovi. Oni to jasno govore svakom psihoterapeutu, ali je ovaj obrazovan tako da ih uopće i ne sluša. Tek nedavno su psihoterapeuti počeli slušati svoje pacijente i prihvaćati činjenicu da su opsjednuti nekim stranim utjecajima, kako im to i sami sve vrijeme govore, kako to govori sva duhovna i narodna tradicija širom svijeta u svim vremenima. Pionirski radovi nove psihoterapije od Dr. William J. Baldwin-a: "Terapija spiritualnog otpuštanja: Tehnički priručnik" (Spirit Releasement Therapy: A Technique Manual) i "BS-VI: Bliski susreti opsjedalačke vrste" (CE-VI: Close Encounters of the Possession Kind) predstavljaju nezaobilazna djela za razumijevanje opsjednutosti o kojoj se ovdje govori.

kundalini energije kod čovjeka.³⁷ On vidi i doživljava više realnosti, astralne pojave, ima izvantjelesna iskustva koja ne može kontrolirati. Nemajući objektivno znanje o tim realnostima, da su i ona prirodna kao i ovaj čulni svijet, samo na drugačijim frekvencijama i razmjerima, čovjek je izbeumljen i potpuno podložan utjecajima. Na taj način neorganski entiteti mogu njime lako upravljati. Takav čovjek će onda poslušati svaki njihov glas koji mu kaže da počini i najbanalniju glupost ili zločin, dok u realnom životu ne obraća pažnju na razumne glasove i riječi drugih ljudi i svojih bližnjih.

Opsjednutost se ogleda u prenatrpanoj identifikaciji sa sadržajima uma, s tim što ti sadržaji nisu od čovjekovog uma, već su tu podmetnuti, a čovjek ih doživljava kao svoje.

Problem se dalje usložnjava tako da ima toliko opsjednutih ljudi da je šizofrenija ili ludilo postalo logičan i prirodan odgovor na lud svijet u kome živimo.

Sama duša nikada ne bi mogla da čini ništa zlo i destruktivno, ona je neovisna, ali energija čovjekovog uma je ta koja stvara privid da je bezvremena duša upletena u vremenska zbivanja prirode i tijela. Ključnu ulogu u stvaranju tog privida imaju energetske centre u čovjekovom biću - čakre. U koju čakru ulažemo energiju - na tom ćemo nivou svijesti bivati. Što je čakra niža, identifikacija duše s djelovanjem prirode je veća, suprotnosti su veće, a s njima i životni izazovi. Identifikacija naše transcendentne duhovne suštine s tijelom daje nam iluziju da mi patimo i da se nama događa ono što se prirodno uvjetovanom tijelu događa. Ta se identifikacija ne bi dogodila niti bi se održavala da ne ulažemo energiju u nju, prije svega u prve tri najniže čakre: seksualnost, egocentričnost i volju za moć u svijetu. Takva identifikacija nam se stvara i održava ulaganjem životne energije u takve načine življenja. Pošto smo nesvjesni, to ne radimo svjesno već smo tako programirani. Što je čakra viša, svijest o transcendentnoj suštini duše sve je veća, objektivni uvid u prirodu sveg zbivanja je jasniji, naša svijest o iskonskoj, bezvremenoj neuvjetovanosti duše sve je veća.

Zato se opsjedanje obavlja uvijek preko nižih čakri, pojačavanjem njihovog utjecaja na sve načine, prije svega izopačenom seksualnošću, egocentričnim izživljavanjem i voljom za moći, ali također i pervertiranjem rada viših čakri, izvrtnjem pravog značenja ljubavi (četvrta), znanja (peta), uvida (šesta) i same svijesti o Božanskom (sedma čakra). ***Svi opsjednuti su zarobljeni u nižim čakrama.*** Koliko se čovjek ispravno osvještava toliko se njegova životna energija uzdiže prema višim centrima i čini ih aktualnim - ukoliko i to uzdizanje ne sabotiraju neorganski entiteti u svoju korist, prevarom da se prvo energija treba uzdići nekim tehnikama, pa će je onda slijediti odgovarajuća svijest. Stvar je suprotna: energija slijedi svijest, ne svijest energiju. Ako se energija podigne bez svijesti i objektivnog znanja, onda se samo dobiva još veća energija za činjenje još većeg bezumlja i neznanja.

³⁷ Kundalini energija je naziv za puni energetski potencijal u tijelu čovjekovom koji je uspavan i koji se postupno budi onako kako čovjek sazrijeva. Ako se nekim tehnikama kundalini naglo probudi u mjeri većoj od razumijevanja i objektivnog znanja koje čovjek ima, onda mnogo veća percepcija koja se tako budi zbunjuje čoveka u tolikoj mjeri da može izgubiti razum. Zato je namjerno buđenje kundalinija omiljena metoda neorganskih bića koja žele ovladati čovjekom, s jedne strane jer ga time zbune i tada ga mogu mentalno kontrolirati, a s druge strane jer je tako povećana energija čovjekova idealna hrana za neorganske entitete. Čovjek s tako prije vremena i nekontrolirano probuđenom kundalini energijom postaje baterija za napajanje neorganskih entiteta i najčešće je smješten u mentalne institucije, ili se predstavlja kao "prosvjetljeni" kojeg nitko ne razumije. U svakom slučaju nesposoban je za funkcionalan i konstruktivan život.

Opsjednutost se uvijek održava inercijom i mehaničkim ponašanjem čovjeka po uvijek istom šablonu. Ovaj fizički svijet, život na Zemlji posebno, pod utjecajem je velikog broja zakona, drugim riječima, vrlo je inertan. Ako ostavimo neku stvar, ona će tu stajati sve dok se ne raspadne ili dok je netko ne pomakne. Slično je i s tijelom, ono je u velikoj meri sklono inerciji i kretanju linijom manjeg otpora. To na sve načine koriste neorganske sile, povećavaju inertnost u kretanju i djelovanju, nude gotove šablone, recepte i tehnike za sve i svašta, pa i za osvještenje. Čine sve da onemoguće slobodnu kreativnost koja je jedina osnova svijesti, da onemoguće slobodnu volju nametanjem tabua i zakona koji se moraju poštivati jer duša jača njenim slobodnim izražavanjem, izražavanjem u slobodi i samosvijesti, nikada po nametanju i obrascu. Svako nametanje obrazaca i zakona ponašanja ima za cilj sputavanje duše.

I opsjednutost ima svoju svrhu za dušu, posebno za mladu, ali i za one zrelije. Opsjednutost, naime, praktično pokazuje duši koliko je slaba i koliko nema svoju volju i cjelovitost prisutnosti u čovjekovom tijelu. Životna energija je savršeno ekonomična, nema ništa za bacanje niti za gubljenje vremena u istom stanju. Energija uvijek ili ide naviše, ili propada naniže, ako ne može da se zadrži, ide tamo gdje može i gdje je potrebna. U prirodi energije je kretanje i zbivanje. Za nju je nemoguće stajanje u istom stanju. Tako da ako duša ne koristi životnu energiju tijela koja joj je data na raspolaganju, onda će nju koristiti netko drugi. Zato postoje neorganski entiteti kao paraziti. Oni praktično pokazuju što duša nije učinila, a trebala je. Ne činiti ono što treba isto je što i činiti pogrešno.

Zato se kaže da demon opsjeda i iskušava grešnike, tj. one koji su pogriješili u nečemu, u načinu vođenja svojih života. Ispravne i napredne ljude demoni ne mogu iskušavati. Oni spopadaju samo slabe i "grešne" tj. koji čine greške, kako bi im na taj praktični način, kroz praksu, pokazali koliko i u čemu griješe. Zato se svatko tko želi napredovati mora "suočiti sa svojim demonima".

Naravno, sami demoni nisu svjesni svoje edukativne funkcije na čovjekovu dušu. Možda je svjestan samo njihov vođa, koji je i sam jedna od Božanskih monada koja je u dijalektici suprotnosti i polariteta sveg Božanskog očitovanja preuzela ulogu koja se iz naše perspektive vidi kao negativna.

Postoji manji postotak ljudskih tijela koja žive potpuno bez ljudske duše. To su oni koji su opsjednuti izrazito negativnim entitetima. To su svakako oni koji čine najokrutnije zločine. Zato za njih kažemo da su "bezdušni", da su "neljudi" ili se u vezi njihovih nedjela pitamo "kako čovjek može tako nešto učiniti". I nije ih počinio čovjek, bar ne čovjek s ljudskom dušom. Počinio ih je uvijek neorganski entitet izrazito negativan, poznat i kao demon koristeći tijelo čovjeka.³⁸

Treba zapamtiti da čovjek s ljudskom dušom nikad ne čini zlo, jer kao što je već rečeno, svaka duša u drugom čovjeku vidi drugu dušu kao sebe samu, kao odraz Božanskog. Taj odraz je najjasniji u djeci, jer su im duše još svježije od božanskog svijeta iz koga su tek došle i nezagađene su ovim svijetom. Zato onaj koji čini zlo nad djecom sasvim sigurno nije ni čovjek niti ima ljudsku dušu. To je demon koji po kozmičkoj dijalektici suprotnosti predstavlja suprotnost dušama, koje se inkarniraju u ljudskom obličju radi postizanja savršenog odraza Božanskog u sebi. Svaka težnja u relativnom svijetu mora posjedovati protutežu. Tako su i ovi demoni jednostavna negacija svih ljudskih težnji i svega što je ljudsko. Po tome se mogu lako prepoznati:

³⁸ Poznata su svjedočenja ljudi koji su bili učesnici bitaka u ratovima, da su u tim trenucima najžešćih okršaja ljudi postajali opsjednuti, da su činili djela koja normalan čovjek fizički ne bi mogao niti htio učiniti, i da oni sami nisu bili svjesni da ih čine, da su bili opsjednuti u tim trenucima.

oni su jednostavno suprotstavljeni svemu što je dobro za ljude. Čak i bezazleni astralni paraziti uvijek iskazuju pakost i mržnju prema svemu što je dobro, lijepo i prostodušno. Mrze čak i lijepe mirise a vole smradove. Prostodušne izraze duše najviše mrze, ako ništa drugo, rugat će im se i ismijavati ih. Ovu suprotnost je lako razumjeti ako se podsjetimo da je sve stvar frekvencija, pa je tako i mržnja samo suprotno usmjerena frekvencija od ljubavi. Ljudi koji su opsjednuti njima često su destruktivni u radu i ponašanju, kao i fizičkom izgledu. Oni jednostavno ne znaju što je normalno i ispravno, niti to osjećaju. Prvo što se kod opsjednutih žena može vidjeti je zapuštenost fizičkog izgleda. Lijepo izgledaju i fino se ponašaju samo oni opsjednuti koji imaju neku od važnijih društvenih uloga, u politici ili kulturi, kako bi odatle uticali da ostali ljudi budu demonizirani. Svi ostali nevažni su zapušteni i nesposobni za rad. Jedna od najčešćih osobina demoniziranih je da žive na tuđi račun, da nikada ne zarađuju pošteno za svoj život. Oni mrze rad, nesposobni su za rad jer su nesposobni za odgovornost i stvaranje. Pošto su u suštini paraziti, znaju samo uzimati.

Demonizirani ljudi se dijele uglavnom na dvije vrste: na važne i nevažne. Važni učestvuju u demonizaciji drugih ljudi i zato se umiju vrlo vješto ponašati u društvenom i političkom životu. Nevažni su samo baterije koje opskrbljuju demone životnom energijom i služe kao potrošna roba, za vršenje raznih zločina, za krađu tuđe energije (ubojstvima i nasiljem), nakon čega i sami stradaju.

Treba znati da slučajevi opsjednutih ljudi i "istjerivanje đavola" iz njih jest samo predstava za obmanjivanje ljudi da misle da opsjednutost samo tako izgleda. Tu predstavu izvode i režiraju sami demonizirani ljudi i njihovi hibridi na vlasti, prije svega u crkvi. Oni često rade zajedno, po dogovoru, demon uđe u nekoga, onda svećenik dođe da obavi ritual istjerivanja, i tako crkva pokaže i dokaže svoju moć. Oni snimaju i filmove ("Istjerivač đavola") da bi popularizirali ovu obmanu kako izgleda opsjednutost, s puno brutalnih i odvratnih scena. Možda neki niži demon tako i opsjeda ljude, na očigledan i ružan način, ali najmoćniji i najgori demoni uopće ne opsjedaju ljude na takav način. Oni su u njima neprimjetni, ponašaju se vrlo lukavo i kulturno, imaju ogromno znanje, vješto vladaju ne samo čovjekovim tijelom koje su zaposjeli, nego i drugim ljudima, pa i čitavim narodima. To su najviši crkveni velikodostojnici, političari i aristokrate. Najmoćniji ljudi na svijetu.

Postoji još jedna karakteristika demoniziranih ljudi, a to je borba za vlast. Biti na vlasti znači veličati sebe i podčinjavati druge, iskorištavati sve radi sebe. Čovjek s dušom nikada ne želi imati vlast nad drugim ljudima, jer u svima drugima vidi također dušu. Zatim, pošto je duša božanskog porijekla, ne treba joj nešto tako malo kao vlast u smrtnom tijelu na ovako niskom svijetu. Duša samo može dijeliti i želi isto dobro drugima kao sebi samoj. Samo onaj tko nema dušu ili mu je potpuno potisnuta i nije je svjestan, može željeti vlast na ovom svijetu ili nad drugim čovjekom.

Ovdje dolaze loše vijesti: ljudska tijela koja žive bez duše³⁹ su na najvišim položajima vlasti na ovom svijetu. To su svi vjerski i politički vladari i sva

³⁹ Nazivaju se i organski portali, ili kontejneri. Sve je više i sve bolje dokumentiranih svjedočanstava i dokaza da takve organske portale, kontejnere i čak klonove proizvode i kontroliraju negativni vanzemaljci (reptoidi, grejsi, sivi) kako bi kontrolirali ljude i vladali njima. Dokumentirane dokaze i iskustva o tome vidjeti u knjizi dr. Karle Turner: "Oteti" (Taken: Inside the Alien-Human Abduction Agenda) i "Maskarada anđela" (Masquerade of Angels). Također vidjeti i The Dulce Book By Branton.

aristokracija, svi vlasnici korporacija.⁴⁰ Oni su pokretali sve ratove u povijesti, kontrolirajući obje zaraćene strane. Nikada se ljudi sami ne bi ubijali. Nikada duša ne bi išla protiv duše, protiv same sebe, niti protiv prirode koju same podržavaju i razvijaju, a korporacije tako sistematski uništavaju prirodu i proizvode sukobe među ljudima, kaos i nestabilnost, da je očigledno da to ne mogu raditi ljudi s dušom. Postoji toliko destruktivnosti u svijetu da je nemoguće da je ona spontana, ili da je u pitanju neznanje, jer danas postoji i znanje i tehnologija da ljudi žive kao u raj. Sama prisutnost resursa i znanja dokazuje da je sva ova destruktivnost sistematski planirana s najviše razine vlasti i moći. Samo postojanje ovolike destruktivnosti prema prirodi i samim ljudima je dokaz da ona ne može potjecati od samih ljudi. Ma koliko bili nesvjesni i glupi, ne mogu ići protiv samog instinkta opstanka jer to ni životinje ne bi mogle, pogotovo ne na ovako sofisticiran način. A protiv samog opstanka se odavno krenulo. Također dokaz opsjednutosti je očigledno i ogromno neslaganje osnovnih egzistencijalnih činjenica: čovjek danas posjeduje znanje i tehnologiju s kojom može sa Zemlje džojstikom upravljati robotom na Marsu, a istovremeno vjeruje u Boga koji je silovao djevicu i napravio sina,⁴¹ koji će pomoći da leševi njegovih vjernika u Sudnjem danu, danu kada cio svijet propadne jer će ga taj Bog uništiti, ožive, ustanu iz grobova i odu kod tog Boga i tako se "spasu". (Nitko ne kaže zašto se ne bi spasili bez uništenja svijeta, njegovim preporodom.) I to vjerovanje je zakonom zaštićena institucionalna religija i osnova kulture. Ti apsurdni su dokaz da netko drugi to sve radi nad ljudima, netko tko nije čovjek. To ljudski um ne bi mogao smisliti. Onaj tko ne vjeruje u demone i vanzemaljce, trebalo bi vjerovati u činjenice realnosti u kojoj živi.

Pored opsjedanja, čovjekom se manipulira i programiranjem uma.

Programiranje rade oni koji su već opsjednuti, hibridi demona i ljudi, da bi tako proširili svoj utjecaj, jer nije praktično da se djeluje samo opsjednutošću. Programiranje omogućava da se čovjek ponaša kao opsjednut i kada nije direktno opsjednut. Programiranje se pretvara u kulturu življenja. ***Programiranje uma se zasniva na činjenici da um predstavlja sistem obrazaca s kojima svijest kreira realnost. Um je već sistem programa s kojima se tumači i kreira realnost. Zato se on može lako modificirati nekim novim programima, ili "virusima" koji će te***

⁴⁰ Zato je G. I. Gurdjieff jednom rekao da (iako ljudi žive nesvjesni, spavajući) ponekad se dogodi da se čovjek spontano probudi, bez pravog rada na sebi i objektivnog znanja o tome, i tada obično poludi kada vidi tko zapravo vlada ovim svijetom. Ovdje treba napomenuti da postoje izuzeci u drevnim vremenima, prije suvremene i poznate povijesti, kada su ljudi živeli bez stranih hibrida na vlasti, tada su postojali vladari koji su bili najvredniji među svojim narodima, prvi među jednakima, i zaista su vodili svoj narod na najbolji mogući način. Ali takvih nema već duže vremena. Sva takozvana 'demokracija' se svodi na manipulacije kolektivnom sviješću, da bi se nastavila i sama održavala kontrolirana vladavina nesvjesne i neuke većine, i potisnula moć svjesne manjine, a 'ljudska prava i slobode' svode se na perverznu razuzdanost.

⁴¹ "Sin božiji" je u Starom Egiptu i Babilonu bila titula velikih posvećenika u misterijskim školama. Isus Krist je svakako bio jedan od tih velikih posvećenika, vjerojatno s takvom titulom. On je otkrivao tajna znanja o pravoj prirodi ljudske duše. Također izraz "Sin božiji" sadrži gnostičku ideju da je Bog sebe projektirao kao individualnu dušu, postao čovjek kao bi dovršio djelo svoga ispoljavanja - o tome govorimo i u ovoj knjizi. Da bi spriječili da njegovi učenici, rani kršćani - Gnostici - ustanove svoju novu religiju u Rimskom carstvu s ovakvim mističnim idejama, u Rimu su hibridni vladari sami osnovali Rimsku kršćansku crkvu i nametnuli je kao jedinu pravu (katoličku) crkvu kakva i danas postoji. Oni su falsifikovali veliki dio tajnog, ezoteričnog učenja Isusovog i pretvorili ga u egzoterični, popularne priče i bajke za narod, a Gnostike proterivali i satanizovali kao heretike. Tako je nastala današnja Biblija u kojoj je ezoterično znanje o Sinu božijem svedeno na doslovno značenje, da je Bog fizički oplodio Djevicu Mariju, da treba piti Isusovu krv i jesti njegovo meso, makar i simbolično.

programe promijeniti, preusmjeriti, zaustaviti ili pokrenuti po komandi.

Postoji kolektivno i individualno programiranje uma ljudi.

Kolektivno se obavlja preko religija, znanosti, obrazovanja, medija, kreiranjem javnog mnijenja, politikom, manipulacijama ekonomijom, kemijskim utjecajima preko hrane i lijekova, tehnologijom (mikročipovi i ELF valovi).

Individualno se obavlja nad pojedincima u djetinjstvu torturom kojom se um dijeli i programira da djeluje na određeni način. Um se može podijeliti na najviše 2.197 dijelova. Podijeljen um je gotovo identičan opsjednutom, jer se programirani dijelovi ponašaju kao samostalne osobnosti. Danas je individualno programirano oko 2% od cjelokupne populacije ljudi na Zemlji. Samo u Americi oko 14 miliona ljudi.⁴²

Čovjek koji je mehaniziran i programiran na neki način, sam ponavlja ono što je naučen da radi i, uslijed neznanja o tome da je manipuliran, uvjeren je da je sam svojom voljom počinio djela i nedjela. Misli da je to realnost u kojoj živi i koju ne može promijeniti, pa zato nastavlja da živi po njoj. Zato ovdje treba još jednom naglasiti najvažniju činjenicu: čovjek u kome prevladava ljudska duša nikada ne čini zlo i nasilje nad drugim bićima, niti radi na bilo kakvom obmanjivanju uma.

Svakako, život i pored svih zavjera opstaje i ide nekako dalje, ali to je samo zato jer je jači od svih pokušaja destrukcije. Nijedna zavjera ne može osujetiti namjeru Božanskog i prirodu očitovanja svijesti i života. Može samo nanijeti lokalnu štetu nekim pojavama unutar tog plana. Nijedna zavjera protiv ljudi ne može odnijeti pobjedu, jer ljudi postoje zbog božanskih razloga, ali može im nanijeti puno štete, patnje i iskušenja, više nego što je potrebno. Također i negativnim entitetima koji to sve rade nije u interesu da unište svoj posjed, izvor hrane. Tu se događa (ne baš fina) ravnoteža između puštanja ljudi da žive svoj život i vlasti nad njima. Da se neko izvana miješa u ljudski razvoj očigledno je već po tome što je čovječanstvo hiljadama godina živjelo na isti način, bez tehnologije, a onda se najednom za stotinjak godina iz blata vinulo u zvijezde. Pitanje je koliko bi se brže i harmoničnije razvijalo bez stranog miješanja i opstrukcije.

Ovo je univerzum slobodne volje i očitovanja svega što se može očitovati. Zato se i zlo može očitovati, ali isto tako se ono može i spriječiti. Ne bi trebalo previdjeti postojanje sistematske destrukcije nad ljudima samo zato što smo još uvijek živi. Jer tada nam se mogu dogoditi mnogi krupni događaji, koji će nas skupo koštati, a da tek naknadno budemo svjesni zašto i kako su se dogodili i kako smo ih mogli spriječiti.

Na primjer, i Prvi i Drugi svjetski rat detaljno su isplanirani i vođeni iz jednog centra, od strane jezuita iz Vatikana, koji su preko Katoličkog centra u Berlinu doveli Hitlera na vlast. Knjigu "Mein Kampf" napisao je jezuita Staempfle, a pripisana je Hitleru; židovi Rotschildi, bankari Vatikana, financirali su Hitlera od dolaska na vlast od kraja rata preko Engleske banke; Židov Rockefeller ih je također financirao i prao njihov novac preko njujorške banke, i poklonio je nacistima licencu za proizvodnju goriva iz ugljena, da bi imali gorivo za rat; IBM im je dao prvo računalo, tada najsuvremeniju tehnologiju, za obradu podataka logoraša (zato su im tetovirali brojeve); po završetku rata Jozef Mengele je završio u jednoj vojnoj bazi u Kaliforniji kao dr. Green gdje je nastavio sa svojim eksperimentima do sedamdesetih godina, a Hitler u Argentini gdje je umro 1962. godine.

⁴² Detalje oko programiranja ljudi vidjeti u radovima Stewart-a Swerdlow-a, koji je radio u Montauk vojnoj bazi na programiranju kao programer, ponajviše iz njegove knjige "Blue Blood, True Blood, Conflict & Creation.

A što su vas učili o povijesti?

Da li su vam rekli da su i Staljin i Mao Ce Tung bili školovani od strane jezuita, i pod njihovom kontrolom sve vrijeme? Staljin je bio Kazar⁴³ i njegov genocid nad slavenskim narodima vodili su Malteški vitezovi i Templari preko kazarskih bankara Rotschilda, koji su dio jezuitske strukture vlasti. Mao Ce Tung je sve vrijeme bio pod kontrolom jezuitsko-masonske organizacije "Lubanja i kosti" (poznata školska ustanova američkih predsjednika), a njegov psihotični kult ličnosti i genocidnu politiku prema kineskom narodu organizirao je Židov Sidney Rittenberg.

Koliko milijuna ljudi ne bi tada izginulo i pretrpjelo najveće patnje da su ove činjenice bile odmah poznate? Možda je ovo pitanje suvišno, jer oni koji su to sve izveli i dalje su na vlasti. Vi njihove ljude birate na izborima svaki put. Ovo je univerzum slobodne volje.

Sljedeći primjer: Prema podacima ministarstva pravde u SAD godišnje nestaje oko 450.000 djece bez ikakvog traga, više nikada se ne pronađu, ni živa ni mrtva. Svake godine. U Indiji godišnje tako nestaje oko milijun djece. To se teško može nazvati "teorijom zavjere" jer se radi o zvaničnim podacima. I te brojke se neće smanjiti ako prestanete razmišljati o tome jer vam je neprijatno i djeluje nevjerovatno. Povećat će se. Ta djeca nestaju jer ne želite da pogledate u njih kako nestaju i u tu pojavu. Kada biste znali da njihove nestanke, pored ostalih, organiziraju i najmoćnije državne agencije, možda bi se nešto promijenilo, možda biste nešto učinili umjesto da za tu pojavu optužujete "paranoične teoretičare zavjera" koji "vjeruju u vanzemaljce i demone".⁴⁴

Prvo: tako nešto sigurno ne bi mogli činiti ljudi s ljudskom dušom.

Drugo: toliki broj nestale djece ne bi mogli da postignu samo demonizirani pedofili i ubojice, makar svi zajedno radili 24 časa svaki dan u godini. Očigledno je da to ne rade ni ljudi ni demonizirani ljudi. Očigledno je da u tome mora učestvovati

⁴³ Josif Visarionovič Džugašvili Staljin, je ruska verzija njegovog gruzijskog imena Ioseb Besarionis dse Džughašvili, a pravo prvobitno ime mu je bilo Soslan Džugajev, njegova kazarska porodica se tom promjenom imena asimilirala u gruzijsko društvo. "Džugajev" znači "od židova" a "Džugašvili" znači "sin Židova" a u tom dijelu svijeta gdje je on živio nije bilo nikakvih pravih Židova osim Kazara, jer tu je nekada bilo carstvo Kazara koje su Rusi razorili. Ti Kazari su preuzeli judaizam u devetom stoljeću i postali Aškenazi Židovi. Raširili su se po cijeloj Europi (postali su "istočnoevropski Židovi") i Americi. Danas vladaju Izraelom. (Za istoriju Kazara vidjeti knjigu Arthura Koestlera "Trinaesto pleme" (*The Thirteenth Tribe*), 1976). Oni gaje posebnu mržnju prema Rusima koji su im uništili carstvo. Zato kada su jezuiti isplanirali Boljševičku revoluciju i rušenje Ruskog carstva, oni su rado dočekali da preko Aškenazija Rotschilda pokrenu i financiraju Boljševičku revoluciju, budu njeni glavni rukovodioci, i sprovedu jedan od najvećih genocida na svijetu, nad Slavenima, i tako unište sav zdrav potencijal ruskog naroda koji se do danas nije oporavio.

⁴⁴ Istraživanja o nestancima djece i umiješanosti CIA-e i FBI-a u te nestanke i njihovo stvaranje satanističkih kultova detaljno je iznio bivši šef FBI-a za Los Angeles i Zapadnu obalu, Ted Gunderson. "The Finders" je jedna od najvažnijih tajnih operacija CIA-e protiv američke djece koju je Gunderson otkrio u svojim istragama. Sastoji se od otmice djece u svrhu prostitucije, pornografije, high-tech oružja, eksperimentalnog zlostavljanja, kontrole uma, dečijeg ropstva za podzemne objekte pod kontrolom vanzemaljaca, bijelo seksualno ropstvo, i ubistva u satanskim ritualima - nebrojene hiljade američke djece otete su s ulica i igrališta u Americi od strane agenata koji rade za CIA. "Finders" operacija je započela u 1960-im i dalje otima djecu do današnjih dana. On smatra da je to samo jedan od mnogih tajnih zločina koji se čine na štetu američkih građana od strane vladinih agenata pod direktivama međunarodnih satanista kolektivno poznatih kao Iluminati, koji kontrolišu tajnu ili unutarnju vladu u Sjedinjenim Državama, kao i svaku drugu veliku vladu u svijetu. Zbog iznošenja takvih informacija, poslije šest pokušaja ubistava, Ted Gunderson je otrovan 2011. godine.

još neka neljudska sila sa superiornom tehnologijom.

Prisutnost negativnih neorganskih entiteta nije jednako raspoređena na Zemlji, negdje je veća, a negdje manja. **Kriterij prisutnosti zla na ovom svijetu je sreća djece.** Gdje su djeca bezbrižnija, gdje ne nestaju i mogu slobodno ići ulicama, gdje su više poštovana i slobodna, gdje nisu zlostavljana ni ilegalno ni legalno, gdje im se obrazovanje ne izopačuje programiranjem uma, seksualizacijom i učenjem da su perverzije normalne za njih - tu je negativnih neorganskih entiteta manje.

S obzirom na to da u SAD toliko djece nestaje da je zakonom zabranjeno da se djeca puštaju sama na ulicu, a negdje i da se sama igraju u dvorištu, da se prekršiocima takvih zakona djeca oduzimaju i daju pedofilima na usvajanje, da je sve obrazovanje masovno programiranje uma, to pokazuje gdje je zlo na ovom svijetu najviše prisutno.

Još jedan primjer: Koliko bi milijuna života bilo pošteđeno zbog sukoba kršćana i muslimana, i muslimana s drugim narodima, da su ljudi znali da je Rimokatolička crkva stvorila islam, da je financirala islamska osvajanja, da i danas kontrolira islam i islamski terorizam preko islamskih tajnih društava i bratstava, da tu činjenicu dobro znaju najviši krugovi u islamskim državama, posebno vladarska porodica Saud u Saudijskoj Arabiji, koja je istog porijekla kao Britanska kraljevska porodica Windsor (koja je njemačkog porijekla Saxe-Coburg and Gotha), da čak postoje i Muhamedova svjedočenja o tome koja se kriju od naroda?

Postoje i drugi dokazi veliki kao planine, oni se uopće ne kriju. Problem je što ih ljudi ne vide jer su opsjednuti na sve načine. Vladari kontroliraju sve, od rođenja, preko obrazovanja i rada do smrti. Oni ljudima stvaraju sliku svijeta u kome žive, i ta slika je naravno, lažna, tako da ljudi ne vide istinu iako im je pred nosom.⁴⁵ Istina se uopće ne krije od ljudi, i ne može se sakriti, ljudi se drže u hipnozi da je ne vide, čak i da prihvate lažni svijet kao stvarni. Tako je mnogo lakše. Onda se oni sami održavaju u tom lažnom svijetu.

Masovnu kontrolu uma vladari su sprovodili ranije kroz religije i kontrolu znanja. Danas je nastupilo Novo doba (New Age), tehnologija olakšava stvar, pa se kontrola postiže preko kemijskih sredstava, raznih otrova u hrani i lijekovima⁴⁶,

⁴⁵ Lažna slika svijeta ili masovno programiranje uma začinje se najprije u Vatikanu, od strane jezuita kao ideologa, koji su zapravo predstavnici reptoida koji imaju veliku bazu u dubokom podzemlju ispod Vatikana. Ideje zatim odatle idu do Londona i Tavistock instituta "za ljudske odnose" (Tavistock Institute of Human Relations), glavnog centra za kontrolu uma u svijetu, gdje se razrađuju detalji primjene, zatim odatle u Stanford univerzitet u SAD odakle se plasiraju preko Rockefellerovih institucija i odgovarajućih organizacija Ujedinjenih nacija, koje sve financira i kontrolira Rockefeller, i završavaju u svim svjetskim znanstvenim i obrazovnim institucijama i udžbenicima kao "znanstvena istina" koja je bogom dana i koja se uči napamet. Oni koji je dobro nauče napamet dobijaju titule znanstvenika, a oni koji ih još i sami unaprijede, i lentu masona zvanu Nobelova nagrada. Tako ustanovljene lažne slike svijeta se pri tome financiraju od strane vodećih bankara Vatikana, Rotschilda, ekonomski povezuju u sve sfere života preko poslovnog središta u Londonu (City of London), poslovnog centra svijeta, a onima koji pored svega toga imaju nekih problema da te ideje shvate i prihvate, utjeruju im se na silu preko vojnog centra, Pentagona (District of Columbia) u Washingtonu i NATO-a. Zato su ta tri glavna centra moći na ovom svijetu (Vatikan, City of London i District of Columbia) tri potpuno nezavisne i nedodirljive države u državama i nedostupne svim međunarodnim zakonima. Dok su ti najmoćniji centri na svijetu van zakona i prave demokratske kontrole, na svijetu neće biti ni zakona ni prave demokracije.

⁴⁶ Aspartam i fluor su svuda prisutni, a oni najviše zaglupljuju um i uništavaju mozak. Kada novorođena deca dobiju prva cjepiva puna otrova i monosodium glutamata (MSG) koji oštećuje neurone u mozgu, pa odmah zatim seriju cjepiva punih teških metala koji stvaraju autoimune bolesti, na

mikročipovima u hrani i lijekovima, pogrešnom ishranom neprikladnom za ljude, medijima, ekstremno niskim frekvencijama (ELF) i na sve druge načine kroz obrazovanje i politiku, kao i direktnom masovnom i individualnom kontrolom uma.⁴⁷

I ta se kontrola sprovodi iz već spomenutih razloga: ako čovjek nije svoj gospodar, onda će netko drugi njime vladati, nema gubljenja vremena niti energije.

Na direktan način se ljudima tako stavlja do znanja koliko su nesvjesni i bez svoje volje, a na indirektan način, stvaranjem pritisaka i prinude svake vrste ljudi se prisiljavaju da se probude i postanu svoji, da počnu živjeti ispravno zbog razloga zbog kojeg i postoje.

Ovdje treba razumjeti zašto je potreban sav ovaj pritisak i prinuda.

Duša sama po sebi nema nikakvih materijalnih interesa. To se vidi po tome da kada neka duša postigne samoostvarenje u tijelu, onda odmah gubi svaku vezanost za tijelo i sam život, iako nije ni protiv njega. Zato se povlači od svijeta i živi asketski. Ona je božanskog porijekla i zato je potrebna izvjesna prisila da se navede dušu da boravi u ovako ograničenom materijalnom tijelu, i da djeluje u ovako niskom svijetu.

Razlog zašto postoje utjecaji negativnih entiteta na čovjeka je u tome što je duša sama po sebi čisto dobro i ona ne bi nikada počinila ništa negativno i zlo. Zato je potrebna vanjska sila koja će je odvesti u negativna iskustva - sila koje nije duševnog porijekla.

Duša mora proći kroz sav spektar iskustava dijalektike suprotnosti prirode da bi je svu osobno osmislila, da bi postala cjelovita i nezavisna ličnost dok je u tijelu. Iskustva patnje i destruktivnosti sastavni su dio dijalektike suprotnosti na kojima počiva trodimenzionalni univerzum.

("Teško svijetu od sablazni; jer potrebno je da dođu sablazni, ali teško čovjeku onom kroz koga dolazi sablazan." Matej, 18,7)

S druge strane, samo tijelo je bezlični proces prirode i duša je u suštini uvijek nezavisna od njega, ma kako bila identificirana s njim. Zato je i moguće da tako lako i jednostavno umiru sva tijela, mlada i stara, jer duša ne umire s njima. Zapravo, što je duša prisutnija i svjesnija u tijelu, to više teži osloboditi ga se. Problem je samo u procesu osvještavanja, da li je on dovršen u tijelu ili nije. Ako nije, onda je to nasilno prekidanje života u tijelu, identifikacija duše s tijelom nije svjesno okončana i njen proces učenja je poremećen. To je jedino zlo koje se događa nasilnom ili prijevremenom smrću. Zato se i naziva prijevremenom, a nasilnom jer duša nije željela da joj se dogodi. Budući da je taj proces osvještenja i bio razlog rođenja duše u tijelu, onda je nasilno prekidanje tog procesa neoprostivo. Mnogo je emocionalne energije, utisaka i karmičkih obrazaca uloženo u jedan život, zato njegovo prijevremeno prekidanje dovodi do neravnoteže i konfuzije u daljnjem učenju. Ta konfuzija je pojačana ako je postojala i fizička patnja od nasilne smrti tijela. Sama fizička patnja od nasilja, iako ne dovodi do smrti, također teško ometa razvoj učenja

samom početku života se stvara boležljivi mediokritet za cio život kojim je lako vladati. U vezi s ovim spominjanjem cjepiva treba znati da je samo cjepljenje jedna od najvećih laži i prevara današnjeg svijeta. Cjepljenje uopće ne stvara imunitet ni od kakvih bolesti. Njime se samo proizvode bolesnici. Drugi metod pokoravanja ljudi od strane neljudi je genetski modificirana hrana (GMO), njome se genetski modificiraju i degeneriraju ljudi. Démoni su nekada bili samo đavoli iz religijskih dogodovština, danas su i oni dobili tehnološku moć.

⁴⁷ U mojoj knjizi "Istorija galaksije, Zemlje i čoveka" iznio sam mnogo više detalja i metoda vladavine nad ljudima.

i prisutnost svijesti u tijelu.

Prirodnom ili planiranom smrću tijela duša je spremna za odlazak i prestanak identifikacije s tijelom. Prijevremenom ili nasilnom smrću tijela duša se zatiče nespriprema i ostaje identificirana s tijelom. Kako je ono ubijeno, ostaje identificirana s eterskim i astralnim tijelom, kopijom fizičkog tijela, i tako ostaje kao duh vezana za mjesto svoga fizičkog života, i iskustva koja nije do kraja doživjela, ili koja su ostavila traumu na nju. Često se bavi i rješavanjem problema koji je izazvao prijevremenu smrt, odnosno ljudima koji su je izazvali. Često i pomogne u njihovom otkrivanju i rješavanju. Vremenom, pomoću vodiča, ona dolazi do svijesti o sebi i prestanka identifikacije s tijelom i tjelesnim umom, ali na teži način.

Također kada se život tijela završi nasilno i prijevremeno tjelesni um ostaje vezan za dušu i on je ometa u svijesti o sebi. Kada dođe do planirane smrti tijela, duša se odmah i lako oslobađa identifikacije s njim i fizički um kao entitet odlazi u najbližeg drugog čovjeka koji je u blizini, da mu preda svoje informacije. Ako je u pitanju napredna duša, s čistim i naprednim umom, takav um može puno pomoći osobi na koju prelazi, osloboditi je opsjednutosti entitetima ako ih je imala. Ako se radi o nezrelom umu koji je još i destruktivan, onda nije dobro biti u blizini kada takva osoba umire.

Počinitelj nasilne smrti prolazi mnogo gore od njegove žrtve. Najprije, samim činom ubojstva on pridaje preveliku važnost tijelu, potpuno je identificirao osobu s tijelom pa misli da će uklanjanjem tijela nešto riješiti, što će se odraziti na njegovu identifikaciju sa svojim tijelom i veću patnju. Zatim, on tim činom pokazuje da nije ni svjestan duše kao glavnog činioca u čovjekovom postojanju, odnosno da nije svjestan svoje duše, ako je uopće ima. Zatim, tim činom vezuje svoju karmu za karmu žrtve, i morat će iskusiti sve što je potrebno da shvati što je učinio i kakvu je štetu nanio sebi i drugome; pošto je identificiran s tijelom i krajnje subjektivan, morat će to naučiti na objektivni način: direktnim iskustvom na svojoj koži svega onoga što je učinio drugome; na kraju, morat će shvatiti da je zlo počinio pod stranim utjecajima, a ne svojom voljom, i to će mu biti utoliko teže kada vidi što je učinio.

U holografskom svemiru, u kojemu je sve povezano na svim dimenzijama, gdje je sva vanjskost naša vlastitost, bolje je ne praviti sebi veliki kredit, a najbolje je ne praviti ga uopće.

Za to postoji još jedan veliki razlog. Izlaskom iz tijela, nakon njegove "smrti", duša izlazi iz prostorno-vremenskog kontinuuma i cio život sagledava odjednom. Rekapitulira svaki događaj za života u tijelu, posebno djela koja su imala značaj za rast duše, dobra i loša djela, i najmanja gesta dobrote tu se računa kao važna. Također i najmanja gesta sebičnosti i uskraćivanja dobrote. ***Pri tome je svjesnost objektivna: duša vidi i rekapitulira ne samo sve što je učinila u svome tijelu, svoje svjesne i emocionalne utiske i reakcije, već utiske i reakcije drugih kojima je nešto učinila: kako su drugi doživjeli naše postupke. Tu se nalazi glavna motivacija za ponovno rođenje, radi ispravljanja i usavršavanja postupaka, i zato je ponovno rođenje uvijek dobrovoljno.*** Zato se ispravno kaže da sve što činimo drugima činimo sebi, i da ništa neće ostati skriveno.

Traume su također iskustva koje duša treba doživjeti. Zato treba razlikovati kada je neko iskustvo negativno zato što je nasilno i prijevremeno, a kada je rezultat potrebe same duše da ga doživi.

Već smo rekli zašto uopće mora da boravi u tijelu: da bi samom svojom prisutnošću u organskom svijetu sakupila sva najfinija iskustva postojanja kao individualna ličnost koja ima iluziju odvojenosti od Božanskog Apsoluta, i u tim

uvjetima prividne odvojenosti povratila objektivno znanje o sebi i o Božanskom, kako bi na taj način vratila Božanskom ono što je njegovo - samim svojim vraćanjem sebi. Također samom svojom prisutnošću, Božansko, preko svojih individualnih monada, duša, transformira organski svijet prema sebi da postane pogodan za ogledanje svijesti samog Božanskog. Da bi organski svijet postao pogodan za ogledanje svijesti Božanskog o sebi, nije dovoljna samo prirodna nužnost i uzročnost, ni svi prirodni zakoni koji se mehanički odvijaju i međusobno ukrštaju, ni jednostavno kretanje u opstanku živih bića. Potrebno je nešto više, a to više je drama životnog iskustva kroz osobni doživljaj, kroz sve tragedije i komedije za koju je egzistencija sposobna. Za razliku od dotadašnjeg jednostavnog postojanja, drama života otvara mogućnosti za spoznaju smisla postojanja. Spoznaja smisla postojanja kroz dramu života moguća je samo u ličnosti čovjekovoj, u srcu čovjekovom se jedino može sakupiti sve iskustvo koje može odraziti Božansko postojanje. Uvježbavajući se kroz dramu života u svim mogućim oblicima, sadržajima i zapletima, osobnost se obučava za sagledavanje smisla, sve dok se konačno ne okrene smislu samog postojanja. Zato je potrebna drama života: da se izoštri svijest o smislu postojanja. Zato je ljudski život tako težak, zbog veličine njegovog zadatka. Zato se duše rađaju u ljudskim tijelima da budu svjedoci te drame, jer kroz njihovo svjedočenje ljudska drama postojanja dobit će Božansko ostvarenje.⁴⁸

U suprotnosti dobra i zla koje duša iskušava kristalizira se i oštri čovjekova ličnost, svijest o sebi i transcendentnoj prirodi duše. Ovo je univerzum slobodne volje u kome se očituje sve što se može očitovati. Prisutnost svijesti se jača izborom. Izbor zavisi od opažanja i uočavanja, od razlikovanja. Zbog tog razlikovanja smo ovdje. Na nama je da ojačamo tu svijest razlikovanja sveg zbivanja i da ispravno izaberemo i ispravno djelujemo. Zato smo slobodni da djelujemo ispravno i pogrešno, da bismo uočili razliku i izabrali ispravno: ono koje vodi u nadilaženje svih suprotnosti, u transcendenciju, ne u "ispravno" koje je suprotnost "pogrešnog". Ako zajedno postoji i dobro i zlo, ispravno i pogrešno, to znači da su oni relativni i međuzavisni, da su dvije strane iste medalje, da treba nadići obje, a ne izabrati samo jednu stranu, jer će nas onda ona druga strana još jače progoniti na skriveni način.

Također se i postojanje zla može razumjeti kao neophodna mjera iskustava koja tjeraju dušu da se ne identificira previše s tijelom. Kada bi život u tijelu i na ovom svijetu bio samo dobar i ugodan, to bi bila previše dobra klopka za dušu. Nikada se ne bi probudila za svoju transcendentnu Božansku suštinu. Patnja nas tjera na buđenje. Srećom, svijest je uvijek bila dobra kompenzacija iskustvu patnje, a ona je uvijek dostupna.

Da bismo razumjeli kako uopće dolazi do opsjedanja tijela, moramo razumjeti da je sve u simbiozi manjih cjelina koje se udružuju u stvaranju većih. Naše tijelo je simbioza stanica, a one su simbioza atoma. Pošto simbioza kao i sve u prirodi postoji po holografskom načelu, svaka stanica je svjesna sebe i cjeline kojoj pripada. Zato što je svaka veća cjelina sastavljena iz manjih, sve može i da se dijeli i da postoji tako podijeljeno; veća cjelina se može podijeliti na manje. Tako i naše tijelo i um koji njime vlada. Sve je djeljivo. Tu činjenicu koriste neorganska bića za opsjedanje. Ona samo koriste već prirodno podijeljeni um, održavaju i jačaju

⁴⁸ Daleku aluziju na ovaj proces imamo u grčkim mitovima u kojima su bogovi dijelili i ukrštali svoje sudbine s ljudima i kao ljudi. Mnogo više i mnogo točnijih detalja svakako pruža nam kršćansko učenje o utjelovljenju Boga u čovjeka Isusa Kista. Sačuvane riječi Isusove u gnostičkim evanđeljima daju nam najvrijednije detalje cijelog procesa i kako ga čovek uspješno može provesti.

njegovu podjelu.

Međutim, iako je svako biće nastalo simbiozom ono je jedinstvena cjelina stvorena da bude funkcionalna, da ostane cijela, uostalom zato je i oblikovana, biće ne bi ni moglo da živi da nije cjelovito. Svako dijete se rađa s već oformljenim organima, s očima koje nikada nisu vidjele svjetlost, ali odmah nakon rođenja mogu vidjeti, s ušima koje nikada nisu slušale, ali odmah mogu čuti, cijelo biće je rođeno cjelovito i spremno za život. Svako je rođeno bezazleno i dobro. Cjelovitost koja omogućava život je sama po sebi dobra i pozitivna. Otuda je potpuno neprirodno da to dijete samo od sebe postane onako nenormalno i destruktivno kako to samo opsjednuti ljudi mogu biti. Jednostavno nije u logici prirode takvo ponašanje, ono stoga mora da ima uzrok izvan ljudi i ljudskog tijela. Besmisleno je za to optuživati "druge ljude" i "društvo" jer i oni nisu ništa drugo do skup cjelovitih bića kao i to dijete. Ako je i društvo nenormalno, onda je iz istih razloga nenormalno.

Otuda cijela priča o opsjednutosti jedina daje logičan odgovor zašto ljudi čine djela koje su neprirodna i protiv logike života koji ih je stvorio.

Naime, sve tvorevine u prirodi su sastavljene simbiozom i zato djeljive, a priroda nije samo organski fizički svijet, već ima i više dimenzije, astralni svijet, pa je prirodno da i u njima postoje entiteti koji se isto tako obrazuju kao bića u organskom svijetu, i da ti astralni entiteti mogu djelovati na organska bića, i na pozitivne i na negativne načine.

Ako je i znanost prihvatila činjenicu da ne postoji samo organski fizički svijet, već da postoje i više dimenzije, ne bi nas ništa trebalo sprječavati da shvatimo da se i principi života protežu na sve dimenzije, a ne samo na nama vidljivi fizički svijet.

Tako kada se duša otjelovi, ona ne može odmah ovladati cijelim tijelom i svim njegovim mogućnostima. To ovladavanje se odvija postupno, jer duša nailazi na problem prirodne podjele života, a svaka podjela iza sebe ima svoje entitete koji počivaju na toj podjeli. Cio proces utjelovljenja duše ne sastoji se od jednog događaja, rođenja tijela, već iz čitavih života tokom kojih duša jača u iskustvu, odnosno moći prisutnosti svoje svijesti u tijelu sve više i više. Ta prisutnost duše u tijelu raste na račun nesvjesne i spontane prisutnosti neorganskih entiteta. Oni su u recipročnom odnosu: koliko je više jednog, toliko je manje drugog.

Svako negativno i destruktivno ponašanje ljudi je odraz opsjednutosti, ma kakve mu psihološke definicije davali, a svako pozitivno i konstruktivno ponašanje je odraz nadilaženja opsjednutosti, ma kako ga kulturološki definirali.

Fizičko tijelo ima samo tri stanja: ili je mrtvo, ili s većom prisutnošću neorganskih entiteta, ili s većom prisutnošću duše. Kada nije mrtvo, onda može biti samo s većom ili manjom prisutnošću svijesti duše ili neorganskih entiteta.⁴⁹

Ako se to ne prihvati kao takvo, onda se negira sam pojam duše. Nemoguće je da duša bude negativna. To znači da samo nešto drugo u tijelu može da čini negativne stvari.

Oni koji zagovaraju tezu da su ljudi zli i sposobni da čine negativna djela, iako kao poremećeni i bolesni, zapravo zagovaraju neznanje o prirodi tijela i o prirodi duše. Tijelo je samo organski sklop dovoljno fin da može reagirati na najfinije frekvencije viših dimenzija.

Duša je izraz božanske prisutnosti u tijelu. Božansko je sloboda koja omogućava svemu da postoji na sve načine. Zato se duša ne nameće tijelu kao bespogovorna sila, ona postoji kao mogućnost, kao nešto što se svjesno prihvata i

⁴⁹ Svaki čovjek ima visinu, širinu i duljinu.

živi. Otuda nema duše bez svijesti i dobre volje. Ako u tijelu nema zrelosti takve svijesti koja prihvata dušu, već samo elementarne svijesti o opstanku, onda je razumljivo da će se u takvom tijelu mnogo lakše nastaniti neorganski entiteti, jer oni nemaju problem sa svojim nametanjem, naprotiv, to im je način života, oni uvijek idu tamo gdje mogu proći. I uvijek prolaze obmanom i varanjem, jer sami nemaju nikakvu moć, za razliku od duše koja ima božansku moć, ali je nikada ne koristi, već uvijek dolazi kao svijest i slobodna volja.

Kao što smo već ranije rekli, prije nego što su dozrela za formiranje ljudskog tijela, sva naslijeđena iskustva organskog bivstvovanja kroz biljke i životinje oblikovala su određene utiske ili osobine. One se ponašaju kao male osobnosti, kao pojedinačna Ja, kao i svi entiteti koji se spontano formiraju. Stoga i u ljudskom obliku oni nastavljaju da se ponašaju kao mnoštvo malih osobnosti ili mnoštvo Ja. Tako kada se u tijelo inkarnira ljudska duša, kao cjelovito oličenje Božanskog, ona se suočava s djelovanjem mnoštva Ja u tom biću. ***Cio ljudski život i sve ljudsko sazrijevanje svodi se na razumijevanje, osmišljavanje, objedinjavanje i nadilaženje svih tih posebnih osobina ili Ja u jednu cjelovitu ličnost, jednu svijest i jednu volju. Kada se to dogodi naziva se prosvjetljenje ili samospoznaja. Ta riječ podrazumijeva spoznaju Sebe samoga, odnosno prepoznavanje same duše kakva jest nezavisno od tijela, za vrijeme dok je u tijelu.*** Ovo sve pokazuje da je njen boravak u tijelu zamagljen mnoštvom Ja iz iskustava nižih oblika partikularnog bivstvovanja. Njena samospoznaja znači da su se ta iskustva osmislila i osvijestila u višem kontekstu i razumijevanju, kao aspekti bivstvovanja prirode kao takve, i nadišli u kontekstu Božanskog koje sve omogućava.

Mnoštvo Ja u čovjeku omogućava prisutnost demonskih entiteta u čovjeku, oni tu podjelu vješto koriste i samo je održavaju na sve načine, iz astrala, za čovjeka nevidljivog i nesvjesnog, vješto imitiraju sadržaje svijesti i osjećaje, pa i same misli koje projiciraju u um, koje um prihvata kao svoje jer ne vidi odakle su. Tako oni opstaju u čovjeku: čovjek ih ne razlikuje od sadržaja svoje svijesti, od svoje volje i osjećanja. Ti sadržaji, naravno, izazivaju kaos i negativna stanja koja još više stvaraju podlogu za nesmetanu prisutnost i rad neorganskih entiteta u čovjeku.

Tako je i podjela u čovjeku prirodna pojava s kojom je svatko suočen kada misli jedno, a radi drugo, ili uopće ne zna što radi, ili je toliko uvjeren da zna, da ga samo smrt može zaustaviti u tomu što radi.

PAD DUŠE - SUPROTNA TOČKA NA KRUGU BOŽANSKOG OČITOVANJA

Jedna od najvećih tema ljudske egzistencije je gubitak duše, gubitak sebe, što se uvijek izjednačava s gubitkom božanske prisutnosti i kao krajnja patnja. To zapravo i jest najveća tema ljudskog ostanka jer na shemi kružnog očitovanja postoji krajnja točka, suprotna od Božanskog Apsoluta. Da bi se razumjelo cijelo očitovanje i kruženje valja dobro razumjeti tu suprotnu točku, jer ona je prijelomna, od nje počinje povratak, uspon prema Božanskom. Gdje je tama najveća, tu počinje preokret prema svjetlosti. To je zato i točka na kojoj se i duša mora upoznati u svojoj suštini.

Rekli smo da je duša individualno očitovanje Božanske prisutnosti, da se svekoliko postojanje očituje po modelu holograma, da svaki djelić predstavlja

svjesni odraz cjeline Božanskog. Zatim da se očitovanje odvija kroz spiralni pad kroz razmjere, sa sve većim brojem zakona koji uvjetuju i kroz sve niže dimenzije, do najniže materijalne, koja predstavlja konkretno oličenje i zbir svih ostalih dimenzija. Zato je samo tu, u organskom svijetu, moguće formiranje svjesnog subjekta koji će biti svjestan svih ostalih dimenzija i razmjera, cijelog očitovanja: čovjeka. U čovjekovoj samosvijesti događa se najsavršeniji odraz Božanskog i smisao cijelog očitovanja. Tu je ogledalo svijesti najčistije tako da u njemu nema ničeg drugog do samog odraza onoga koji jest, onoga što jest, same stvarnosti. Božanski Apsolut je jedina stvarnost.

Ogledalo je samo čistina. To je i duša čovjekova, ona nije neki entitet, neko posebno jezgro nečega koje putuje kroz dimenzije i nešto radi. Duša je samo čistina prisutnosti Božanskog, čisti prostor u kome Božansko jest. I samo Božansko je čistina, čisti prostor koji sve omogućava. Zapravo, Božansko omogućava i sam prostor koji sve omogućava. Zato se o njemu može govoriti samo kao o praznini, nikako drugačije. I duša je zapravo samo praznina kroz koju se očituje Božanski Apsolut. Relativni um to ne može zamisliti, jer on se uvijek kreće u odnosima i bavi sadržajima, tako i prazninu uvijek zamišlja u negativnom kontekstu, kao odsustvo nečega. Zato se kaže da je to paradoksalno za um, da je to transcendentno, iznad dualizma. Božanska praznina je iznad dualizma punog i praznog. Ona ih obje omogućava, ona omogućava sve suprotnosti. Zato ja ona apsolutna pozitivnost, apsolutno dobro.

Samo prazna čistina koja sve omogućava može omogućiti i svijest. Kao i praznina, i svijest sve omogućava, osvjetljava, objelodanjuje samo postojanje, sve suprotnosti, samo svijest može biti svjesna suprotnosti, dok je um uvijek obuzet jednim aspektom i sadržajem. Njemu je potrebna logika i zaključak da bi nešto razumio. Svijest samo osvjetljava sve kako jest. Um koristi svijest za svoj rad, kao što lampa koristi električnu energiju. Lampa je um, a nevidljiva, sveprisutna električna energija je svijest. Kada um nije svjestan da samo koristi nevidljivu, sveprisutnu svijest u svom radu, opažanju i razumijevanju, onda postaje virtualni entitet poznat kao Ego koji misli da svijetli sam od sebe. On je tada uvijek nesvjestan šire cjeline, svijesti kao takve i misli da je posebna, samodovoljna i sama po sebi postojeća cjelina. To uobraženje se prvi put dogodilo kod Sina, trećeg odraza Božanskog, i odatle je ono nastavilo da se ponavlja u sve nižim razmjerima, stvarajući tako sve niže i sve gušće tvorevine. Otuda je očitovanje kozmosa identično očitovanju Ega u čovjeku. Nestankom Ega nestaje i očitovani kozmos, i ostaje samo Božansko kao jedina stvarnost, kao čovjekovo Sebstvo.

Ego je ta krajnja točka suprotna od Božanskog. To je ona virtualna krajnja točka koju je Božansko projiciralo da bi sebe vidjelo izvana, objektivno, s točke promatranja jednog individualnog bića koje je svjesno sebe, ima um, i može razumjeti svijet, ali misli da je odvojeno od Božanske Cjeline, da je zasebno, samo. Toliko je identificirano s iluzornim materijalnim oblikom svog postojanja, s tijelom, da misli da Bog ne postoji, ili da postoji tako da s njime može razgovarati i pregovarati kao trgovac. To je bio cilj sveukupnog virtualnog očitovanja Božanskog kao objektivnog postojanja, cijelog univerzuma.

Zato se u tom krajnjem stanju, stanju egoičke izdvojenosti i otuđenosti događa najteža drama, najveća patnja, najintimnije suočavanje s egzistencijom. Patnja tog stanja sastoji se u tome što od sveg virtualnog očitovanja ono tu najviše izgleda kao stvarno, najgušće, postojanje se tu najmanje vidi kakvo jest, kao virtualno očitovanje svijesti Božanskog, njegova imaginacija; ono tu izgleda kao mrtva materija stvarna sama po sebi. Tu pakao izgleda stvaran.

Da bi sebe dovelo do te krajnje točke, suprotne od samoga sebe, Božansko je moralo da angažira pomoćne sile, neorganska bića koja nemaju dušu kao odraz njega samoga, već samo težnju prema oblikovanju i opstanku u bilo kojem obliku. To su demonski entiteti koji koriste više dimenzije neorganskog svijeta i astral za svoje oblikovanje, i zato što im je jedino važno samo da postoje po svaku cijenu, nije im važna estetika (zato su ružni) ni etika, ni život bilo koga drugog oblika postojanja. Zato su zli i bezdušni. Njihova slijepa težnja za opstankom je mnogo jača od interesa duše da bude u tijelu, zato je njihova moć da opsjedaju tijela tako velika i sveprisutna. Duša boravi u tijelu samo po principu slobodne volje, ne borbe za opstankom. Zato čovjek tako lako gubi svoju dušu i slobodnu volju pod utjecajem neorganskih entiteta.

Duša uopće ne želi boraviti u tijelu. Ona boravi u tijelu samo zato da bi osvijestila, tj, donijela svijest u tu krajnju suprotnu točku Božanskog očitovanja, u ljudsko tijelo, um i ego, i osigurala preokret prema izvoru, povratak Božanskomu. Otuda se povratak Božanskomu uvijek sastoji od nadmoći duše nad tijelom, umom i egom.

Božansko je moralo angažirati te slijepo demonske sile opstanka da bi pružilo svojim dušama virtualno iskustvo te krajnje suprotne točke, potpune otuđenosti od Božanske sveprisutnosti, mrtvu materiju u borbi suprotnosti, borbu za opstanak u tijelu, u izdvojenoj svijesti uma, u Egu. ***Duša sama po sebi nikada ne bi mogla doći do tog stanja, do tog iskustva krajnje točke, jer ona uvijek ima svijest o sebi, svojoj Božanskoj suštini. Zato joj je potrebna pomoć.***

Priroda kruga - a krug je priroda Apsolutnog - jest da u suprotnoj točki počinje preokret, povratak prema početnoj točki, izvoru, početku, prema Božanskom.

Na koji način demonska bića uspijevaju držati čovjeka u toj suprotnoj točki najveće tame i otuđenosti uma? Na taj način što su ga uvjerila da je um stvaran sam po sebi, navode ga na identifikaciju s umom, s pojedinim sadržajima, onako kako se javljaju u umu, tako da mu izgleda kao da je sve stvarno samo po sebi, odvojeno, i da je sve materijalno. Ona su instalirala čovjeku svoj um koji je svjestan samo oblika i uobličavanja, ne i svijesti koja omogućava i um i oblikovanje svega. Zato um čovjekov i može biti opsjednut demonima, jer posjeduje njihovu prirodu. Demoni su najveći majstori uma. Oni su ga izmislili. Identifikacija s umom zaklanja svijest koja ga omogućava. To je nesvjesno stanje, ali ono može djelovati jer ima životnu energiju i koristi svijest, ali nesvjesno. Svijest, koja proističe od samog Božanskog, toliko počiva na slobodi da je možemo koristiti, a da nismo svjesni da je koristimo. Tako možemo koristiti i um za sav život, rad i opstanak, a da ne budemo svjesni svijesti koja omogućava i um i sav život. Koristeći svijest, koju dobiva od blizine duše, um je uvjerio sebe da je on sam svjestan, i da je njegova svijest sve što se od svijesti može imati.

Zato što koristimo um na tako subjektivan način, i nismo svjesni Božanske svijesti koja omogućava sam um i samo postojanje, imamo iskustvo sve patnje i sukoba sa svijetom, prirodom i drugim ljudima, jer i oni isto tako koriste um.

Ako je Božansko apsolutno, što znači da ništa nije moguće izvan njega i da je ono sve, iluzija izdvojenosti iz Božanskog Apsoluta moguća je jedino u umu, ***to je moguće samo zamišljati***, ne i biti. Samo misao ima tu slobodu i sposobnost zamisliti da je posebna, izvan Apsoluta. Na toj slobodi počiva također njena kreativnost. Kada se u to zamišljanje uvjeri cijela struktura uma, on postaje Ego, virtualna, otuđena individua. Zato je potrebno samo probuđenje, zato u probuđenju spoznajemo da smo jedno s Božanskim, zato je čovjekova samospoznaja ujedno i bogospoznaja. ***Zato***

samo na tu strukturu uma, na sposobnost zamišljanja nemogućeg, neorganska bića presudno mogu djelovati. Zato je rečeno da su nam ona instalirala um, a to je drugi način da se kaže da je sposobnost uma da zamišlja nemoguće, da je posebna individua izvan Božanskog Apsoluta, najvažniji način djelovanja neorganskih bića u provođenju duše kroz iluziju otuđenosti, kroz suprotnost od Božanske prisutnosti.

Povratak Božanskom počinje Osvještavanjem uma, spoznajom da um samo koristi svijest koja je beskrajno veća od njega, a ne da um stvara svijest. Tako svijest u čovjeku postaje objektivna. Tada duša postaje sve više prisutna u tijelu čovjekovom, potiskuje moć neorganskih entiteta, postaje prisutna kao čisti prostor koji omogućava svijest samog Božanskog.

Osvještavanje uma počinje spoznajom da um ne postoji sam po sebi, da je on virtualna realnost, kao što je to i materija. Zato se u znanosti i metafizici istovremeno otkriva realnost materije i uma. Kvantna fizika se razvila istovremeno kada i dubinska psihologija. Um je samo zbir misli, a misli su samo najfinije vibracije prirode, zbivanje na razini frekvencija ili informacija. Ne postoji neki um koji misli. Postoje samo misli kao informacije koje se stječu i osmišljavaju na jednom mjestu.

Um nije pojam već događanje. Pojam ima svoju suštinu, događanje je samo proces. Pojam je nalik kamenu, događaj je nalik valu - on postoji, ali nema suštinu. Val je samo događaj između vjetra i oceana, proces, pojava.

Um je proces nalik valu ili rijeci, on ne posjeduje suštinu unutar sebe. Da ima svoju suštinu, ne bi se mogao izgubiti. Ako nema svoju suštinu, on može nestajati bez traga. To se povremeno i događa u dubokom snu.

Um je zato samo proces. Zapravo, um i ne postoji - samo misli koje se kreću tako brzo da to izgleda kao da postoje u kontinuitetu. Jedna misao dođe, potom druga misao, i sljedeća, i tako dalje. Međuprostor je tako mali da se ne može vidjeti pauza između jedne i druge misli. Tako sve misli izgledaju spojene, one postaju kontinuitet, a zbog tog kontinuiteta čovjek misli da um postoji.

Postoje misli - a ne i um koji misli. Isto kao što postoje elektroni a ne postoji materija kao takva. Misao je elektron uma.

Uvijek kada se um pažljivo osvijesti, on nestaje. Samo svijest ostaje. Um s mislima je kao oblaci, a svijest je samo nebo. Oblaci stalno prolaze, nebo uvijek ostaje. Oblaci misli mogu zastati u čovjeku, sabrati se i oblikovati, čak i izazvati oluju i grmljavinu, ali prolaze dalje i čovjek ostaje svjestan sebe i dalje, kao što je nebo uvijek vedro iznad oblaka. Svijest je u čovjeku sam prostor u kome se misli kreću, u kome misli mogu biti svjesne svoje prirode, prenijeti informacije o zbivanju. Čovjekova duša je ta svijest koja uvijek ostaje, kao nebo, koja sve omogućava, čisti prostor u kome se sve objelodanjuje, i tijelo i misli.

Kada osvještavanjem nestane um kao uobraženi subjekt, kao Ego koji nešto radi sam od sebe, koji misli, onda vidimo da misli samo prolaze kroz nas, da smo otvoreni prostor, da nijedna misao nije naša. Duša nema nijednu misao, duše ne misle, one su sama prisutnost svijesti koja sve objelodanjuje i omogućava. Mišljenje je uvijek osmišljavanje nečega. Duše ne misle jer već sve znaju. Zato mogu koristiti misli kao razmjenu informacija, ali one same ne proizvode misli. One već jesu ono na što sve misli ukazuju i pokušavaju zamisliti i osmisliti. Duša je cjelina koja može koristiti misli kao svoje sastavne dijelove, ali ne može se svesti na njih. Duša je izvan vremena, misli su uvijek u vremenu.

Druga parabola koja nam može objasniti odnos uma i duše je kotač ili krug i njegov centar. Kružnica ili obod kotača je površina, očitovana svijest koju imamo na javi, u svakodnevnom svjesnom umu i Egu. Taj kotač se stalno kreće i okreće, čas

smo na točki koja je gore, i tada smo u povišenom stanju svijesti, pozitivni i budni, čas smo dole, na dnu, kada nas gazi kotač sudbine, kada osjećamo svu težinu tog kotača karme. Centar kruga ili kotača je nepokretna duša ili Sebstvo (Jastvo, *atman* u *advaita vedanti*). Iz tog centra dostupan je cio krug, cijela karma i sav život. Samo iz tog centra vidimo sve kako jest, cio krug egzistencije, bez greške i bez misli koje ostaju na obodu, odatle vidimo pravu prirodu svega u što pogledamo, razumijemo sve što se događa. To označava izraz "transcendencija uma": napuštanje oboda koji se stalno vrti (uma) i prelazak u nepokretni centar (Sebstvo). S oboda, iz uma i Ega, naša spoznaja je uvijek samo djelomična, ovisna o dostupnim informacijama. Iz svog središta, Sebstva ili duše, uvijek vidimo cjelovito sve kakvo jest, bez ikakvih informacija.

Koliko je duša prisutna u čovjeku, koliko smo u njoj (u sebi) usredišteni, toliko je um kao (prividno) stvarni entitet odsutan. Koliko je duša odsutna, koliko smo izvan svog središta, toliko vlada iluzija uma, odnosno um sa svim svojim iluzijama. Točnije, neorganski entiteti koji podržavaju iluzije uma.

Osnovni mehanizam pomoću kojeg neorganski entiteti održavaju iluzije uma, jest iluzija da um postoji sam po sebi, a zajedno s njim i Ego, odvojena individua. Zato oni čine sve da uvjere čovjeka da je um stvaran sam po sebi i da ga treba kontrolirati na sve načine.

Prvo na osnovu iluzije Ega uvjere čovjeka da sve on sam čini svojom voljom. Pošto to činjenje zbog subjektivnosti i nedostatka svijesti nije baš tako dobro, onda mu raspale osjećaj krivice i grešnosti za "učinjena djela". To rade preko judeo-kršćanskih religija. Tako osjećaj krivice još više učvršćuje um u Ego, izdvojenost i strah. Izdvojenost i strah proizvode međusobne sukobe ljudi i opći rat. I strah i patnja su frekvencije energije kojima se hrane neorganska bića. Tako ona drže ljude u tom začaranom krugu. Njima je neophodno da uvjere čovjeka da je on taj koji sve čini svojom slobodnom voljom, da je prema tome i odgovoran za posljedice, i da je um stvaran sam po sebi, da je um njegov, da on proizvodi sve misli. Zato razvijaju sve moguće etičke i religijske kontrole uma. Danas to proširuju na New Age učenja raznih suptilnih kontrola uma i 'čišćenja emocija'. ***Svako bavljenje umom, svjesnim i nesvjesnim, je samo potvrđivanje da um kao takav postoji, i da postoji Ego, onaj koji ima um i bavi se njime. Svako potvrđivanje i naglašavanje uma i Ega proizvodi nesvjesno kao suprotnost. To nesvjesno onda zaista i djeluje na um i Ego još jače. Koliku realnost dajemo svom Egu i umu, toliko postaje realno djelovanje nesvjesnog na um i Ego. To je začarani krug virtualne podjele realnosti ili matrixa u kome živimo. To je suština demonizma koja je danas profinjena i znanstveno razrađena više nego ikada.***

Um je nemoguće kontrolirati jer nema uma samog po sebi, niti ima onoga, Ega, koji će ga kontrolirati. Jednom virtualnom realnošću ne može se kontrolirati druga virtualna realnost da bi se došlo do prave realnosti. Težnja da se um kontrolira je zatvoreni krug samoodržanja iluzije uma i Ega. Tako se um samo još više dijeli. Um i onaj tko ima um, Ego, sami sebe održavaju u iluzornom opstanku. Svi sadržaji uma i emocionalne traume koje Ego čuva radi svog opstanka, ne postoje objektivno same po sebi, niti ih je moguće očistiti nekim oblikom kontrole i rada. One nastaju trenutno samom težnjom da se koristi um kao takav, samom iluzijom Ega koja nastaje tom težnjom. Sadržaji uma i emocionalne traume su jednako virtualne kao i onaj koji ih posjeduje. ***Koliko za sebe smatramo da smo izdvojen entitet, toliko nam i sadržaji uma i emocija izgledaju kao realni, izdvojeni entiteti. To je uzajamna refleksija. Sva sjećanja i sva patnja koju nosimo sa sobom tokom čitavih života jest samo pogrešno usmjerenje svijesti na um Ego i iluziju vremena koju oni stvaraju.***

Oni nastaju trenutno kada ih um projicira. Ne postoje niti ostaju kao objekti, i zato ih je nemoguće ukloniti kao objekte. Zato trenutno i nestaju zajedno s umom, ili u dubokom snu bez snova ili u prosvjetljenju, kada nema uma nego ostaje samo čisto postojanje.

Svijest koja izbavlja iz tog začaranog kruga je svijest o sebi kao čistom prostoru, praznini koja omogućava samo postojanje, u njoj nestaju sve iluzije uma i Ega.

Duša u čovjeku počinje prevladavati um i tijelo onda kada spozna svu ispraznost uma i sve iluzije koje on stvara - a um stvara i sve iluzije oslobađanja od uma, kao da je on stvaran sam po sebi, sve metode oslobađanja od Ega, kao da je on stvaran sam po sebi, sve metode oslobađanja od emocionalnih trauma i patnje kao da su one stvarne same po sebi. Duša u čovjeku jača kao čisti prostor, slobodna praznina, prisutnost Božanskog. Otuda se za njegovu prisutnost kaže da je svjedočenje. Ono je jednostavno tu sve vrijeme, svjesno sve vrijeme. Otuda se kaže da je ono transcendentno, nezavisno od svakog zbivanja i vremena. Otuda taj transparentni prostor svijesti doživljavamo kao svoju suštinu, svoje Sebstvo, svoju dušu. Ona to i jest.

Samo se u tu čistu svijest Sebstva treba zakucati i ostati u njoj bez odlaganja i ikakvih mentalnih radnji, potpunim mirovanjem cijelog bića, tijela i uma. Prestankom i utnućem. To je buđenje. Ne postoji ništa drugo što treba učiniti prije toga, prije buđenja. Dokle god mislimo da prvo treba učiniti nešto drugo prije probuđenja, makar i da bismo omogućili probuđenje, mi spavamo, produžavamo san.

Drugim riječima, ***nije potrebno ništa učiniti da bismo preokrenuli vraćanje kružnog očitovanja Božanskog s njegove krajnje točke otuđenja u očitovanju svijeta. Treba samo prestati s daljnjim očitovanjem u imaginaciji da bi se ono vratilo samo sebi. Trebamo prestati u imaginaciji dalje stvarati svijet jer nema se što više stvoriti, svjesni subjekt je kraj stvaranja, sveg očitovanja, u njemu sve uvire i dolazi svome smislu, svijesti o sebi. Pored svjesnog subjekta može postojati samo iluzija.***

Kada čovjek dođe do svijesti o sebi, svog Sebstva, kada nestane kao individua, cjelina Božanskog Apsoluta je zaokružena. Duša se vratila svom ishodu.

NEKE OSOBINE I PROBLEMI MLADIH DUŠA

Teško je opisati probleme na koje nailaze mlade duše na ovom svijetu, jer je njima svakako najteže, ali s druge strane, one imaju i najveću zaštitu vodiča.

Najprije treba razumjeti da se mlade duše ne rađaju samo u takozvanim primitivnim društvima, niti su to mentalno zaostali ljudi. Već smo rekli da se duša ne inkarnira cijela. Ljude u primitivnim zajednicama najčešće animiraju samo manji procenti svijesti duša, manji od onih koji su potrebna za formiranje cjelovite ličnosti, tek koliko je potrebno da im dâ život. Zato oni i nemaju razvijenu *karmu* i dramu života, njihov život se sastoji uglavnom od fizičkog preživljavanja. Mlade duše s pravom inkarnacijom rađaju se pored razvijenih, u uvjetima gdje mogu formirati ličnost i prolaziti kroz sve karmičke zaplete drame života. Zapravo, mlade duše se mnogo više rađaju pored razvijenijih duša kako bi lakše učile i bile podučavane.

Njihovi problemi se svode na već spomenuti problem opsjedanja neorganskih entiteta, i na samu njihovu nezrelost koja podrazumijeva emocionalnu i intelektualnu

nezrelost, nesposobnost da se stvari shvate uvidom, već samo živim iskustvom.

Samo tijela u kojima su mlade i nezrele duše mogu biti opsjednuta, jer je fizički um prirodno podijeljen i neobjektivan, a same duše su suviše neiskusne da spriječe neorganske entitete da se miješaju i utiču na psihoenergetska zbivanja tijela. Opsjednutost njihovog tijela je odraz njihove nesposobnosti da imaju svoju volju i cjelovitu ličnost. Koliko čovjek nije svoj, toliko će netko drugi njime vladati.

Mlade duše su one koje sve moraju proživjeti da bi shvatile, i najveće dobro i najveće zlo i patnju. One to i žele, nitko ih ne može odvratiti od loših iskustava prema kojima se kreću, savjeti koje im često daju starije duše nikada ne pomažu. Često se tada i bune jer te savjete doživljavaju kao nametanje njihovoj "volji" i ugrožavanje njihove "slobode". Najveći uspjeh je ako ne ponavljaju greške previše često, i ako iz iskustva nešto nauče, ako ih loše iskustvo ne potisne u još gora iskustva. Mlade duše žele da prođu kroz sva iskustva jer znaju da samo potpuno upoznavanje drame života u svim aspektima i u svim ulogama može donijeti dalju zrelost i rast. U rastu i sazrijevanju duša računa se samo ono što su one same naučile na osnovu odluka koje su same donijele.

Najveću teškoću mladim dušama predstavlja nerazumijevanje drugih za njihovu mladu prirodu, emocionalnu nezrelost, koja nije zla, već jednostavno mlada i neiskusna. Nažalost, one zbog tog nerazumijevanja najviše stradaju i pate. Posebno od strane drugih nezrelih duša. One imaju potrebu da sve dožive cijelim bićem, i negativna iskustva, pa zato u tome izgledaju glupe, iako to nisu već samo imaju potrebu da spoznaju razne gluposti, koje također sačinjavaju život, i da na taj način sazrijevaju.

Mlade duše uvijek žele dobro, jer su kao djeca, ali zbog neiskustva često reagiraju pogrešno, i uvijek potpuno iskreno. Kada, na primjer, kritiziraju nekog svog u obitelji, koriste sve riječi bez obzira, prostodušno pretpostavljajući da će ih razumjeti, da je njihova iskrenost očigledna. Bila bi očigledna nekoj starijoj duši, ali ako se okome na jednako mladu dušu, nerazumijevanje i sukob su neminovni. Njihova prostodušna negativnost ima svoju kompenzaciju u isto tako prostodušnoj pozitivnosti, spremnosti da sve oprostite i daju sebi i drugima drugu priliku. Nisu isključive i osvetoljubive (ako nisu opsjednute).

Nerazumijevanje i sukobi među ljudima uvijek se događaju samo među mladim dušama koje su jednako nezrele. Ako je jedna duša starija i zrelija, onda dolazi do pomirenja i razumijevanja.⁵⁰

Samo demonizirana tijela mladih duša izazivaju sukobe i nasilje. To su najčešće one duše koje tek treba da prođu kroz negativna iskustva, i ona koja treba sama da dožive i koja treba drugima da prirede. Mlade duše same po sebi nisu nasilne, ali su podložne opsjednutosti negativnim entitetima i greškama, pa su zato nasilne, i one su same najveće žrtve nasilja koje čine. Svaka duša vremenom i sazrijevanjem dolazi do pokajanja za sve negativno što je učinila.

Sama nezrelost mladih duša ukazuje da one nemaju objektivan i točan uvid u činjenice i argumente. To je glavni uzrok sukoba sa drugima. Sve njihovo sazrijevanje se i sastoji u tome da se navedu da ispravno opažaju i zaključuju, da ne misle da su u pravu samo zato što tako njima izgleda na osnovu njihovog dotadašnjeg znanja i iskustva. To navođenje se uvijek mora izvoditi na indirektan način, nikako direktnim ukazivanjem da griješe i da su nezrele. Mlade duše nikada ne mogu da prihvate da su mlade i nezrele, i žestoko reagiraju na takva ukazivanja.

⁵⁰ Da li je zato rečeno da pametniji popušta?

Zato je život i rad s nezrelim dušama često izuzetno težak i zahtijevan, posebno zato jer su i životne tragedije dio njihovih lekcija.

Jedan od najvećih problema mladih duša je što zbog neuviđanja svoje nezrelosti zamišljaju da su zrelije nego što jesu, postaju uobražene. To je ta gordost koju duhovna učenja navode kao najveću prepreku u rastu i sazrijevanju. Uobraženost je naivna težnja ispravnosti i uzvišenosti, ali bez njenog pravog dosezanja. Samo se zamišlja, uobražava.

Taj i svi drugi problemi mladih duša počivaju na zakonitosti nivoa svijesti koji ljudi imaju. Po toj zakonitosti onaj tko je na nižem nivou svijesti nikada ne vidi onoga tko je na višem nivou, može da vidi samo sebi sličnog i onoga tko je na nivou ispod njegovog. Za svakoga tko je na višem nivou svijesti od njegovog, misli da je na nižem nivou od njega, za svakog budnijeg od sebe misli da je on više uspavan od njega, za svakog normalnijeg od njega da je "poremećen" na neki način. Svakako, one koji su na nižem nivou svijesti od njegovog, sklon je omalovažavati. To je naivan način da sebi dâ važnost.

Inače, njihov rast se sastoji i iz pozitivnih iskustava. Mlade duše su prava djeca ovoga svijeta, to su oni ljudi koji se najviše i najljepše raduju životu, pjesmi i igri, koji najljepše ukrašavaju i uveseljavaju ovaj svijet. Njihova identifikacija s tijelom donosi i najveću strast za životom, čulnim uživanjima, ljepotom i ljubavlju. Samo zahvaljujući njima ovaj svijet je lijep i veseo.

Biti roditelj i odgajati dijete, biti svjedok njegovog rasta i učenja putem kojeg se uči i sam roditelj, jedna je od najvažnijih praksi kojom se mlade duše uče i sazrijevaju. Roditeljstvo je njihova najvažnija škola. Ali, nažalost, zbog njihove nezrelosti to je često teško iskustvo i za njih i za njihovu djecu. Zato se mnoge starije duše rađaju kao djeca mladim dušama. Tada im te starije duše, kao njihova djeca, pomažu u rastu i sazrijevanju. Duše najbolje rastu i sazrijevaju u ljubavi i razumijevanju.

Najvažnije kod mladih duša je razumijevanje da one imaju potrebu iskusiti sve stvari i sve mogućnosti, iako to izgleda glupo ponašanje, ne radi se o gluposti već o načinu sazrijevanja. Pri tome treba znati da se mlade duše mnogo više bave vanjskim svijetom i iskustvima u svijetu, nego vlastitim bićem, mijenjanjem i usavršavanjem sebe. One mnogo više reagiraju na vanjski svijet nego što kreativno djeluju na njegove izazove. Iskušenja i sadržaji svijeta su prejaki i previše općinjavajući za njih. Identifikacija sa sadržajima svijeta i uma kod njih je mnogo veća od objektivnosti i neovisnosti.

Duša ne sazrijeva učeći napamet sadržaje, već samim načinom svoga postojanja, kretanjem i djelovanjem kroz sva stanja svijesti, prolazeći kroz sva iskustva i sve suprotnosti koje egzistencija sadrži i omogućava.

Tako se duša uči slobodi: ako je sve moguće, i najveće dobro i najveće zlo, onda je u suštini sve već slobodno. Da to već nije u svojoj suštini, nikada ne bi moglo postati. To će jednog dana primijeniti na sebi i postat će slobodna od ovog svijeta. Razumjet će da je ona suština svijeta. Ako joj svijet pokazuje da je on sloboda koja sve omogućava, onda je ta sloboda njena vlastita priroda, da nikakvog svijeta nema vani. Ako ga i ima, onda je on samo ogledalo za samospoznaju duše.

NEKE OSOBINE I PROBLEMI SREDNJE RAZVIJENIH DUŠA

Njihov naglasak je u razvoju i složenijoj drami života. Dok se mlade duše uglavnom obučavaju na grubim i jednostavnim iskustvima dobra i zla, zadovoljstvima i patnji, srednje razvijene ulaze u sve finije i zamršenije odnose i sadržaje tih iskustava kako bi ih osmislile na višem nivou i dale im smisao. To su one duše koje postaju kreativne na neki način. One se počinju po prvi put okretati unutra, sebi, počinju spoznavati da se sve zbiva zbog njihovog sazrijevanja, iskušavaju sve više svoje moći djelovanja, a ne samo spontanog reagiranja kao mlade duše. Tako postepeno počinju raditi na sebi i oslobađati se vanjskih utjecaja.

To su oni vrijedni i dobri ljudi koji strpljivo grade život, profesionalni uspjeh i obitelj, koji stvaraju nove stvari, osmišljavaju postojeće i tako unaprjeđuju život i znanje.

Kod njih je uočljivo sve veće odsustvo opsjednutosti neorganskim entitetima, oni djeluju zdravo i trezveno. Ali često se može na njima vidjeti i suptilno djelovanje mentalnih programa koji uvjetuju ljude, u obliku religijskih učenja i pridržavanja autoriteta. To je zapravo korisno i nužno jer je ljudima u toj fazi razvoja potreban autoritet kao usmjerivač i vodič, a religijski programi u sebi sadrže i mnoge korisne instrukcije kao i inspiracije za viša znanja.

Suština razvijenosti srednje razvijenih duša je upravo u tome da su se počele oslobađati od utjecaja neorganskih entiteta i povećavati prisutnost svoje svijesti u tijelu.

One započinju neki rad na sebi, to je ono što se uopćeno naziva "duhovnost" ili ezoterično znanje. Kod većine njih to je još u naivnoj, egzoteričnoj fazi, gdje se pridržavaju nekih religijskih ili znanstvenih učenja. Većina srednje razvijenih duša razvija znanost ili religiju, ili se bave usavršavanjem društvenih odnosa. Manjina među njima, koja je napredna, prelazi u višu fazu kada upoznaje ezoterična značenja raznih egzoteričnih priča i mitova, kada te istine počne primjenjivati na sebi.

Suština njihovog rada na sebi poklapa se sa smanjenjem podjele njihove ličnosti na više Ja, na opsjednutost stranim utjecajima, neorganskim entitetima, i na sve većem jedinstvu njihove svijesti o sebi, na formiranje jednog Ja ili cjelovite ličnosti, na formiranju jednog magnetskog centra, cilja i ideje u razvoju, koji ih privlači i vodi prema sve većem osvještavanju. Nezreli i podijeljeni ljudi nemaju jedan cilj, magnetski centar, već su nepostojani i promjenljivi i zato ne ostvaruju mnogo, niti mogu sebe promijeniti i usavršiti.

Duša istinski počinje sazrijevati u tijelu onda kada čovjek ima jedan magnetski centar ili cilj razvoja, a to je svijest o sebi kao ishodu sveg života.

NEKE OSOBINE I PROBLEMI VISOKO RAZVIJENIH DUŠA

Visoko razvijene duše su one koje su stekle prevagu nad tijelom, koje njime gospodare i ne mogu više potpasti pod utjecaj neorganskih entiteta niti ih općinjava iskustvo fizičkog svijeta.

To su mudraci među ljudima. Ali to nisu priznati mudraci kojima se drugi klanjaju kao svecima i guruima. Samo neke visoko razvijene duše su preuzele takve uloge kao istinski učitelji i majstori, jer je u skladu s vremenom i okolnostima bilo potrebno da ih preuzmu, da prošire inspiraciju, svijest i razumijevanje među ljudima i na taj način, kao učitelji u svijetu. Tada se njihovo sazrijevanje tokom mladosti

sastoji ne iz učenja, već iz prepoznavanja znanja koje već nose u sebi. Oni ne uče iz knjiga već u knjigama samo prepoznaju svoja iskustva. Oni vide stvari kakve jesu, nije im potrebno nikakvo objašnjenje, možda samo malo podsjećanja i usklađivanja s vremenom i jezikom sredine u kojoj žive. Oni nepogrešivo znaju što je što, razlikuju svaku istinu od obmane. To je zbog zrelosti duše u njima. Emocionalna zrelost u čovjeku odlučuje o tome da li će i kako će razumjeti bilo što od informacija koje ima. Emocionalna zrelost ovisi jedino o zrelosti duše u njemu. Duša vidi sve jer je jedno s univerzalnim Poljem koje sve objedinjava, zato zna sve.

Takvi ljudi su često i vidoviti. Ako neka nepoznata osoba prvi put dođe do njih, oni odmah vide kakva je to osoba, zato jer su "uključeni" na univerzalno Polje koje sve što je prividno odvojeno spaja u jedno.

Na ovoj planeti Zemlji rađa se manji postotak visoko razvijenih duša. One koje se rađaju to čine iz potrebe da pomognu i održe ispravan razvoj života i da se same nauče trpeljivosti i razumijevanju nezrelih duša, da bi postale još bolji učitelji. Duša se vraća božanskom samo u ljudskom obliku i nakon spoznaje svih drama života. U kozmosu ima više ovakvih planeta, kazališta za iskušavanje životnih drama, a ova planeta je kazalište za djecu, jer se na Zemlji uglavnom rađaju mlade duše. Zato je ovdje tako lako primijetiti tko je marioneta na svjetskoj sceni, a tko vlada i povlači konce iz sjenke, tko su Iluminati, a tko radnička klasa. To se uopće i ne krije, kao u japanskom Bunraku kazalištu.

Velika većina visoko razvijenih duša, majstora, dolaze kao nepoznati i skromni ljudi, u skromnim porodicama i manjim mjestima, gdje su povoljni uvjeti, uglavnom zato da pomognu nekoj velikoj duši da se dalje razvije, ili da pomognu nekom Donosiocu svijetlosti⁵¹ da dođe na zemlju. Oni se ne bave svjetskim pitanjima, niti spašavaju svijet. Oni se bave samo pitanjima velikih individua, drugih velikih duša i tiho im i diskretno pomažu da se razviju i da djeluju na svijet. Ako treba da se rodi neka velika duša koja će značajno uticati na svijet, onda će se u njegovoj blizini naći jedna ovakva visoko razvijena duša da joj pomogne, kao formalni ili neformalni učitelj, prijatelj ili član familije.

Njihovo djelovanje je diskretno upravo iz razloga njihove zrelosti. Samo nezreli se ističu svojim djelima. Zreli znaju da nisu oni ti koji djeluju već da je Božansko očitovanje jedino koje djeluje u svemu.

Visoko razvijene duše su završile svoj ciklus inkarnacija i ne rađaju se po nužnosti razvoja, već iz milosti da pomognu razvoj. Potpuno su posvećeni razlogu svog života tako da im ni stvaranje potomstva nije bitno, ukoliko to nije povezano s razlogom njihovog djelovanja. Karakterizira ih urođena skromnost, odsustvo ovisnosti bilo koje vrste, posebno čulne, potpuna posvećenost ispravnosti i dobroti. Njima je nemoguće i da zamisle nešto zlo i nepravedno, ne samo da ga učine. Uvijek iskreno žale onoga koji čini zlo, makar on to zlo činio i osobno njima. Nikome ništa osobno ne zamjeraju jer uvijek vide pravi kontekst događanja, širu cjelinu, znaju da Božanska cjelina sve radi, a ne neka individua, da ljudi djeluju negativno i zlo isključivo zato što su nesvjesni i sebe i šire cjeline, i sav njihov trud je da osnaže svijest u ljudima. Oproštaj i ljubav potiču samo iz svijesti o široj cjelini. Koliko je duša zrelija u tijelu, toliko ima više ove objektivne svijesti o sebi kao široj cjelini i samilosti.

Njihov glas je posebno blag i dobrodušan, uvijek govore točno ono što treba reći, njihovi savjeti su uvijek mudri, ispravni, dalekovidni i nenametljivi. Služe se

⁵¹ O ovome obavezno pročitati knjigu Barbare Marciniak: "Donosioci novog svitanja" (Bringers of the Dawn). O njima vidjeti u sljedećem poglavlju.

uvijek prostodušnim govorom i uzrečicama.

Uvijek su pozitivno raspoloženi, puni oprostaja i inspiracije kojom zrače na okolinu.

Na ovom svijetu nema boljih osoba pored kojih se može bolje naučiti značenje bezuvjetne Božanske ljubavi od njih, i osjetiti njenu živu prisutnost.

Ne postoji ništa na ovom svijetu što ih može pokolebati i skrenuti s pravog puta i svijesti o sebi koju uvijek imaju.

NEKA ZAPAŽANJA O MLADIM, SREDNJE I VISOKO RAZVIJENIM DUŠAMA

I mlade i srednje razvijene i visoko razvijene i napredne duše su u suštini jedne iste, među dušama nema razlika. Sve duše su u osnovi jedna emanacija božanske svijesti o sebi, samo se subjektivno doživljavaju kao pojedinačne, zbog relativnosti prostora i vremena u kome se božanska svijest očituje. Ali u ovom relativnom svijetu razlike postoje, on se i zasniva na razlikovanju, pa otuda i duše koje se očituju u ovom razmjeru, u uvjetovanom i relativnom vremenu i prostoru, izgledaju i djeluju različito, neke kao mlade i nezrele, a neke kao stare i zrele. To je stoga da bi se osvijestile sve mogućnosti postojanja, zato ih treba sve i doživjeti na različit način, a to je moguće samo u ovakvom relativnom svijetu i očitovanju razlika.

Zato govorimo o dušama različite zrelosti. To je zbog nužnosti ovog relativnog svijeta, a ne zbog samih duša.

Ovaj relativni svijet u kome živimo je realan u svom razmjeru i njegovi zakoni se moraju poštovati dok smo u njemu. Zato postoji životna realnosti ovakva kakva postoji, i sve razlike među ljudima i narodima.

Upravo zbog toga što je ovo relativna realnost, i razlike između "starosti" duša su relativne. Ono što je iznad svake relativnosti je svijest, zato i možemo biti svjesni relativnosti. Svijest je izvan prostora i vremena, jer ih sve osvjetljava, zato i možemo biti svjesni prostora i vremena. Zato je prisutnost svijesti onaj činilac koji određuje stanje jedne duše u relativnom svijetu, da li je ona "mlada" ili "stara", "zrela" ili "nezrela". Zato je i napredovanje duše relativno, njeno izražavanje u postojanju zavisi od prisutnosti svijesti u njoj, njene svjesnosti. Tako jedna duša može samo za vrijeme jedne inkarnacije napredovati od mlade do vrlo zrele i napredne. Nije neophodno da prolazi više inkarnacija. Isto tako može i sporo napredovati tokom više inkarnacija u istom stanju zrelosti. Sve je slobodno da se razvija kako hoće, sve je relativno i zavisi od svijesti zbog čije kristalizacije se duša i inkarnira na ovom planu: ***zbog uvježbavanja zadržavanja prisutnosti svijesti u svim stanjima i iskustvima na Zemlji. Što je duša sposobnija da sačuva objektivnu svjesnost u tijelu, to je zrelija.***

Način učenja je različit kod duša različite zrelosti.

Mlade duše moraju tek da prođu kroz sva iskustva koja će osigurati svijest o iskustvima. Zato je njima teško razmišljati apstraktno, prepoznati i predvidjeti neku činjenicu i situaciju unaprijed. Svaki pokušaj da im se na to ukaže je najčešće uzaludan. Zbog neophodnosti da uče na svim iskustvima, kod mladih duša je jednako prisutna i potreba za negativnim iskustvima, i onima koja same iskušavaju i koja priređuju drugima.

Srednje razvijene duše su dovoljno prošle kroz gruba iskustva da mogu kritički razmišljati i predviđati stvari, da mogu naučeno na iskustvima primijeniti u praksi za poboljšanje uvjeta života i budućnosti. To su ljudi koji mogu razumjeti informacije koje dobiju, učiti na njima i primijeniti naučeno bez grubog iskustva. To su obrazovani ljudi koji šire naprednu kulturu življenja. Međutim, njihovo znanje zavisi od informacija koje su doprle do njih i koje mogu shvatiti. One nisu sasvim prošle kroz sva gruba iskustva iako ih daleko nadilaze. Potreba za negativnim iskustvima je kod njih mnogo manja, svakako je manja potreba da ih priređuju drugima, ako ih već same ne trpe zbog nekih ranijih grešaka i dijela. Unaprjeđenje kulture življenja se inače sastoji u tom nadilaženju i osmišljavanju iskustava, u smanjenju činjenja negativnih iskustava drugima.

Visoko razvijene duše su potpuno prošle kroz gruba iskustva i one nemaju potrebu učiti iz njih. Njihovo znanje čak ne ovisi ni o informacijama koje dopiru do njih. One već znaju, a informacije ih samo podsjećaju na činjenice koje znaju. Sve informacije koje dopiru do njih samo razbijaju koprenu zaborava koju svaka duša ima dolaskom na ovaj svijet. Čak i u najjadnijim uvjetima one izgledaju kao elita među ljudima, ali uvijek su skromne čak i ako žive u bogatstvu. One nikada ne priređuju drugima negativna iskustva, uvijek su pozitivne i pune ljubavi, a ako ih same trpe, onda je to radi nekog primjera i obučavanja drugih kojima pomažu da nešto nauče.

Duše različitih zrelosti se također grupiraju u posebne prostore i narode. Ti prostori su određeni geografijom, a duše različitih zrelosti i genetikom tijela koje nastanjuju.

U pojedinim narodima se inkarniraju duše posebne zrelosti, zato vidimo da postoji mentalitet pojedinih naroda, neki su napredni, a neki zaostali u razvoju. Međutim, materijalno bogatstvo ne odražava i zrelost duša, naprotiv, zrelije duše ne ovise o materijalnom bogatstvu i ne žele ga, upravo nezrele ovise od njemu i one ga traže jer teže vanjskim sredstvima nadomjestiti svoje nedostatke i vlastitu nemogućnost, kupiti ono što same nemaju i ono što nisu, zadovoljavati svoje iluzije materijalnim zadovoljstvima. Mlade i nezrele duše su više vezane za materijalne iluzije i zato su im više i naklonjene. Zato mlade duše pokazuju dva načina života: one najnezrelije žive u primitivnim uvjetima jer su nesposobne za viši razvoj i rad, svoje ciljeve pokušavaju postići nasilnim sredstvima, ili ih ne mogu postići nikako, a one malo naprednije mlade duše žive u ekstremnom luksuzu i bogatstvu s kojim pokušavaju zadovoljiti svoje iluzije. Vanjskim bogatstvom i uređenjem života pokušavaju nadomjestiti ono što same nisu postigle u sebi. Na primjer, težnju za mirom i spokojem ne mogu postići jer je to odlika vrlo zrelih duša, njihovo unutarnje stanje zrelosti kao nezavisnosti od vanjskih utjecaja. Zato mlade duše tu potrebu pokušavaju nadoknaditi imitacijom, životom u bogatim vilama ograđenim visokim zidovima, ili životom na svojim otocima. Svoje odnose ne mogu ostvariti na osnovu istinskog razumijevanja, zrelosti i ljubavi, pa zato svoje odnose zasnivaju na materijalnim uvjetima, na titulama i društvenom statusu. Mlade i nezrele duše uvijek vanjskim sredstvima i imitacijom nadoknađuju unutarnje vrijednosti koje nemaju.

Opće je pravilo da se mlade i nezrele duše inkarniraju u sličnim sredinama koje će im osigurati grublja iskustva koja su im potrebna. Naravno, gruba iskustva mogu doživjeti bilo gdje na svijetu, i u civiliziranim sredinama kao i u primitivnim, ali je većina koncentrirana u onim sredinama gdje prevladavaju gruba iskustva i gdje se ona mogu dogoditi.

Također su se i naprednije duše koncentrirale na pojedinim mjestima jer su

samo tako mogle razvijati civilizaciju i kulturu. Gradska civilizacija je glavni pokretač kulture, jer se u njoj stječu, ukrštaju i koncentriraju sve aktivnosti ljudi i tokovi svijesti. Ona mora biti koncentrirana na određenim povoljnim mjestima i uređena. Da se napredne duše rađaju svuda jednako po svijetu, nikad se ne bi mogle organizirati u razvoju civilizacije.

U takvim sredinama je i destruktivni utjecaj neorganskih bića bio mnogo manji, ljudi su živjeli mirnije i ljepše, djeca su bila sretna i bezbrižna, ljudi srdačni i ljubazni, duševni. Takve su nekada bile sredine starih Slavena. U novije vrijeme i neke slavenske države.

U ranijim vremenima je bila jasnije izražena ta podjela na prostore gdje se razvijaju napredne duše i gdje cvjetaju civilizacije i na prostore gdje se razvijaju nezrele duše i rađaju primitivni ljudski oblici s minimumom prisutnosti duše ili bez nje, koji se bave samo preživljavanjem i animalnom borbom za opstanak.

Danas su ti prostori pomiješani, što je s jedne strane dobro jer se povećavaju mogućnosti za učenje i rast mladih duša, ali s druge strane to ima i lošu stranu jer je i bezdušnim data mogućnost preseliti se u civilizirane krajeve i tamo nastaviti sa svojim divljanjima.

Narodi s malo ili nimalo prisutnosti duše su poznati kao osvajači, oni obično vrše genocid prema osvojenim narodima i razaraju sve što nije njihovo i nameću svoje.

U ranijim vremenima su mogli biti zaustavljeni ratovima, danas su dobili vize ili čak bez-vizni režim putovanja i migracije gdje god žele.

To se radi namjerno od strane vladara nad ljudima, Iluminata, oni potiču multikulturalizam da bi prigušili srednju klasu, inteligenciju i veću koncentraciju svijesti i kulture u civiliziranim krajevima pomoću nasilja i kaosa koji u njihove sredine donose ljudi s primitivnim mentalitetom. Multikulturalizam zaista doprinosi obogaćivanju kultura, ali i njihovom rušenju, stvaranju nedefiniranog kaosa koji se jedino može urediti sve većom kontrolom vlasti. To je ono što odgovora vladarima: što više vlasti i kontrole. Zato oni i kreiraju sve više nasilja da bi imali opravdanja za uvođenje sve više vlasti i kontrole.

Umjesto nametanja multikulturalizma kao jedinog načina obogaćivanja kultura, što se u praksi svodi na njihovo degeneriranje, treba što bolje razvijati istinski napredne kulture i civilizacije koje će biti istinski napredne i ispravne po tome što će uvažavati, razumijevati i unaprjeđivati sve ostale kulture i ljudske zajednice. One prirodno postaju svjetionici svim ljudima kada ih na pravi način razvijaju napredne duše koje ih nastanjuju.

Negativni neorganski entiteti uvelike rade na sprječavanju takvog ispravnog razvoja kulture od strane naprednih duša, oni šire vlast nezrelih i opsjednutih ljudi, njihovu vlast nazivaju "demokracijom", a njihovu perverznu razuzdanost "ljudskim pravima i slobodama".

SVAKODNEVNI ŽIVOT DONOSILACA SVJETLOSTI

Donosioci Svjetlosti su duše koje samo donose svjetlost i znanje. Oni imaju jednu prastaru organizaciju, jedno prastaro društvo, prastaru duhovnu povezanost na osnovu koje izvršavanju određeni posao u određenom zvjezdanom sistemu. Članovi ove elitne organizacije dolaze na Zemlju u različitim vremenima da bi obavili svoj posao. Ovo se događa kada je postavljen jedan ciklus i kada su događaji savršeni za njih da dozvole da se energija iz višeg svemira i energija Zemlje stope unutar

njihovog vlastitog bića. Energije iz svemira uvijek dolaze na Zemlju, i energije Zemlje se uvijek podižu prema svemiru. Čovječanstvo stvara most između neba i Zemlje koji neki zovu "dugin most". Donosioci Svijetlosti dozvoljavaju tim energijama da se stope s njima tako da se svitanje odnosno svjetlost u njima probudi. Tako oni onda donesu to svitanje civilizacijama. Oni kroz sebe prizemljuju i transformiraju kozmičku svijest na Zemlju i tako unaprijeđuju evoluciju svijesti. Samom svojom prisutnošću na Zemlji, ne s nekim izuzetnim radom. Vanjski rad, i fizički i mentalni, pripada niže razvijenim dušama.

Donosioci Svijetlosti su izvorne duše prvih ljudi koje su ostale u Božanskoj svijesti i nikada se nisu udaljavale od nje. Ostale su čiste i savršene emanacije Božanskog, jedno s Božanskim. To je bilo neophodno da bi kao takve mogle da siđu među duše koje se inkarniraju, koje time transformiraju najnižu, materijalnu prirodu. Njima je potrebna pomoć ovih izvornih duša jer su ovdje kao u zatvoru i u zaboravu. Da bi se oslobodile potrebna im je pomoć nekoga izvana, tko je već slobodan i budan, drugim riječima nekoga tko već ima objektivno znanje o oslobođenju i samoj slobodi. Da su sve duše u ovom zatvoru od matrixa, nikada se ne bi mogle osloboditi jer nemaju pomoć izvana. Donosioci Svijetlosti su, dakle, oni koji donose prijeko potrebnu pomoć izvana. To uvijek rade: kada se neki planetarni sistem s dušama previše zatvori, zbog opozicionog utjecaja neorganskih entiteta, oni ga razbijaju iznutra.

Neorganski entiteti negativne orijentacije imaju posebnu brigu prema njima. Čine sve da ih spriječe u buđenju. Jer i Donosioci Svijetlosti imaju svoj proces buđenja u tijelu, iako mnogo lakši i brži, slično vrlo naprednim dušama, dovoljno im je samo da prepoznaju informacije, ne da ih uče kao nove. Ali neorganski entiteti im ne mogu nauditi ni na koji način, osim da ih sabotiraju na razne načine oduzimajući im energiju raznim iskušenjima, računajući da će proći njihovo vrijeme djelovanja.

Donosioci svjetlosti su one velike duše, poznate ili nepoznate koje su skretale tokove civilizacije svojim djelovanjem i učenjem, ali više svojom neprimjetnom prisutnošću. Oni za koje znamo bili su osnivači velikih religija i učenja koja su preusmjerila ljudsku civilizaciju i razvoj svijesti na više nivoe. Njihovo djelovanje je uvijek nenametljivo i zasniva se na razvoju slobodne volje duša, ne na nametanju "pravih istina". Slobodna volja kao osnova svijesti duša jedino je što je za njih "ispravno". Stoga kada kažemo da su to bili osnivači velikih učenja i religija, ne mislimo na one koje su se osnivale i širile nasiljem i diktaturom, kao islam na primjer, na prevarama i lažima, kao Rimokatolička crkva (koja je stvorila islam radi uništenja misterijskih škola gnostika i sufija, i slobodne volje naprednih duša). Tu prije svega mislimo na savršene sisteme samorazvoja kao što je Patanjalijev sistem joge, izvorni Taoizam Lao Cea, izvorni budizam Siddharthe Gautame, rano kršćansko učenje, gnosticizam i sufizam koji su se širili sami od sebe, samo na osnovu svoje istinitosti i razvoja svijesti ljudi, nikada nametanjem.

Donosioci imaju različite uloge, ne donose samo religijska učenja, već djeluju i na druge načine, neki donose znanstvenu i tehničku revoluciju. Samo jedan od njih, Nikola Tesla, osvjetlio je cio svijet, razbio vjekovni mrak i praktično dao ili ukazao na otkrića koja će unaprijeđivati čovječanstvo vijekovima ubuduće.

Još moćniji su oni nepoznati Donosioci Svijetlosti koji žive često vrlo skromno i neprimjetno na ovom svijetu, kao svjedoci, ali samom svojom prisutnošću omogućavaju prisutnost Božanskog. Vrlo ih je teško prepoznati jer se vrlo dobro skrivaju igrajući ulogu običnog čovjeka. Kada bi vam netko ukazao na nekog od njih u vašoj sredini, ne biste nikada povjerovali. Ako trenutno ne rade ništa važno, i nisu pod prevelikim napadom neorganskih entiteta, oni se mogu prepoznati po

objektivnom znanju kojeg uvijek šire oko sebe, sažetog kao suština iz raznih znanja, i najstarijih i najnovijih, na manje ili više diskretan način, i po otkačenom, božanskom humoru koji uvijek izbija iz njih. Za njih su duhovnost i duhovitost ista stvar.

PLANETI UVJETUJU ORGANSKI SVIJET

Govoreći o razmjerima očitovanja Božanskog, rekli smo da se oni očituju geometrijsko progresijom prema sve većem uvjetovanju, sve do organskog života na Zemlji. One se odvijaju uvijek nekim spiralnim kruženjem: od spiralnog kruženja klastera galaksija, kruženja zvijezda u galaksijama, kruženja planeta oko zvijezda, do kruženja satelita oko tih planeta. Proces se završava u pojavi organskog svijeta na planetima i svjesnog subjekta koji je svjestan cijelog ovog procesa, cijelog očitovanja Božanskog. Tek se u njemu okončava cjelokupno očitovanje i vraća Božanskom.

Cio taj proces je mehanički, ali i slučajan, jer počiva na slobodi očitovanja svega što se može očitovati. Da je sve mehanizirano, ne bi bila moguća svijest u prirodi. Da je sve slučajno, sve bi bilo kaotično i kozmos ne bi postojao, pa ni svijest ne bi bila potrebna.

Organski svijet i pojava čovjeka koji može biti svjestan jest ono mjesto gdje se događa preokret očitovanja Božanskog, od mehaničkog usložnjavanja do svjesnog osmišljavanja i kreativne spoznaje Sebe samoga. To se događa na planetima s organskim životom kao što je i Zemlja. Tu se najprije oblikovalo ljudsko tijelo sa svim potrebnim čulnim i djelatnim organima. Ono je postalo podobno za prisutnost svjesne emanacije Božanskog kao duše. Prisutnost duše se u tijelu postepeno sve više usavršavala borbom protiv mehaničnosti prirode i vanjskih uvjetovanja, i organskih i neorganskih činilaca, protiv dotadašnje inercije prirode da se spontano mehanički oblikuje, i kada je doseglo dovoljnu snagu prisutnosti, proces se okreće naviše, vraća se prema Božanskom. Kako je sve hologram, to Božansko nije izvan samog bića, već u njemu. Tako se i povratak Božanskog samome sebi ne događa izvan čovjeka, već u njemu, kao njegova samospoznaja. Čovjek je mikrokozmos, pa se otuda sve više dimenzije nalaze u njemu, ne izvan njega.

Da bi se dogodio taj preokret, od nespjesne mehaničnosti prirodnog oblikovanja prema svjesnoj samospoznaji, mora se prvo potpuno spoznati sama nespjesnost i mehaničnost, postojeće stanje. Razumijevanje postojećeg stanja je početak svjesnosti. Čovjek postaje onoliko svjestan koliko spoznaje koliko je nespjesan, postaje onoliko slobodan koliko spoznaje koliko je neslobodan.

Pa, onda krenimo redom: ovdje je sve mehaničko i uvjetovano.

Sav život na ovoj planeti u potpunosti je uvjetovan vanjskim planetarnim činionicima, drugim planetima. Kozmos je zapravo energetska pojava, ona se u fizičkoj dimenziji, na materijalnom planu očituje kao električna energija. Cio kozmos je električna plazma, to su sve zvijezde, a gravitacija nije ništa drugo do elektrostatički fenomen, ali u različitim razmjerima. U razmjeri atoma to je atomska energija, u razmjeri molekula i stanica to je životna energija, u razmjeri planeta to je gravitacija. Sav vidljivi materijalni svemir nastaje iz nevidljivih viših dimenzija, a najviša je eter ili *akaša*. Ona se iz Božanskog očituje kao čisti prostor koji sadrži i omogućava sve što uopće može postojati. U očitovanom svemiru čisti prostor postoji kao "Crne rupe", one omogućavaju pojavu svih materijalnih elemenata. Zato imaju najjaču gravitaciju, iz njih sve izvire i sve uvire: istovremeno, jer tu nema linearnog vremena.

Sve planete su elektromagnetne cjeline, one su pokretane magnetnom indukcijom vanjskih utjecaja, drugih planeta i zvijezda, i same djeluju svojom magnetnom indukcijom na manje cjeline i druge planete. Magnetna indukcija na povoljnim mjestima pokreće složenost višeg reda od jednostavnog kretanja planeta, pokreće organski život. To je život na Zemlji u kojem mi živimo. On je potpuno uvjetovan magnetnom indukcijom kretanja okolnih planeta, kao i kretanjem same Zemlje oko Sunca i drugih planeta. Magnetni induktor koji je najbliži Zemlji je Mjesec. On najsnažnije utječe na organski život. Dok Zemlja kruži oko Sunca, ona dobiva život od Sunca, ali zato što Mjesec kruži oko Zemlje, on privlači svu životnu energiju sa Zemlje sebi.

To vidimo u biološkim ciklusima i ritmovima svih živih bića, ne samo po plimi i oseci mora, već sve živo raste s rastom mjesečeve mijene, i opada s opadanjem mjesečeve svjetlosti. Kosa i nokti nam brže rastu s rastom mjeseca, a sporije s njegovim opadanjem. Mjesec ne utiče samo na fizičko tijelo i stanice, već i na energetsko tijelo. On utječe na promjene raspoloženja i na um (otuda pojam *lunatic*).

Drugi planeti također utječu na sav život, svaki na svoj način.

Ali priča ovdje tek počinje: nisu to samo utjecaji na fizičke i biološke procese, već i na događaje.

Naime, tko nas je to slagao i nagovorio da postavimo granicu, diferencijaciju, između svoga tijela, njegovih unutrašnjih spontanijih bioloških procesa, i da u njima jasno vidimo uvjetovanost i da nam je ona prirodna - a da ono što naše tijelo čini izvana smatramo "svojom slobodnom voljom"?

Takve granice u kozmosu ne postoje.

Ne postoji ništa što je samo izvana, niti išta što je samo unutra, sve što je izvana, to je i iznutra.

Naš um uvjetovan Mjesecom i egoičkom subjektivnošću je taj prevarant koji nas uvjerava da postoje granice, da je koža našeg tijela granica koja dijeli prirodnu nužnost od "naše slobodne volje", da ono što se zbiva u tijelu, svi metabolički procesi, su "prirodni" i kao takvi spontani, a da ono što radimo tim istim tijelom izvana je "naša slobodna volja" i "namjera". Izvan te iluzije uma, stvarnost je da koliko ne možemo utjecati na autonomni nervni sistem, na rad svoga srca, toliko ne možemo ni na svoje postupke u vanjskom svijetu. To je jednako uvjetovano, ali nama to izgleda različito jer je Ego koji o tome odlučuje smješten negdje između, on sve dijeli na svoje i tuđe, pa tako i na vanjske i unutarnje, na ono što on čini i što ne čini. Ako bi on priznao da je to sve jednako uvjetovano onda bi i on morao biti uvjetovan, ne bi imao opravdanja za svoje djelovanje. Ovako može stvarati privid da on o nečemu odlučuje i da na osnovu toga postoji. Sve je to zbog prirode percepcije, čula su nam okrenuta van tijela i zato dijelimo ono što je u tijelu s onim što je izvan. Obična optička iluzija, ali s dalekosežnim posljedicama.

Toj iluziji doprinosi i to što se uvjetovanost bioloških procesa u tijelu i uvjetovanost vanjskih događaja odvija u različitim razmjerima. U tijelu djeluju poznati biokemijski procesi, a van tijela, na događaje sudbine, uzročnost djeluje u višim razmjerima. Njih detaljno pokazuje znanost astrologije. To se najjasnije vidi na djelovanju kardinalnih točaka u horoskopu, Ascendenta, Sredine neba (MC), Dna neba (IC) i Descendenta. Ako je netko rođen u podne, Sunce će mu biti u devetoj ili desetoj kući, kod MC, takva osoba će imati jaku težnju i sudbinu da se bavi svojom karijerom, putovanjima, politikom i pitanjima društva, javnim životom. Detalji kako će to ostvariti prepušteni su na volju osobi, ali sudbina životnog usmjerenja je određena. Ako je netko rođen oko ponoći, Sunce će mu biti u četvrtoj kući i biće,

nasuprot tome, vezan za dom i porodicu, tradiciju, sklon intimnom životu daleko od javnosti. Detalji kako će se time baviti ostavljeni su njegovom karakteru i temperamentu, koje također pokazuju drugi činioci horoskopa, ali glavna težnja bit će spomenuta vezanost za dom i porijeklo. Tko je rođen pri zalasku Sunca imat će naglašenu sedmu kuću i za njega će od najveće važnosti biti brak i pitanja javnosti, utjecaja drugih i veze s drugima. Opet detalji nisu bitni, kako će to ostvariti i provesti, ali sudbina će mu generalno biti takva. Ako je vladar četvrte kuće u dvanaestoj, osoba će gubiti imovinu i nekretnine. Svejedno je kako će to uraditi, mada se i to može vidjeti detaljnom analizom horoskopa. Ako su planete u lošim aspektima u sedmoj kući, takva osoba ili neće imati brak, ili će imati loše iskustvo u braku. To se odnosi samo na doba dana kada je netko rođen. Također i godišnje doba određuje temperament i karakter svake osobe. Svatko može primijetiti razliku u osobama rođenim u ljeto ili zimu, proljeće ili jesen. Jesenji i zimski znaci daju osobe koje su dublje i stabilnije, ozbiljnije od proljetnih i ljetnih znakova, koji daju osobe koje mnogo više očituju radost života i bavljenje vanjskim pojavama. Priroda se tada očituje i sve buja, dok se u jesen i zimu priroda povlači u sebe i izvana je hladna. Takvi su i ljudi koji su rođeni u to vrijeme. Uvijek promjenljivi i jedinstveni položaji svih planeta daju jedinstvenu složenost svakom čovjeku, tako da i pored planetarne uvjetovanosti, doba dana (ascendent) i godišnjeg doba (astrološki znak), svatko se može izražavati i razvijati na jedinstven način. Ali zbog te složenosti ne trebamo previdjeti i opću uvjetovanost svega toga.

Dakle, vanjski utjecaji se odnose na opće usmjerenje. Oni su kao polje utjecaja. To polje nas omeđuje, kao ograda kaveza. U tom kavezu smo slobodni vrtjeti se kako hoćemo, ali moramo biti u njemu. Na primjer, uvjetovani smo procesom ishrane, svejedno je kako ćemo doći do hrane, tu možemo i čak moramo upotrijebiti svoju slobodnu volju i kreativnost, ali uvjetovani smo samom ishranom kao poljem utjecaja koje nas omeđuje.

Vanjske uvjetovanosti ne vidimo samo zato što se radi o različitim razmjerima jedne iste uvjetovanosti. U tijelu su to poznati biološki procesi, a van tijela planetarni utjecaji. Oni su mnogo veći i djeluju drugačije. Možemo slobodno mrdati u njima kako hoćemo, ali ne možemo izvan polja njihovih utjecaja i toka njihovog djelovanja.

Um bi trebao imati svoju volju i namjeru, kada već postoji kao takav, jer je odraz svijesti, ali da li se itko sjeća kada se dogodio taj ključni prijelaz, od nesvjesnog spontanog izživljavanja svih prirodnih aktivnosti, do svjesne odluke i volje?

Nije se dogodio nikada otkada smo rođeni. Samo ga zamišljamo, kao i sve ostalo. Uvijek smo prvo nešto učinili, pa smo tek onda naknadno taj čin proglasili svojom slobodnom i svjesnom voljom.

Svaki pokret koji smo napravili svojim tijelom ikada u životu napravili smo po vanjskim utjecajima Mjeseca, Sunca i ostalih planeta. Prije svega Mjeseca. Ostale planete utječu na ostale aspekte događanja, na karakter i temperament.⁵² Mi smo dio tog stroja. I to je prirodno tako. Kao što su stanice u našem tijelu spontano povezane u jednu djelatnu cjelinu i ne djeluju same za sebe, već za cjelinu, tako je i naše tijelo dio cjeline kozmosa komu pripada. Kada bi kretanje svih planeta i same Zemlje stalo, prestala bi indukcija životne energije i naše tijelo bi stalo, srce bi nam stalo,

⁵² Nauka astrologije egzaktno govori o tim utjecajima. O njoj vidjeti u mojoj knjizi "Meta-fizika astrologije". www.ivantic.net

pali bismo i raspali se u prah. U svakom slučaju tijelo ne bi moglo živjeti kao do sada, bez vještačke pomoći kao u kozmičkim letovima, gdje i dalje može živjeti, jer cio kozmos je ispunjen magnetnom indukcijom nebeskih tijela, ali ne kao na Zemlji.

Mi tek trebamo izaći iz tog stroja, steći svoju svijest i svoju volju, napraviti svjesnu diferencijaciju koja će nas zaista osloboditi, ne samo u mašti kao do sada. Tome služi rad na sebi.

Ipak, činjenica da čitate sve ovo o tome, pokazuje da nije baš sve potpuno uvjetovano i mehaničko, da poklopac na loncu nije potpuno zatvoren. Postoji impuls svijesti odozgo, njega donose duše kao najfinije emanacije Božanskog. On se u čovjeku očituje kao um, kao uobičajena svjesnost na javi, ali je u mladom čovjeku uspavan, djeluje tek toliko da zna što da radi i da može učiti. Taj princip koji je potencijalno prisutan u svakom ljudskom biću mora se sve više i više osnaživati, da se prisutnost svijesti sve više omogućava u tijelu i cijelom životu čovjekovom, tako da može opstati u svim okolnostima i stanjima. Uvježbavanje svijesti da ostane prisutna u svim stanjima tijela i uma je praksa meditacije.

Sáma prisutnost duše u tijelu je toliko moćna da nesvjesnom umu daje iluzorni utisak da on djeluje svojom slobodnom voljom, da je sam po sebi svjestan iako nije, da se tijelo kreće i djeluje sámom i nezavisno od okoline.

To je nužna obmana same prisutnosti duše. Kao što se zbog blizine magneta pokreću metalni opiljci, kao što prozirni kristal postavljen na obojenu podlogu izgleda obojen, tako zbog same prisutnosti duše, koja daje svijest, izgleda da je sam um svjestan i da on svjesno i samostalno upravlja tijelom.

Oснаženje prisutnosti svijesti u tijelu naziva se rad na sebi ili meditacija. Tim radom na sebi jača se uvid o razlici same svijesti od uma i tijela. On uvijek predstavlja borbu protiv inercije i prirodne mehaničnosti, protiv gravitacije vanjskih utjecaja, protiv identifikacije s umom i tijelom. Samo radom na sebi stvara se prava svjesna diferencijacija koja nas oslobađa. Sve dotle je postojala samo umna diferencijacija koja je jednaka snu, jer isti um imamo i dok sanjamo. Možete to primijetiti: mislite cio dan, vodite unutarjni dijalog, ali mislite i u snu, san je samo trodimenzionalno razmišljanje, jedan kompleks o kome danju samo razmišljamo, u snu postaje 3D drama, iste misli se nastavljaju i kada se ujutro probudite. Istim umom sanjamo i na javi i u snu.

Istinsko razlikovanje ili diferencijacija od svake uvjetovanosti nastaje tek razlikovanjem sebe samoga, svoje duše, od uma i tijela. Samo takvo razlikovanje daje objektivnu svijest ili budnost.

DUŠA I KARMA

Ako je sav organski svijet u kome živimo uvjetovan, ako je samo mali dio uma dovoljno svjestan da može učiti i nešto promijeniti radeći na sebi i osnažujući prisutnost svijesti, kako onda objasniti sve promjene koje čovjek izaziva oko sebe i u prirodi? Kako čovjek djeluje u svijetu, kako išta radi i stvara rezultate i posljedice rada koje povratno djeluju na njega?

Duša je uvijek neovisna o tijelu, ona je uvijek samo svjedok.

Priroda je univerzalno polje svih mogućnosti. Sve mogućnosti već postoje u implicitnom ili skrivenom poretku prirode, u kvantnom polju svih mogućnosti. Otuda se ništa novo ne javlja u univerzumu. Sve već postoji, samo se postupno i pojedinačno očituje svakom subjektu, i ta postupnost daje privid vremena i prostora.

To isto govori i suvremena fizika kada kaže da je u osnovi sveg očitovanog

univerzuma kvantna fluktuacija, val, energetski potencijal koji oscilira i samo od njegove oscilacije ovisi koji će se atom očitovati. Svaki atom je samo specifična kvantna oscilacija, koja dalje daje strukture atoma i molekula, odnosno fizičke pojave. Tako je univerzalno polje svih mogućnosti samo kvantna fluktuacija, polje čiste energije iz koje se specifičnim vibracijama očituju sve vidljive pojave kao čvrsti objekti i događaji.

Prisutnost duše daje svijest umu u tijelu.

Svijest je Božanskog porijekla i zato je najveći privlačitelj pojavnosti. Pojavnost postoji zbog odraza svijesti, kako smo vidjeli na početku.

Svijest u tijelu je individualizirana, ograničena je na horizont dosega svojih čula i na lična iskustva. Ona ne djeluje niti stvara išta novo, već samo iz cjeline svih mogućnosti izaziva u pojavnost ono što je u njenom horizontu iskustva. Kada individualna svijest sazri za neko iskustvo, ono se iz univerzalnog polja pojavi u horizontu njenog iskustva. Um je aktivator pojavnosti, kroz um se potencijalno aktualizira u aktualno, neočitovano u očitovano. Zato se kaže da je um prethodnica svih pojava, da je um tvorac itd. Um ne stvara, jer nema stvaranja, samo očitovanja, ali to očitovanje izgleda kao stvaranje, kao da je um smislio i uradio nešto novo. To izgleda kao novo samo za subjekta kome se to pojavljuje.

Svijest duše u tijelu je uzrok pojave samog tijela i svih okolnosti u kojima to tijelo postoji, kreće se i prividno djeluje.

Eksperimentalna fizika je ovo dokazala. Subatomske čestice u eksperimentu se ponašaju i kao val energije i kao čestice, jer su one u osnovi kvantna fluktuacija. Kako će se ponašati zavisi od prisutnosti promatrača u eksperimentu. Kada je čovjek, promatrač, prisutan, one se ponašaju kao čestice, kao materijalna pojava, a kada promatrača nema, onda kao val energije, kao čisti potencijal. Novija naučna istraživanja su pokazala da se tako ne ponašaju samo subatomske čestice, već i veliki molekuli (fuleren, C60). Oni postoje samo kada se opažaju. Inače su čisto polje energije.

Ista stvar je davno izrečena u učenju *sankhye*, da priroda zna da je promatrana od ljudi i samo pred njima glumi materijalni oblik u vidu čestica. O toj pojavi se govori u klasičnim tekstovima *sankhye* (*Sāṅkhya karika* 59 i *Sāṅkhya sutra* III.69) gdje se kaže da priroda kao plesačica prikazuje svoj ples pred promatračem i povlači se kada biva spoznata.

Istu stvar govore i gnostička učenja kada tvrde da Bog preko čovjeka nastavlja djelo stvaranja svijeta, da zato šalje svoje duše u materiju da bi je tako oplemenio i spasio sva bića. Otuda i mit o Isusu kao sinu Božjem, odnosno Bogu koji se utjelovljuje u tijelu čovjekovom da spasi svijet, da kroz Isusa Bog postaje čovjek, a kroz Krista čovjek postaje Bog.

To je put duša koji i ovdje opisujemo.

Svijest duša kroz čovjekov um aktualizira svu pojavnu materiju u aktualno postojanje.

To aktualiziranje koje čini individualna svijest preko uma izgleda kao rad koji čovjek čini. Indirektno, preko tijela, prisutnost duše djeluje i na okolnu prirodu, da se ona transformira iz jednostavnog opstanka u zbivanje višeg reda, u kulturu, znanost, tehniku i civilizaciju. To vidimo kao da je čovjek izgradio, ali se događa automatski, čovjek je samo sredstvo.

Čovjekova iluzija se sastoji iz zamišljanja da on nešto radi. To zamišljanje je ono što se naziva Ego-um. Sve radi Božanska Cjelina. Jedino što zaista čovjek može činiti jest rad na sebi u cilju buđenja iskonske neovisnosti duše kao oličenja Božanske Cjeline. Ništa drugo čovjek na može i ne treba raditi na ovom svijetu.

Zato i postoji na ovom svijetu. Sve drugo što radi, sva kultura i znanost, indirektna je posljedica i služi tom radu za dušu.

Prema riječima Bhagavan Šri Ramane Maharšija, čovjekova prava mjera i veličina počinju tamo gdje on kao individua prestaje postojati. Drugim riječima, kada na ovom svijetu počne postojati kao živa duša.

Sve prave duhovne tradicije uče da čovjek ima dva rođenja, jedno prirodno, tjelesno, i drugo duhovno ili duševno, Božansko. U njegovom razumijevanju podsjetit ćemo se opisa iz knjige *Sankhya*:

U svim starim kulturama uočava se nezadovoljstvo čovjekom kakav je prirodno dat, i najdublja težnja za "drugim rođenjem", u svjesnom i duhovnom načinu postojanja. Svi mitovi, obredi i legende od početka povijesti pokazuju čežnju da se ljudsko tijelo oslobodi nesvjesne prirodne stihije i preobrazi u oličenje Duha, odnosno slobode bivstvovanja, stvaranja, odgovornosti i kulture. Neko postaje "pravi čovjek" u onoj meri u kojoj prestaje biti "prirodni čovjek". Ovaj preobražaj nije rezultat prirodnog procesa, kao što je slučaj sa svim ostalim psihofizičkim aktivnostima, već isključivo kulturni i duhovni čin preuzimanja potpune odgovornosti za vječni smisao bivstvovanja, to je podvig svojstven samo rijetkim, duhovno zrelim ljudima - to je čin slobodne volje cjelovite ličnosti. To je sasvim novi događaj u kozmosu. To je jedino novo što se zaista javlja u kozmosu. Pored svekolike prirodne povezanosti svega, novo je jedino svjesna ličnost i njena slobodna volja. Taj preobražaj nastaje iskustvom transcendencije prirodnog uvjetovanja. To je nešto što se tek treba dogoditi i događa se jedino u čovjekovoj ličnosti kada postane svjesna i cjelovita. Bez ovakvog "drugog rođenja" u slobodnoj volji i svijesti smatralo se, s pravom, da čovjek uopće i ne postoji kao "pravi čovjek", jer se rođenje njegovog fizičkog tijela ni po čemu ne razlikuje od ostalih procesa reprodukcije u prirodi - koje karakterizira prolaznost, propadljivost, umiranje svega što se rađa (Ivan, 3:3-7).

Iz ovakvog fundamentalnog razlikovanja, odnosno iskustva transcendencije, nikle su sve velike religije i etike. Zbog neophodnosti drugog rođenja postoji religioznost i duhovnost, ta je nužnost rodila svu čovjekovu kulturu, čiji je opći smisao nadilaženje nesvjesne prirodne uvjetovanosti i vremena. Dakle, nadilaženje smrti. Cio život religioznog čovjeka je proces rađanja u Duhu. Ovakvo razlikovanje oduvijek je ukazivalo da je čovjek autentičan samo u duhovnoj slobodi koja nadilazi prolaznost bića i vremena, samo tako on uistinu postoji. Jedino kada je nesvjestan te svoje duhovne autentičnosti čovjek trpi smrt, prolaznost i patnju. Samospoznajom se to nadilazi. Odlika svake religioznosti jest čežnja za vječnošću i to dokazuje da sadašnje stanje prirodnog rođenja nije autentično i otuda je bolno i nepodnošljivo. Nepodnošljivo je zato što čovjek s fizičkim rođenjem još nije počeo da postoji u svom autentičnom stanju; to je još uvijek spontani tok prirodnog događanja koji uključuje sve fizičko kretanje, emocionalne i mentalne aktivnosti. Čovjek se tek treba roditi. Fizičkim nastankom on je samo dobio pravu šansu da to svjesno učini. Fizičkim rođenjem on je stvoreno biće. Sva bića u prirodi tako nastaju i u tome je njihov opstanak. Rađaju se od drugoga i drugim su uvjetovana. *Čovjek se od svih bića razlikuje po tome što tek treba nastati iz sebe samoga, iz svoje slobodne volje i svijesti o Duhu u sebi. Drugo, pravo rođenje je njegov stvaralački čin, koji je moguć samo onda kada sebe prepozna kao oličenje Tvorca, tj. Duha koji sve omogućava.*

Fundamentalni značaj 'drugog rođenja' najbolje je izražen gnostičkom vizijom ptice koja se probija iz jajeta koje simbolizira kozmos. Da bi se čovjek istinski rodio i postao mora probiti ljusku prirodno danog svijeta kao što ptica

probija jaje, polijeće svojom voljom i tek tada uistinu počinje postojati. Čovjekovo prirodno, biološko rođenje je slično nastanku jajeta, on jest 'rođen' ali to nije završni čin, njegovo biološko rođenje samo je mogućnost za drugo, istinsko duhovno rođenje, kao što ptica, simbol duha, tek treba izaći iz jajeta vlastitim naporom.⁵³

Druga prigodna usporedba može biti sa sjemenom i drvetom. Čovjek je biološkim rođenjem kao sjeme koje u sebi sadrži drvo. Ono se mora raspasti da bi iz njega izniklo drvo koje puno roda rađa. Ako se ne promijeni, istrunut će samo. Ako hoće sebe sačuvati, izgubit će se. Ako se preda, dobit će pravi život. Tako i prirodno nastao čovjek, zatvoren u svojoj subjektivnosti, mora nestati u transformaciji duhovnog rasta da bi iz njega izbio njegov pravi potencijal, da bi se iz njega očitovalo ono što objektivno jest. U tome je sva ideja uskrsnuća.

Da je proces nastajanja dovršen, da mi uistinu postojimo prirodnim nastankom, tada nikada ne bismo mogli postati svjesni sebe niti bi postojanje postalo lično iskustvo kroz probuđenje. Ništa se novo ne bi dogodilo. Ličnost tada ne bi bila moguća. Sve bi to i dalje bio proces prirodne determinacije i ne bismo se razlikovali od životinja.

Mi smo svjesni sebe u ovoj sadašnjoj, skromnoj svjesnosti, samo zato što još nismo počeli postojati, a predviđeni smo za postojanje. Svijest nam je data da bismo počeli postojati.

Ono suštinsko ljudsko nastaje tek transcendencijom prirodnog uvjetovanja.

Ako je to rad, ako sve priroda radi, što je onda karma i sudbina?

Transformacija cjelokupne prirode događa se dvojako.

Prvo: kao univerzalna pojava zbog same prisutnosti svijesti u obliku individualnih duša.

Drugo: prisutnost svijesti kroz duše ograničena je tijelom, umom i njegovom subjektivnošću.

Subjektivnost je potrebna da bi se egzistencija što detaljnije doživjela, i ona stvara svu raznovrsnost iskustava koju vidimo kao individualne sudbine. Zbog slobode očitovanja svega što se može očitovati, i djelovanje je slobodno da se dogodi na sve moguće načine. Budući da je sve povezano univerzalnim Poljem, i sva djela su povezana.

Naime, u eksperimentalnoj fizici je otkriveno i sljedeće: kada se jedna čestica podijeli na dva dijela, pa se zatim ti dijelovi udalje više kilometara jedni od drugih, kada se na jedan dio djeluje na neki način, promjenom njegove frekvencije na primjer, onaj drugi dio, iako udaljen, reagirat će istovremeno kao i dio na koji je izvršeno djelovanje, kao da su spojeni i dalje u jednu česticu. Ovo pokazuje da prividna razdvojenost uopće ne odvađa materiju, jer su svi vidljivi oblici u osnovi jedno isto energetska polje. Sve je jedno. To je isto otkriveno s DNK. Ako se uzorak DNK jednog čovjeka uzme i udalji više kilometara, pa se zatim djeluje na DNK u čovjeku, onaj dio koji je udaljen reagirat će istovremeno kao da je i dalje prisutan u čovjeku, kao da je i na njega djelovano, iako nije. Zapravo, reagirat će malo ranije, kao da predosjeća.

Na taj način nije samo sva materija povezana u jedno, već i sva djelovanja u materiji. Univerzalno Polje ne povezuje samo svu energiju, nego i sva djelovanja. Kretanja i djelovanja proizvode posljedice koje su neodvojive od

⁵³ Prema gnostičkoj viziji koju nam je oživio Herman Hese u "Demijanu": Ptica se probija iz jajeta. Jaje je svijet. Tko hoće biti rođen, mora razoriti jedan svijet. Ptica leti bogu. Bog se zove Abraksas. (Abraksas je božansko koje sjedinjuje, odnosno nadilazi sve suprotnosti, aluzija na transcendenciju uma.)

subjekta koji ih pokreće, izaziva u postojanje na bilo koji način. Te posljedice se nazivaju karman, što znači čin, djelo, ali i posljedice djelovanja. Zajedničko značenje karmana kao djelovanja i posljedica djelovanja, ukazuje na polje koje povezuje sve, i onoga koji djeluje i sama djela, i njihove posljedice.

Subjektivnost je osnova karme i ona nam ukazuje na još jedan njen aspekt. Sva iskustva koja duša doživljava u tijelu ona sama je privukla da bi ih doživjela, ali duša nije sama na ovom svijetu, tu su i mnoge druge duše sa svojim potrebama za iskustvima. Trg je pun i radi 24 sata. Pri tome nema pravila, sve je dozvoljeno. Zato postoji karma koju smo sami stvorili, i koju nam je netko drugi nametnuo. Postoje iskustva koja sami privlačimo i iskustva koja drugima priređujemo, jer su ih oni privukli. Kao i iskustva koja nismo tražili ni mi ni drugi. Na nas ne djeluje samo naša karma, nego i tuđa. Pri tome je na snazi zakon gravitacije ili zakon jačeg, kao kod utjecaja planeta u slobodnom kozmosu, jača gravitacija će pobijediti slabiju. Ako živimo s nekim kome je negativna karma jača od naše pozitivne, nećemo se dobro provesti s njim. Morat ćemo trpjeti tuđu karmu. To je često veći problem od rješavanja vlastite karme.

U vezi s razumijevanjem da postoji i utjecaj tuđe karme, treba razumjeti i da je tuđa karma dio naše karme. Postoje duše koje su se inkarnirale samo zato da nam pomognu naučiti neku lekciju koju sami nismo sposobni naučiti. One mogu igrati pozitivnu ulogu, učitelja koji nas uči na lijep način, ali i negativnu, ovisno o lekciji i našoj sposobnosti učenja. Ponekad je potrebno da budemo naučeni na teži način, kroz negativna iskustva. Takvu vrstu učenja omogućavaju nam, pored neorganskih entiteta, i druge duše koje nam nanose prividnu patnju, zbog kojih se osjećamo teško u životu, to su najčešće one osobe koje najviše mrzimo i ne podnosimo, ali koje igraju važnu ulogu u našem životu i ne možemo ih izbjeći. Odbojnost prema njima potiče od toga što te osobe izazivaju i pogađaju u nama najbolnija mjesta i sadržaje koje ne želimo vidjeti niti promijeniti. To su često velike duše koje nam pomažu na najvažniji način, ali na ovom svijetu namjerno snose tešku i nezahvalnu sudbinu da bi nama omogućile najvažnije spoznaje koje sami nikada ne bismo htjeli otkriti. Za razliku od ljudi koji su demonizirani negativnim entitetima, ove duše nam nikada neće učiniti neko suštinsko zlo. Vremenom možemo vidjeti da su nas one zapravo spriječile da sami ne odemo u zlo, da su nas učile na indirektni način, ali je to zbog naše nezrelosti izgledalo kao njihovo negativno djelovanje na nas.

Rekli smo također da je sve hologram, da svaki djelić odražava cjelinu. Da sve više i suptilnije dimenzije, koje prethode ovoj vidljivoj stvarnosti, nisu izvana, već unutar čovjeka, da one sačinjavaju čovjeka, ali da su za njegov um one nesvjesne. To je područje individualnog i kolektivnog nesvjesnog.

Ovo praktično u vezi značenja karme znači da se sva suptilna zbivanja izvana odražavaju unutar čovjeka, kao sadržaji njegovog nesvjesnog, kao plići ili dublji utisci, *vasane* i *samskare*. Ostavljanje utisaka je neophodno zbog pamćenja. Da njih nema ništa ne bismo mogli zapamtiti, ali tu je i nevolja jer se ne možemo tako lako otarasiti zapamćenog. Odnosno, pokušavamo se otarasiti na pogrešan način. Pamćenje postoji zbog nalaženja smisla, a ne da ostanemo zarobljeni u njemu neprekidnim proživljavanjem utisaka.

Utisci su odgovorni za mehaničko ponavljanje sadržaja koje smo nekada doživjeli. Ako nas je nekada neki vanjski utjecaj naveo da spontano počinimo nešto negativno, ukoliko ostanemo jednako nesvjesni i pasivni, sami ćemo ponavljati to

nedjelo koje smo naučili i kada nema vanjskog utjecaja. Zato ljudi čine toliko zla i nedjela koje se ne može objasniti samo opsjednutošću. Ako su i bili opsjednuti prvi put, oni nedjela ponavljaju sami jer su uvjereni da su ga i prvi put sami počinili, nisu svjesni vanjskih utjecaja i svoje mehaničnosti.

Kada je naš život i rad mehanički, onda se ta mehaničnost proteže i na um da i on bude formativan, da razmišlja mehanički, da bude rob utisaka jer ih ponavlja i identificira se s njima. ***Ti utisci u nama djeluju povratno kao informativna polja za oblikovanje vanjskih događaja.*** Tako smo uhvaćeni u lanac karme, akcije i reakcije naših djela i nedjela.

Kada razbijamo mehaničnost uvođenjem sve veće svijesti i prestankom identifikacije, onda utisci služe onome čemu i trebaju služiti, kao sredstvo pamćenja da bi se spoznao smisao bivanja u tijelu i našla sloboda, a ne za sve veće vezivanje. Pomoću iste funkcije možemo biti porobljeni i oslobođeni.

Tom spoznajom počinje rad na sebi.

Rad na sebi počinje kada shvatimo da se ono što nazivamo karmom odnosi samo na vanjska iskustva i doživljaje tijela, da je duša samo svjedok u tijelu i vrhunski privlačitelj svih iskustava, svih vanjskih zbivanja tijela. Sva njena karma je zapravo ono što ona sama privlači u iskustvo radi osvještavanja iskustva postojanja. Tada karma prestaje i nestaje. Više nemamo što privući u iskustvo kada dođemo do subjekta svih iskustava, onoga koji sve privlači, onoga koji doživljava karmu. Karma postoji samo izvana, dok je um vezan za objekte.

Onog trenutka kada se duša počne uzdizati, vraćati sebi, Božanskom, nadilaziti prirodna uvjetovanja, tog trenutka i priroda se počinje transformirati prema Božanskom. Tada se događa preokret prema svijesti. Sve dotle je postojala samo vanjska uzročna uvjetovanost neorganskog i organskog svijeta. Ona je postojala i sve dotle dok se duša spuštala u organski svijet, prikupljala sva iskustva, vezivala se za njih. Samo onda kada se duša nakon dovoljno iskustava počinje oslobađati iluzorne identifikacije s objektivnim svijetom i počne vraćati sebi, buditi se, počinje kreativna transformacija prirode prema Duhu, počinje istinska kultura i civilizacija, vladavina duše i srca.

Sve dotle vladaju negativni entiteti neorganskog svijeta i njihovi hibridi među ljudima, na destruktivan način. Oni proširuju spektar iskustava duša i na negativna, koja duše same nikada ne bi mogle izazvati, ali i na ona koja nikada ne bi ni željela izazvati, koja im nisu ni potrebna. Ovo je univerzum u kome se događa sve što se može dogoditi.

Ovaj svijet postaje ljudski raj tek onda kada duša nadiđe identifikaciju s tijelom i umom, i otkrije svoju pravu prirodu. Samo tako ljudi postaju duševni i dobri, onakvi kavi jesu. Sva zla postoje jer ljudi ne žive u skladu sa svojom Božanskom prirodom. Odgovor je oduvijek bio tako jednostavan.

DUŠA I ZNANOST

Sve što čovjek radi u svakom trenutku jest neka vrsta transformacije prirode. Počevši od misli, koje su najfinije vibracije prirode, koje se primaju u čovjekovom umu, on ih doživljava kao svoje te ih rezoniranjem ponavlja na nov način, opet kao vlastite misli. Osmišljava ono što je bilo, ispituje ono što jest i planira kako bi moglo biti. Tako osmišljava prirodu i događaje, i stvara nove kombinacije, ono što u prirodi ne bi nastalo da ga čovjek nije napravio svojim rukama. Sve što pogleda čovjek

osmišljava, vanjsku pojavu pretvara u informaciju, u ideju. I obratno, informaciju pretvara u vanjsku pojavu, materijalizira ideje. Tako čovjek transformira vanjsko i unutarnje. **Čovjek kroz sebe dovršava proces Božanskog očitovanja, i samim tim dovršavanjem očituje Božansko na najfiniji način, kao ljubav koja sve razumije i daje.**

Sve što vidimo oko sebe napravio je čovjek svojim rukama. To je postalo ono što možemo nazvati druga priroda, vještačka tvorevina. Ta otuđena, vještačka priroda, tehnika i civilizacija, odavno već ugrožava pravu prirodu.

Za razumijevanje procesa djelovanja duša na svijet i okolinu vrlo je vrijedno pročitati klasično filozofsko djelo *Fenomenologija duha* od Hegela. Hegelova *Fenomenologija duha* (G.W. F. Hegel: *Phänomenologie des Geistes*) može se shvatiti kao put prirodne svijesti koja nadire prema istinitom znanju, ili kao put duše koja putuje kroz niz svojih uobličjenja kao kroz one stanice koje joj je postavila njena priroda, kako bi se prosvijetila preobražavajući se u apsolutni duh, time što potpunim iskustvom same sebe dospijeva do saznanja onoga što ona jest po sebi. Prodrijeti do "istinitog znanja", do apsoluta, moguće je, po Hegelovom shvaćanju, samo sa stajališta cjeline, jer, kako on kaže, *istinito je cjelina, a cjelina je samo suština koja se ispunjava svojim razvojem*. U tom kretanju svijesti duše očituje se sva povijest i objektivni svijet, kao refleksija tog kretanja. Hegelova *Fenomenologija duha* nije samo znanost o svijesti ili duši, nego i znanost o povezanosti svijesti i fizičke stvarnosti. Za Hegela čovjek nije tijelo, nego samo ono što čini, čovjek postoji kao čovjek samo ukoliko samog sebe stvara kao duša, a sve što mu je urođeno ostaje prirodi (*prakrti*) kao različito od duše. Tako se u formi "znanja koje se javlja" svijest prikazuje u samom početku kao individualni uspon, koji počinje s fenomenom svijesti na stupnju čulne izvjesnosti, dopunjuje se opažanjem, percepcijom, što je stvar a što obmana, i dostiže do razuma, to jest do svijesti koja razlikuje, razdvaja pojavu i nadčulni svijet, tako da se stvari javljaju udvostručeno: oblikom i sadržajem, unutrašnjom i vanjskom stranom, snagom i njenim vanjskim izrazom. Na svakom od ta tri člana svijest se zapliće u suprotnosti i upravo one je potiču na dalje kretanje. Svijest duše se, na kraju, okreće sebi, nalazi predmet u sebi samoj, a ne izvan sebe, i postaje samosvijest, dakle čovjek. S ovakvim rastom u čovjeku, usklađuje se i njegova okolina, usponom do uma, zatim do duha, do znanosti, religije i do apsolutnog znanja. Dakle, jedinstvo čovjeka i stvari, svijesti i predmeta, subjekta i objekta, tj. savršenstvo svijeta, nije samo dano, već se treba ostvariti djelovanjem. To savršenstvo se potpuno ostvaruje jedinstvom svijesti duše o samoj sebi na ovom svijetu u kome se našla izvan sebe, u zaboravu. Samorazvoj svijesti duše, od njenog neposrednog, čulnog stanja, koje nije ništa drugo nego prirodna neposrednost, do samosvijesti, koja je isto što i čovjek, do apsolutnog znanja - pokazuje se u cjelini ne samo kao povijest pojavnosti duše i svijesti, već i kao stvarna povijest čovječanstva.

Zašto je uopće potrebno da se priroda transformira kroz čovjeka i njegov rad, pod prisutnošću svijesti duše?⁵⁴

Upravo zato da bi se uzdigla iznad sebe da bi mogla biti osmišljena ali i zauzdana kako bi se čovjek oslobodio. U bezličnom jedinstvu nema svijesti o sebi, niti o smislu. Toga ima samo u objektivnom predočavanju. Tome služi znanost. Znanost je praktičan način da se priroda osvijesti izvana. Sve dok smo svjesni na osnovu potencijala svjesnosti koje omogućava sama priroda, u jedinstvu s njom, iz

⁵⁴ Dobar odgovor i na ovo pitanje dao je Hegel u *Fenomenologiji duha* pričom o gospodarstvu i sluzi. Svijest (najprije kao sluga) kroz rad dolazi do same sebe, radom se i ispoljava i otuđuje, da bi se posrednim putem ponovo našla u samoj sebi i postaje gospodar.

perspektive tijela i čula, uma i ega, ne možemo biti objektivno svjesni. Objektivna svijest je moguća samo transcendencijom tijela i uma, nadilaženjem uvjeta koje nam sama priroda daje. To je tako jer objektivna svijest i pristiže u prirodu, u tijelo, izvana, nije nastala iz nje same. Sva znanost je stoga proces nadilaženja prirode, otkrivanja da svijest ne nastaje iz prirode već da svijest omogućava prirodu, da je cijela priroda samo iluzorna igra svijesti, pa je otuda buđenje jedino što je čovjeku potrebno, a ne vječita identifikacija s prirodom, tijelom i umom, niti vječita promjena prirode.

Pored toga što sve prirodne procese čini objektivnim i jasnim, znanost također povećava mogućnosti djelovanja u prirodi, tako da nam se putem znanosti brže otkriva da je priroda destruktivna koliko i konstruktivna, da nije priroda u osnovi svijesti već svijest u osnovi prirode - kao što to pokazuju najnovija istraživanja kvantne fizike i DNK.

Pitanje je samo da li ćemo to shvatiti prije nego što pretjeramo s upoznavanjem destruktivne strane prirode.

Zapravo, priroda je neutralna, destruktivna je onoliko koliko se pogrešno živi, a konstruktivna onoliko koliko se poštuje i podržava. Ta destruktivnost je odraz našeg nerazumijevanja prirode, a jedino ispravno razumijevanje prirode moguće je njenom transcendencijom u svijesti, u budnosti.

Cijela priroda traži svoj ishod u probuđenom čovjeku. Zato čovjek luta, pati i destruktivan je sve dok svoj ishod traži u prirodi.

Znanost će dostići svoj kreativni vrhunac kada se to shvati, tada će znanost postati pozitivna i konstruktivna. Ostatak će destruktivna sve dok ne prepozna primarni značaj i ulogu svjesnog subjekta, ključnu ulogu svijesti i čovjeka.

Znanost se približila duši i u subatomske i u kozmološke istraživanjima. Subatomska istraživanja su dovela do pitanja utjecaja subjekta u fizičkim pojavama, kada je primijećeno da val postaje čestica samo prilikom prisutnosti svjesnog subjekta. Slično je otkriveno i u kozmologiji, da univerzum ovakav kakav je postoji zbog svjesnog subjekta.

Svijet ne postoji bez subjekta koji ga doživljava. Ovo ne znači da je svijet iluzija, nego nam ukazuje na smisao i egzistencijalni značaj koji subjekt ima za svijet. Naime, *svijet postoji da bi formirao svjesnog subjekta*. Subjekt u apsolutnom smislu je Božanski Apsolut. U području relativnog zbivanja prirode on je individualna duša koja kao promatrač kroz čovjekove otvorene oči svijetu daje svjedočanstvo o postojanju. Ukoliko su one budnije i otvorenije, utoliko je duša svjesno prisutnija. Cijela priroda postoji zbog promatrača. Promatrač postoji zbog cijele prirode. Zato nema suštinskih razlika između makro- i mikrokozmičkog očitovanja. To je jedan, isti događaj. Zbog njihovog jedinstva, subjekt i svijet u kome on biva su interaktivni.

Svjesni subjekt uvijek stoji na razmeđu mikro- i makrokozmosa.

Danas je otkrivena u mnogobrojnim rezultatima iz oblasti kozmologije, astrofizike i kvantne teorije, čitava serija zapanjujućih koincidencija između numeričkih vrijednosti nekih fundamentalnih konstanti prirode ("prirodne konstante"). Uočeno je da sama mogućnost postojanja života ovisi o tim podudarnostima. Tako je ustanovljeno da određena suštinska svojstva univerzuma moraju biti upravo onakva kakva jesu da bi se javila evolucija života zasnovanog na ugljiku (po mnogima jedina osnova za spontani nastanak života) i u krajnjem vidu čovjeka kao svjesnog promatrača. Jasno nametanje ove činjenice dovelo je do nastanka kozmološke teorije Jačeg antropičkog principa (**Strong Anthropic Principle** ili **SAP**) po kojoj vidljive osobine svemira, ovakve kakve su u svemu, nisu proizvod

slučajnosti ili prirodne selekcije između više mogućnosti, već su posljedica sasvim određene svrhe: stvaranje uvjeta za nastanak svjesnog subjekta. Taj princip kaže: "Svemir mora imati takva svojstva koja dozvoljavaju razvoj života u nekom stadiju njenog postojanja." Iz ovoga se dalje izvodi da je svemir stvoren s ciljem nastanka i opstanka promatrača, i ti promatrači su nužni za postojanje svemira.

Jači antropički princip kaže da priroda postoji baš ovakva kakva je, a drugačija ne može postojati, zato da bi stvorila svjesnog subjekta, da prirode ne može ni biti bez svjesnog subjekta. *On je primaran. On projicira cijelu prirodu.* Dušu možemo razumjeti kao apsolutnog ili transcendentnog subjekta.

Smisao subjekta, i njegov fundamentalni značaj za postojanje objekata, može nam postati jasniji ako uvidimo da svjetlost jedne zvijezde, na primjer, nikada ne bi bila opažena da nije pala na mrežnjaču oka promatrača, subjekta. Širila bi se u nedogled u prazninu i ne bi bilo smisla njenog postojanja. A bez smisla ništa u prirodi ne može postojati. Zato, bez subjekta koji je svjestan njihovog postojanja, zvijezde doslovno ne bi ni postojale. Kada subjekt opazi njenu svijetlost i postane je svjestan, širenje njene svijetlosti je postiglo svrhu, dobilo je adekvatan odraz u oku promatrača i aktualizaciju smisla svoga postojanja u njegovoj svijesti. Svi objekti traže i nalaze smisao postojanja u svjesnom subjektu. Stoga je u drevnoj znanosti *sankhyi*, rečeno da priroda, *prakrti*, služi Duhu *puruši*.

Zato što svijet postoji samo kao čin opažanja svjesnog subjekta, svijet nestaje za tog subjekta kada on više nije svjestan, za vrijeme dubokog sna bez snova.

Naravno svijet postoji i za vrijeme našeg spavanja, Mjesec će postojati i ako ne gledamo u njega, ali to je zato što svjesnih subjekata uvijek ima u univerzumu, jer univerzum ne bi ni postojao bez svjesnih subjekata.

Prije ljudi, svjesni subjekti su bile zvijezde. One su na kozmičkom planu utjecale da se stvori materija u obliku planeta. Planete su zatim kao svjesni subjekti utjecale da se materija još finije oblikuje u životnu energiju, u sav živi svijet na njima, zavisno od svog položaja i odnosa s drugim planetima. Povezanost tog mikro- i makrokozmičkog utjecaja pokazuje znanost astrologije. Na kraju ljudi kao individualne duše su najfiniji privlačitelji koji izazivaju sve događaje koje vidimo kao svijet ljudskih iskustava, tehniku, civilizaciju i kulturu.

Prije zvijezda, sam Božanski Apsolut je bio svjesni subjekt. On je to i sada, samo što je preuzeo najfinije individualno oličenje kao čovjekova duša, *Sebstvo*, iskustvo 'Ja jesam'. Zato se energija samo u prisutnosti uma, pod njegovim utjecajem, ponaša kao materija i posebni oblik. I pod tim utjecajem postoji sve što vidimo. Zato um može djelovati na materiju. Zato djeluje Zakon privlačenja. Zato svi prosvijetljeni govore da je kozmos u nama i da nismo različiti od Boga. Prosvijetljen čovjek je sâm Bog kao ličnost.

Ukratko rečeno, prirodni čovjek, onakav kakav je rođen, uopće ne radi ništa, sve priroda radi kroz njegovo tijelo i um. Dosadašnji znanstveni razvoj je samo povećavao mogućnosti njegovog nesvjesnog djelovanja, koje je samim tim i destruktivno koliko i konstruktivno. Jedino prirodna dijalektika suprotnosti održava ravnotežu između konstruktivnih i destruktivnih učinaka znanstvenog djelovanja nesvjesnog čovjeka. Naš hod po ivici samouništenja jedino majka priroda nekako održava u ravnoteži, tako da se život ipak nastavlja dalje.

Znanost će postati onoliko konstruktivna i pozitivna koliko čovjek bude svjestan sebe kao duše, kada znanstvenici konačno riješe problem subjekta u sebi, a ne izvana u teorijama. Kada konačno shvate da su oni ti subjekti o kojima razmišljaju i koji presudno utječu na fizičku realnost. Tada više nećemo biti u apsurdnoj situaciji da vodeći fizičari koji mudruju o ulozi subjekta u fizičkoj

realnosti, prave atomske bombe, ili da nam govore kako smo "dokazali" da nismo zreli za normalni život na ovom planetu i da je zato neophodno da se preselimo na neki drugi planet (vjerojatno dok i njega ne uništimo) - umjesto da život ovdje učinimo boljim; ili da treba uz pomoć ratova, cjepiva i otrova u hrani (GMO) smanjiti ljudsku populaciju na pola milijarde - kako bismo bili lakši za nasilnu kontrolu od strane onih bezdušnih vladara koji zapravo stvaraju svu destruktivnost na ovom svijetu, pored ostalog i pomoću takvih "znanstvenika".

Toj samospoznaji namijenjena je najstarija znanost na ovom svijetu, znanost joge i meditacije, kako je iznijeta u djelu "Izreke o jogi" od Patanjaliya. Meditacija je jedina znanost budućnosti. Ona je znanost o duši s praktičnom primjenom. Sve što se izvana moglo učiniti, učinjeno je. Priroda je završila svoju evoluciju formiranjem ljudskog tijela i omogućavanjem svjesnog subjekta, i čovjekovo saznanje vanjskog svijeta približava se kraju, razumijevanjem DNK i kvantnog polja. Jedina dalja evolucija može biti unutarnja evolucija, čovjekova samospoznaja. Samo će s njenim ispravnim razvojem vanjski svijet putem znanosti postati raj na zemlji.

DUŠA I RELIGIJA

Prava religija je sistem znanja koji bi trebao sistematski voditi čovjekovu dušu ispravnom životu i radu dok je u tijelu, i prema samospoznaji.

Nažalost, to već dugo vremena nije tako. Takva prava religija, koja je bila i škola objektivnog znanja, postojala je samo na početku ljudske civilizacije na ovom planetu, u vrijeme prije poznate povijesti, kada je postojala jedna ljudska rasa od Irske do Tibeta, od Sibira do Egipta. Ona je razbijena na mnogo naroda i jezika, njeni najčistiji ostaci u novijoj povijesti poznati su kao Stari Slaveni. Od njih potiču svi pripadnici bijele rase danas.

U toj originalnoj civilizaciji bila su sačuvana sva drevna znanja o ljudskoj duši, o Božanskom, i pravoj prirodi čovjekovog života kao odrazu božanskog. U novijoj povijesti, prije oko 10.000 godina, ta znanja su bila sačuvana u starim školama znanja, koje su kasnije poznate kao gnostičke škole na Bliskom Istoku, sufijske škole na Srednjem Istoku, i kao škole joge u Dolini Inda, na Tibetu i u sjevernoj Indiji. Kasnije, tokom vremena degradacije, te škole su postale manastiri zatvorenog tipa. Jedan dio objektivnog znanja iz tih manastirskih škola uspio je pronaći i prenijeti suvremenom čovjeku G. I. Gurdjieff.⁵⁵

Taj izvorni ljudski rod i njegovo drevno znanje postepeno su razbijeni pod utjecajem samog vremena i zbog prostorne odvojenosti i udaljenosti, jer nisu koristili tehnologiju. Također i pod utjecajem neljudskih hibrida koji su prvo zaposjeli i razorili izvorni Sumer stare ljudske civilizacije, i stvorili Babilon, a odatle se proširili na ostatak svijeta kao elita vladara i svećenika koja je i danas na vlasti. Ovi hibridi su se posebno pobrinuli da se zatre trag izvornoj ljudskoj civilizaciji i drevnom znanju. Sva poznata povijest se upravo sastoji iz sistematskog uništenja drevne, prave povijesti ljudske vrste na ovom svijetu. Sva poznata povijest je povijest ratova i osvajanja - koji su bili nepoznati ljudima s ljudskom dušom u drevnim vremenima. Drevno znanje ljudi hibridni vladari su preuzeli i iskoristili da njime vladaju nad ljudima, da ljude drže u neznanju. Sva poznata povijest kulture i

⁵⁵ Zato je svakome neophodno upoznavanje s radom Gurdjieffa i njegovih učenika: P.D. Ouspensky ("Četvrti put"), Rebecca Nottingham ("Prakse Četvrtog puta - Samopromatranje" "Četvrti put i ezoterijsko kršćanstvo"), Maurice Nicoll ("Psihološki komentari na učenje Gurdjieffa i Ouspenskog").

znanja je zapravo sistematsko pervertiranje pravog znanja i kulture. Suština tog znanja o ljudskoj duši i Božanskom pervertirana je u danas postojeće religije. Ono što je nekada bilo škola objektivnog znanja i praktične primjene tog znanja u čovjekovom životu, koja se sastojala isključivo od razvoja svijesti, prije dvije hiljade godina je pretvorena u masovnu kontrolu uma putem religijskog obožavanja apstraktnog božanstva i pokornosti teokratskim autoritetima.

Suština znanja o duši i Božanskom je potpuno izvrnuta. Drevno znanje se o Božanskom odnosilo kao o jedinjoj i najvećoj realnosti, o kojoj stoga nije bilo nikakve potrebe da se diskutira i dokazuje, još manje da se priziva i moli. Nije se pravila nikakva razlika između same egzistencije i Božanskog, između čovjekove duše i Božanskog. Tragovi koji upućuju na to jedinstvo nalaze se i danas u Vedama i Upanishadama. Vrlo vješto se to jedinstvo izbacilo iz svog središta učenjem da čovjek tek treba da postane jedno s Božanskim, da je izbačen iz raja, da nije u jedinstvu s Bogom, i da treba da se vrati u raj, ali nikada konkretno, uvijek na putu za raj, uvijek čekajući Boga, nadati mu se i težiti mu. Ukratko, znanje i iskustvo o izvornom jedinstvu je razbijeno u mentalnu projekciju prostora i vremena. Bog je postao daleki idol kome treba težiti i autoritet koga se treba plašiti, a čovjek istjeran iz raja i vječito grešan.

Sve je to i opisano u biblijskom mitu o zmiji (personifikaciji reptoida) koja nagovara čovjeka da se upusti u mentalnu projekciju, u razlikovanje, kako bi tek na taj način postao jedno s Bogom. U samoj priči je laž očigledna, jer čovjek je već bio jedno s Bogom jer je bio u raj, i po liku božjem stvoren. Nije ni trebao to da postaje. Tako je nastala suvremena povijest laži i obmana. Ali i veliki proces buđenja čovjekovog.

Danas je utjecaj biblijske zmiije, reptilskog hibrida, institucionaliziran kao Vatikan, koji u prijevodu znači "božanska zmija". Istina se ne skriva, samo su ljudi opčinjeni da je ne vide, da stalno grizu neki mamac, jabuku svakojakih znanja i strasti života.

Na Istoku se znanje o jedinstvu čovjekove duše, *atmana*, i Božanskog, *brahmana*, na kratko obnovilo u radovima Adi Shankare, ali se namjerno izvitoperilo u beskrajnim filozofiranjima *advaita vedante*. Vrlo brzo je pretvoreno u spekulativnu filozofiju i apstrakciju, i potopljeno u močvaru svih mogućih demonskih vjerskih kultova i sekti koje vladaju Indijom.

Ono je ostalo savršeno očuvano u budizmu, ali ne kao znanje, koje se uvijek može mijenjati, nego kao praksa koja sama dovodi do pravog uvida i spoznaje. Zato je učenje budizma bilo i proganjano i lažno tumačeno, kao danas od strane jezuita koji ga "prevode" na svjetske jezike s finim izvrtanjem suštinskog značenja, tako da izgleda kao da je budizam "religija bez duše", "učenje o ništavilu". Budizam je samo praksa buđenja čovjekovog, ništa drugo. On nema učenje, to nije religija. Ako se praksa buđenja pretvori u religiju, onda se san nastavlja. To je ono što su sile koje čovjeka drže u snu radile s budizmom. Ali buđenje duše nije moguće zaustaviti. Tako je prvo došao Nagarjuna, očistiti svu religioznost s prakse samog buđenja i vratiti budizam na ono što izvorno jest, a zatim zen budizam i praktičari *vipassana* meditacije u teravadinskim zemljama i u svijetu, kao povratak izvornoj praksi buđenja.

Stoga danas imamo sljedeće stanje: s jedne strane su sve judeo-kršćanske religije, u koje spada i islam, koje su stvorene za masovnu kontrolu uma, koje samo koriste privid religioznosti, religijski rječnik, jer um se mora nečim privući i obmanuti. Ova obmana je olakšana time što je čovjek u suštini religiozno biće, zbog svoje duše koja je božanskog porijekla. U svom nesvjesnom stanju čovjek svoju

religioznost projicira van, jer sve nesvjesno se projicira van, pa je tako oduvijek obožavao Božansko u svemu, podigao bi kamen i njega obožavao kao boga. Neljudske sile koje vladaju ljudima na ovom svijetu upravo to iskorištavaju na sve načine: navode na projekciju uma, na simulaciju i simulakrume stvarnosti i religioznosti.

Sve je to u suštini demonizam koji se predstavlja kao institucionalna religija.

S druge strane imamo ostatke drevnog znanja o istinskom odnosu čovjeka, njegove duše i Božanskog, učenje o probuđenju.

Najstariji ostaci drevnog učenja o probuđenju ostali su u đainskoj religiji. To je put asketskog pročišćenja, koji se svodi na potpuno nenasilje i predanost Apsolutnom. Danas je to drevno znanje i u đainizmu izgubljeno banalnom imitacijom.

Najčistija teorijska postavka puta pročišćenja i drevnog znanja sačuvana je u učenju *sankhye*.

Njena praktična primjena sačuvana je u djelu "Izreke o jogi", od Patanjaliya.

Na potpuno osmišljen i praktično doraden isti put pročišćenja ukazao je Buddha. Budizam je najčistije učenje i najizravnija praksa probuđenja.

Suštinska razlika između demonističkih religija koje obmanjuju dušu, i puta pročišćavajućeg probuđenja duše je u sljedećem:

Demonistička religija uvijek predstavlja Božansko izvana, kao Boga s određenim imenom, pa čak i oblikom, ili bez oblika ali s dobro uobličenom knjigom koju je izdiktirao, kao nebeski autoritet nedostižan smrtniku, tako da čovjeku preostaje samo da uspostavi neki odnos s tim autoritetom, podanički odnos pokornog vjernika i da se vječito nada vanjskoj milosti i nečem boljem.

Učenje o probuđenju samo omogućava čovjeku da se probudi za ono što kao duša jest, za jedinu, Božansku stvarnost, i zato ne stvara nikakve mentalne projekcije o stvarnosti, o Božanskom, zapravo sve ih poništava i postepeno reducira, u samom čovjeku, kroz disciplinu osvještavanja. Ako je Božanski Apsolut jedina stvarnost onda o tome nema što da se razmišlja, svako razmišljanje samo udaljava od te stvarnosti, u zamišljeno vrijeme i prostor, svako predočavanje stvarnosti poništava samu stvarnost, jer stvarnost je uvijek ovdje i sada. Zato i jest jedina stvarnost.

Učenje o probuđenju je mentalna higijena. Ono se u potpunosti zasniva na disciplini bića, na čišćenju uma od svih obmana tako da se stvarnost može sama pojaviti kroz um, kakva jest, a ne kakva se zamišlja.

Druga suštinska razlika između demonističkih religija koje obmanjuju dušu, i puta pročišćavajućeg probuđenja duše sastoji se iz negacije i afirmacije same duše u čovjeku, i njene prave prirode.

Demonske religije uče da je čovjek grešan i da ne može sam znati što je ispravno i dobro, što je Božansko, a što nije. Zato mu je potreban vjerski autoritet koji će ga tomu podučiti i čovjek mora usvojiti tu etiku i ideologiju da bi koliko-toliko bio bliži Bogu. To poučavanje se međutim odvija samo na površinskom djelu svjesnog uma, veliki dio nesvjesnog uma se ne mijenja, i tako se samo postiže potiskivanje, svjesno se čovjek trudi imitirati vjersku etiku, a u nesvjesno potiskuje sve suprotnosti te etike. Otuda je licemjerje osnovna odlika vjernika demonističkih religija, a vjerski ratovi i netrpeljivost prema onima s kojima se etika ne poklapa u nekim detaljima, su vanjski odraz te podjele u samim ljudima.

Doktrina probuđenja uči da samo iz svoga Sebstva (Srca ili Duše) čovjek može znati što je ispravno a što ne. Nikako drugačije. Znanje o ispravnosti ovisi o čovjekovom odnosu prema sebi, prema Sebstvu, od čistoće i objektivnosti njegove

svijesti. Samo otuda čovjek može znati suštinu svih etika i ispravnog življenja, neposredno iz svoje duše. I tu suštinu tada uvijek očituje kao čisto Dobro i Ljubav. Zrelost duše, odnosno svijest o Sebstvu, jedina odlučuje o tome da li ćemo i što ćemo vidjeti i ispravno razumjeti. Bez te zrelosti možemo gledati u najveću mudrost i nećemo vidjeti ni razumjeti ništa. Ili će nam izgledati kao ludost.

Da bi se ta neposrednost i jedina ispravna veza s Dušom poremetila i čovjek učinio robom zla i svih perversija (od seksualnih do etičkih i metafizičkih), stvorene su religije sa svojim etikama koje se nameću izvana, kao autoritet. Sama ideja da čovjek sam i po svojoj duši može znati što je ispravno, osuđena je kao hereza dogmom o iskonskoj grešnosti čovjekovoj, nametanjem krivice kroz uvjerenje da je sva zla na ovom svijetu počinio sam čovjek zato jer je zao i grešan.

Svako nametanje bilo kakvih božanskih "istina" i "zakona" kao gotovih i danih izvana ima za jedinu svrhu potiskivanje i obmanjivanje duše čovjekove - iako se prividno predstavlja kao korisno poučavanje. Naime, Božansko se projicira u obliku individualnih duša da bi se spoznalo i s te strane, kao individualno biće, po svojoj slobodnoj volji, da se individua svojom individualnom, slobodnom voljom prilagodi Božanskom, koje je jedina stvarnost. Nametanjem autoriteta kome se mora pokoravati i etike koju mora imitirati sabotira se upravo ta slobodna volja individue da se sama svojevolumino i po svojoj svijesti i savjesti uskladi s Božanskim načelom.

U tom sabotiranju prednjači judeo-kršćanstvo, u njemu se sve ljudsko i duševno potiskuje u ime nametnutog "zakona" i "Boga" - umjesto da se duševno i ljudsko potiču, razvijaju i uzdižu sve do Božanskog.

Umjesto da Božansko bude tajna koja privlači i u kojoj duša raste do svoje neizrecive Božanske suštine, u demonističkim religijama je Bog potpuno otkriven i dat cio i u potpunosti izvana i na gotovo, on je čak izdiktirao u jednoj knjizi sve što čovjek treba znati i svatko tko to dovede u pitanje biva osuđen i čak ubijen, kao u islamu.⁵⁶

Prava religioznost nema nikakve svoje fetiše ni zakone, ona nije zapisana nigdje, jer je živa ovdje i sada, ona je stalni rast u Božanskom. Prava religija očituje Božansko kroz čovjeka, pomaže čovjeku da iz svoje duše, uvijek na individualan i originalan način očituje sve Božanske blagoslove.

Lažna religija uvijek izvana nameće Boga čovjeku, kao bespogovorni autoritet, univerzalnim obrascem i zakonima koji važe za sve, sprečavajući čovjeka da očituje svako svojstvo svoje božanske duše na individualan način, da mu sloboda njenog izražavanja bude jedini autoritet. To sprečavanje je pravi cilj lažne religije. Svaka lažna religija je programiranje uma i porobljavanje ljudi od strane nekog autoriteta. Lažna religija je svaka ona koja je institucionalna i nameće sve izvana, vjekovima je uvijek ista i svi ljudi moraju njoj služiti umjesto da ona služi ljudima.

Jedina prava religioznost je rast duše prema božanskom, od uvjetovanosti prema slobodi, od nesvjjesnosti prema svijesti.

Zato sve ono što se predstavlja kao religija, a sastoji se od danih odgovora na sva pitanja, od jelovnika, odijevanja i svakodnevnog ponašanja, do najapstraktnijih metafizičkih pitanja o Bogu i svijetu, i sva religijska praksa koja se sastoji u tome da se svi ti odgovori nauče napamet i imitiraju, da se magijskim ritualima pred žrtvenikom priziva božansko - ne može se ni nazvati religijom. To je čisto

⁵⁶ Ovdje treba razlikovati Pravoslavlje od katoličkog i ostalog kršćanskog učenja. Jedino je Pravoslavlje zadržalo nešto od pravog odnosa prema duši, o Bogu kao neizrecivoj i neispoljenoj suštini, o dobroti i ljubavi koja se svima jednako dijeli kao putu prema Bogu, ali samo u nekim starim teološkim raspravama. Danas ništa od toga nema ni u Pravoslavlju, jer se ono nikada nije suštinski odvojilo od katoličke dogme koja je potpuno zasnovana na obmani.

programiranje uma. Sve što se uči napamet i imitira je programiranje uma. To je nametnuti mehanizam očuvanja nesvjesnosti ljudi.

Ovdje je otvoreno pitanje koliko je takav autoritet potreban nesvjesnim ljudima da bi bili koliko-toliko kultivirani. Ili je bolje postaviti pitanje da li netko sistematski održava čovjeka u nesvjesnom i poremećenom stanju ovakvim religijama. Zato imamo situaciju da onoliko koliko su ljudi nesvjesni, toliko im je potrebna takva religija i autoritet koji će ih kultivirati. Ona je odraz čovjekove nesvjesnosti. Ali iza svega toga stoji očigledni napor da se ta nesvjesnost održi što više pomoću takvih religija, da se ne dozvoli čovjekovo buđenje i slobodan svjesni razvoj. Otuda imamo dvije hiljade godina nepromijenjenog stanja duhovnog mraka, i samo nekoliko decenija u dvadesetom stoljeću kada se čovjek vinuo u zvijezde, objedinio i osmislio sva znanja iz svih duhovnih tradicija. Ta neujednačenost razvoja pokazuje da je čovjek sposoban mnogo brže se razvijati, i da netko to sprječava i kontrolira.

Prava religioznost je uvijek lična i širi se sama, iznutra, dobrotom same duše i nenametljivošću, nikad nije ista za sve već ima uvijek drugačije lice, lice svakog čovjeka. Potpuno se ostvaruje samo u probuđenom čovjeku jer njegovom probuđenju i služi.

Svako nametanje etike izvana, u dogmatskom obliku koji se uči napamet i imitira, dijeli um na izvještačen i licemjerman koji se pokazuje izvana, i prirodan koji se potiskuje. Ta šizofrena podjela uma i potiskivanje stvaraju licemjerje koje je odlika svakog prosječnog vjernika. Zato je kod njih tako tanka linija koja dijeli vjerski zanos od genocidnog pokolja, a nekada te linije i nema. Zato sve religije i etike nisu učinile čovjeka nimalo boljim. Naprotiv. One su stvorene da spriječe čovjeka da očituje i prepozna svoju urođenu dobrotu pomoću kontraefekta same priče o vanjskom Bogu, i nametanjem diktature "božjih zakona". Otuda ne čudi da se sve psihopate, masovne ubojice i teroristi pozivaju na Boga i citate iz Biblije i Kurana kao na svoju inspiraciju, dok istovremeno predsjednik države koja pokreće sve ratove polaže zakletvu na toj istoj Bibliji.

Osnovni mehanizam kojim se održava autoritet vještačkog, vanjskog "božjeg zakona" jest identifikacija s tijelom i umom. Koliko smo identificirani s tijelom, toliko smo otuđeni od Božanske stvarnosti, i odijeljeni od samih sebe. To je apsurdno ali točno: koliko smo identificirani s tijelom i umom toliko smo podijeljenog uma i otuđeni od sebe. Koliko smo svjesni sebe kao duše nezavisne od tijela i uma, toliko smo cjelovitiji, i sam um nam je cjelovitiji i tijelo zdravije. Zbog te identifikacije nam realnost izgleda uvijek apsurdna.

Identifikacija se održava iluzijom da mi sve činimo, pa i zlo. Čovjekova duša nikada ne čini ništa zlo. Ona zapravo nikada ništa i ne čini, ona je samo svjedok i kao takva privlači sva zbivanja koja se događaju. Tako kada smo svjesniji sebe kao duše onda smo uvijek pozitivni i spontano privlačimo/činimo dobro i ispravno. Kada smo nesvjesni uvijek smo identificirani s nečim i tada o sadržaju te identifikacije ovisi što ćemo učiniti, a to najčešće nije dobro. Samo kada je duša slaba kao svjedok zbog naše identifikacije s nečim drugim, i tijelo u kome boravi je opsjednuto negativnim silama, onda to tijelo čini zlo. Duša je za to vrijeme gurnuta po strani, um je nije svjestan, i zaista, nakon zlog čina čovjek se uvijek osjeća kao da ga je netko drugi učinio, da je bio opsjednut, ili da ne zna što mu se dogodilo, da se ne sjeća samog čina; da ga je počinio u svojoj slabosti ili posrnuću. Čak i kada se netko uzdigne u budnosti i samospoznaji, negativne sile ga jače napadaju da što prije zaboravi to stanje. Negativne sile nas navode da se identificiramo s tijelom i tako preuzmemo krivicu na sebe, kao da smo mi uradili ono što je tijelo uradilo. Samo

tako one mogu djelovati kroz nas i porobljavati nas - kroz identifikaciju. Preuzimanje i osjećanje krivice je temelj judeo-kršćanskog učenja.

Naravno da trebamo biti odgovorni sa svojim tijelom i njime činiti ispravno, ali to nikada ne možemo biti i činiti identifikacijom s tijelom, nego samo spoznajom svoje prave prirode koja daleko nadmašuje jedno individualno tijelo. Prestankom identifikacije s tijelom. To izgleda paradoksalno, ali je tako zato što duša omogućava tijelo, a ne obratno. Zato, koliko se identificiramo s tijelom, toliko smo nesvjesni Božanskog Duha koji jesmo i toliko smo manipulirani stranim, negativnim silama, neorganskim entitetima. ***Njima je apsolutno neophodno da se mi osjećamo odgovornim za ono što su oni učinili nama i kroz nas. Inače im jednostavno neće uspjati. Neophodno im je da ostanemo u neznanju o utjecajima iz drugih dimenzija. Jer ako ne znamo za njih - za sve ćemo okriviti same sebe identificirajući se s tijelom. To tako funkcionira.***

I u tome je još jedna prevara demonističkih religija: one sve više dimenzije, koje su čulima skrivene čovjekovom umu dok je u tijelu, prikazuju i projiciraju izvan čovjeka, u prostor, u neka imaginarna nebesa, i u vrijeme, u mitske predaje kada su nekada nebesa nekim odabranim prorocima bila dostupna. I to se mistificira ritualima i vjerskim praznicima. Na sve načine se skriva da su sve više dimenzije u čovjeku, da je čovjek upravo sačinjen od svih njih, kao mikrokozmos.

Ove sile nam zabranjuju i da pomislimo na svoju identifikaciju s Božanskim, uče nas da je to "grešno", da je to upravo "ono što Sotona želi" - da mislimo da smo mi Bog.

I to se zasniva na identifikaciji s tijelom. Naravno da Božansko nije samo ovo tijelo-i-um (Ego), da je beskrajno veće od njega, ali na to veće se i misli kada se kaže da smo mi to Božansko. Naša duša je daleko veća od ovog tijela, niti se rađa niti umire s njim. Mi smo daleko veći od ovog tijela. Samo sanjamo da smo u njemu. Kada svi mistici i sveci kažu da su jedno s Bogom, podrazumijevaju da nisu identificirani s tijelom i tjelesnim umom. Podrazumijevaju da nemaju Ego. Svaka krivica i grešnost su pad u identifikaciju s tijelom i nesvjesnost svoje prave, Božanske prirode.

Prava priroda čovjekove duše se direktno negira tezama da su sami ljudi zli, koje zagovaraju upravo demonizirani ljudi, sami neorganski entiteti koji kroz njih djeluju na obrazovanje i znanje. Oni time nameću ljudima osjećaj krivice i manje vrijednosti. Tako drže ljude u neznanju i paralizirane, nesposobnim da se odupru opsjednutosti i programiranju uma. Da su ljudi svjesni božanske veličine svoje duše odmah bi se oslobodili svake opsjednutosti. Ali njima se, najprije kroz judeo-kršćanske religije, nameće uvjerenje da se ne smiju poistovjećivati s Božanskim ni na koji način, da mogu samo biti u nekom odnosu s Bogom posredstvom crkve, ne i jedno s njim, da je heretično i grešno pomisliti na to - zatim da su sami krivi za sva zla koja postoje. Ako se đavo i spominje on je tamo negdje daleko, kao neprijatelj božji, u imaginaciji i strahovima, da ih pojača. Iako su djela i posljedice koje bi se mogle jedino pripisati đavolu svuda prisutne i vidljive oko nas, đavo je i dalje zvanično smješten samo u vjerskoj imaginaciji i teologiji. Kada ga netko vidi, proglašava se ludim. Tako se ljudi zarobljavaju, to je pravo značenje podjele uma.

Podjela uma se potiče vjerskim učenjem koje sadrži otvorene kontradikcije. Kršćanstvo se zasniva na učenju da je Bog postao čovjek da bi spasio čovjeka, što bi logično značilo da time istovremeno čovjek postaje Bog u činu spasenja. Ali ta ideja o bogospoznaji i božanskoj prirodi čovjekovoj svim silama se negira i zabranjuje ljudima. I muslimani su također brutalno ubili jednog od najvećih sufi mistika, Mansur al-Hallaj-a jer je u zanosu bogospoznaje rekao "Ja sam Bog". Točno je da

postoji opasnost da se podijeljeni um ili Ego uobrazi i sebi dâ božanska svojstva, ali ti slučajevi su toliko očigledno psihotični da ne mogu biti razlog da se zabranjuje najviša istina o jedinstvu s Božanskim. Biti jedno s Bogom znači nemati Ego. Ako Ego sebe proglasi Bogom onda je lud. Razlika između ta dva stanja je toliko velika i očigledna da se ne može poistovjećivati. Ali upravo to poistovjećuju oni koji sve lažiraju.

Prava religija treba samo učiti čovjeka kako da svjesno prepozna svoje jedinstvo s Božanskim, jer je uvijek dotle bio u nesvjesnom jedinstvu s njim. Na ovaj način na koji ga do sada uče, religije samo pojačavaju psihotičnu identifikaciju s umom i Egom, svjesnu odvojenost od Božanskog.

TRI VRSTE RADA: FIZIČKI, UMNI I NAMJERAVANJE

U skladu s očitovanjem duše u relativnom svijetu, gdje se ona, iako je jedno s Božanskim, pokazuje u različitim modalitetima i stanjima svijesti, kao mlada, zrela i potpuno zrela, postoje i različiti oblici djelovanja duše u skladu s njihovim očitovanjem.

Najniži oblik očitovanja je onaj kod mladih duša, koji je najgrublji i najviše identificiran s tijelom i umom. Rad i djelovanje takvih ljudi je prije svega usmjereno na fizički rad i gruba iskustva, pozitivna i negativna. To su oni vrijedni ljudi koji vade rudu iz dubine zemlje da bi se izgradilo i oblikovalo sve ostalo što vidimo kao tekovine civilizacije, koji vrijedno siju i žanju plodove zemlje da bi hranu imali svi ostali ljudi, koji svojim rukama grade sve objekte u kojima živimo. Iako bi u ovoj ipak imaginarnoj hijerarhiji oni bili na najnižem mjestu, oni zapravo na svojim plećima nose sve ostale, koji bi bili nesposobni preživjeti i nekoliko dana bez struje, gotove hrane, tehnologije i daljinskog grijanja.

Mlade duše se tek obučavaju za život u fizičkom svijetu i otuda su njihova iskustva gruba i jednostavna: dobro i zlo, zadovoljstvo i patnja, imati i nemati. Oni na svojoj koži uče zakone egzistencije i kako je svojim rukama održavati.

Njihova mehaničnost i podložnost vanjskim utjecajima je najveća. Njihov um je potpuno okrenut van i sve unutarnje sadržaje, vrijednosti i aktivnosti doživljavaju kao misteriozne ili 'božanske' aktivnosti i prema njima se odnose na magijski način, ritualima i vjerovanjima, dok su izvana grubo materijalisti, vjeruju samo u ono što čulima opažaju i što mogu uraditi svojim tijelom.

Zatim slijede razvijene duše, koje djeluju na višoj razini, njihova preokupacija nisu obična egzistencijalna stanja, već njihova dramaturgija radi osmišljavanja. To su ljudi koji stvaraju više vrijednosti umom, oni stvaraju sve tekovine kulture i civilizacije, osmišljavaju i doživljavaju sve mogućnosti egzistencije koristeći već stvoreno i izgrađeno. Oni zakone egzistencije osmišljavaju iz prošlosti i pokušavaju ih primijeniti i poboljšati u sadašnjosti tako što će smanjiti uvjetovanost tim zakonima. Sva kultura se svodi na smanjenje uvjetovanja zakona egzistencije i vanjskih utjecaja. Srednje razvijene duše se bave uređenjem vanjskog života kako bi se smanjile sile uvjetovanja.

Njihov um je još uvijek okrenut van, i samo povremeno postaje svjestan unutarnjih vrijednosti, ali apstraktno. Zato se još uvijek prije svega bave vanjskim svijetom i uređenjem okoline i uvjeta života, a unutarnje sadržaje obrađuju na filozofski i teorijski način, a u novije vrijeme i psihološki. Na taj način uspijevaju

djelomično nadići vanjske utjecaje i vladati sobom, bar u kontroliranim uvjetima, izgraditi nekakvu kulturu ponašanja i djelomičnu slobodu djelovanja.

Napredne duše su najmanje zastupljene i njihov utjecaj i rad se ne odnosi na ovaj svijet i obrađivanje uvjeta egzistencije. Njihov rad se isključivo odnosi na održavanje objektivnog znanja o duši i Božanskom u uvjetima fizičkog života. Njihov um je potpuno svjestan sebe, i oni ne traže odgovore izvana, niti se bave uređenjem vanjskih uvjeta, već isključivo uređenjem samog uma i povezivanjem uma s dušom. To rade na razne načine, nekad kao učitelji i sveci koji djeluju na mnoštvo ljudi, nekad kao nepoznati ljudi koji individualno pomažu nekoj naprednoj duši da se razvije. Oni su potpuno svjesni da su sve više dimenzije u čovjeku i da je Božansko jedina stvarnost, pa i čovjekova, prepoznaju sve vanjske iluzije, zato se sav njihov rad svodi na mentalnu higijenu, na pročišćenje najfinijih mentalnih uvjetovanja da bi Božanska stvarnost mogla sama zasjati kroz čovjekovu cjelovitu ličnost.

Zapravo sve duše rade taj isti posao: čišćenje prostora za prisutnost Božanskog, njegovog prizemljivanja i ostvarenja u realnosti ovdje i sada, kroz život čovjekov - ali na različitim razinama. Mlade duše to rade na gruboj razini, baveći se samom egzistencijom, srednje razvijene razrađuju sve mogućnosti egzistencije na višoj razini, djelomično izvana a djelomično unutar čovjeka, povezuju vanjsko s čovjekovom unutrašnjošću i tako daju smisao svim uzrocima, a najnaprednije duše to isto čišćenje rade na najfiniji način, na samom izvoru svih obmana, u samom umu, čišćenjem uma od svih sadržaja.

Kao što sve u relativnom svijetu sadrži suprotnost, tako je i ovdje ona na djelu. Iako su najnaprednije duše iznad identifikacije s tijelom i umom, one su najrealnije, emocionalno najzrelije i egzistencijalno najsvjesnije od svih. Iako se mlade duše najviše bave egzistencijom, one su najmanje svjesne prave prirode egzistencije. To je dokaz da samo prisutnost svijesti uzdiže i oslobađa čovjeka.

Mlade duše se suočavaju sa svim oblicima utjecaja i uvjetovanja i do rezultata svoga rada pokušavaju doći slijedeći zakon uzročnosti, vezani samo za čula i materiju, subjektivni način razmišljanja, mogu ostvariti samo onoliko koliko sami svojim tijelom mogu uraditi. Budući da im je um potpuno okrenut izvana, oni prepreke do svoga cilja vide samo izvana i rade na uklanjanju vanjskih prepreka. Na taj način one najviše odrade fizičkog posla na ovom svijetu.

Srednje razvijene duše rade na razumijevanju vanjskih utjecaja i njihovom nadilaženju. One do svojih ciljeva i rezultata rada dolaze umom i znanjem, razumijevanjem uzroka i predviđanjem posljedica, usavršavanjem sebe, planiranjem i upošljavanjem drugih da obave grube poslove kako bi se ostvario cilj. Budući da također slijede uzročnost, a to znači da moraju prvo osigurati potrebne uvjete da bi se postigao cilj, i njihovi rezultati su djelomični, mogu ostvariti samo onoliko koliko dobro sve isplaniraju i uklone smetnje. Budući da im je um okrenut izvana i djelomično samom sebi, oni i dalje misle da su glavne prepreke izvana, ali znaju da i sebe moraju prilagoditi cilju, i uspijevaju onoliko koliko sebe promijene i usavrše. Na taj način one najviše odraduju umnog posla na ovom svijetu, sakupljaju najviše znanja i informacija, i o svijetu i o čovjekovoj prirodi i razvoju.

Napredne duše nisu identificirane s tijelom i umom, one ne rade slijedeći uzročnost ni materijalne uvjete, one svoje rezultate i ciljeve postižu namjeravanjem i privlačenjem. One djeluju sviješću koja je izvan uma, a to znači izvan vremena koje samo u umu postoji. Intuitivno znaju da je stvarnost cjelovita i izvan vremena, i da se sve slične vibracije privlače, da je sve povezano u univerzumu. Zato one svjesno namjeravaju svoj cilj i samom namjerom ga privlače u ostvarenje, bez obzira na

trenutne okolnosti. One nikada prvo ne uklanjaju trenutne okolnosti niti se bore protiv njih, ne osiguravaju prvo uzroke, da bi došli do posljedice, nego samo namjeravaju cilj, posljedicu, kao da je ona ovdje i sada već ostvarena, jer znaju da će samo privlačenje cilja osigurati sve potrebne uzroke i okolnosti njegova ostvarenja.

Najnaprednije duše samom svojom sviješću potpuno aktualiziraju činjenicu da sve postoji zbog svjesnog subjekta, da cijela priroda radi za njega. Zato one ništa ne traže i ne rade izvana već samo privlače sve što je potrebno svojom namjerom da to bude privučeno. Zato što nemaju želja ni za čim izvana, sve što je potrebno dolazi im spontano. Postojanje bilo kakve želje za nečim očituje stav da se to nema, i taj stav onemogućava da se to ima. Zakon privlačenja djeluje uvijek neposredno, kao ogledalo, i na osnovu najdubljeg uvjerenja (da se nešto nema), ne na osnovu površnog uma koji se mijenja svakog trenutka (koji želi nešto imati). Tako željom za nečim privlačimo situaciju da nemamo i dalje, da i dalje želimo imati. Ako u ogledalu univerzalnog Polja stoji naš lik koji nema i želi imati, ono će nam to isto stanje odražavati i dalje. Ogledalo egzistencije sve odražava, ne dodaje ništa novo niti išta oduzima, samo je stvar kakvu ćemo sliku o sebi u njemu projicirati. Takvu ćemo i dobiti.

Napredne duše znaju da je sve u njima, da su sve više dimenzije u čovjeku, a ne izvan njega, da se sve zbiva zbog svjesnog subjekta. Zato istovremeno s privlačenjem one u sebi omogućavaju prihvaćanje onoga što namjeravaju na taj način što uklanjaju sve prepreke u sebi, ne izvana. One znaju da je duša vrhunski privlačitelj sveg zbivanja, i da postoji u tijelu da bi doživjela određena iskustva. Znaju da je sve što se događa izvana, oko njih, odraz potrebe njihove duše da to dožive, da budu tome svjedok; da su one same to privukle u očitovanje. Zato ako vide nekog bolesnog u svojoj blizini, ili da se neko ponaša na određeni način tako da negativno utječe na njihov život, one znaju da je tu scenu (bolest, ponašanje), njihova duša privukla zbog svoje potrebe za tim iskustvom, da mu bude svjedok. Osvještavanjem tog procesa, razumijevanjem zašto se ta scena (bolestan prijatelj, određeno ponašanje) događa pred njima, tj. njima, i zahvaljivanjem na ostvarenoj pojavi, dovode je do kraja, do ispunjenja. Prijatelj ozdravlja, a negativno ponašanje se mijenja. Osim ako ta bolest i to ponašanje nisu bili njihove potrebe za tim iskustvima - uvijek treba razlikovati, ako je moguće, da li je neka pojava potreba same duše da je doživi, ili da je priredi drugima da je dožive, jer duše ovdje nisu samo zbog sebe već uzajamno, i zbog drugih, da jedne drugima omogućе iskustva. To su također dvije vrste rada duša, za sebe i za druge duše.

Kada svjesni subjekt spozna neku pojavu, ona je došla do svog ishoda, ne mora se više manifestirati. Svjesnim zahvaljivanjem i ustanovljavanjem da je određena pojava nastala zbog njihovog privlačenja u iskustvo (bez obzira na razlog, može biti iz nekog karmičkog razloga ili samo zbog učenja), oni u sebi poništavaju potrebu da se ta pojava i dalje manifestira. Zahvaljivanjem u ljubavi toj pojavi što se manifestirala u njihovom iskustvu, oni je vraćaju univerzalnopolju kome sve pripada. Osjećaj zahvalnosti i ljubavi je emocionalna veza s Poljem. Ono se ne može drugačije doživjeti osim kroz ljubav i zahvalnost što sve omogućava.⁵⁷

To je najviši način rada duša na Zemlji.

Uvijek kada je um otvoren za prisutnost svijesti duše, djelovanje i rad su ispravni, podržani prirodom koja u cijelosti služi Božanskom i njegovoj duši.

Uvijek kada je um zatvoren za utjecaje duše, kada misli da sam posjeduje

⁵⁷ Ovaj najviši princip rada duša na zemlji nazvan je Ho'o pono'ono, havajski metod iscjeljenja tijela i života. Vidjeti o tome knjigu "Nulte granice" od Joe Vitale-a i Ihaleakala Hew Len-a.

svijest i moć djelovanja, i kada sam pokušava djelovati, tada je djelovanje uvijek manje ili više pogrešno, protivno prirodi.

Zato je jedan od najvećih Donosilaca svjetlosti rekao: "Tražite prvo Carstvo božje i pravednost njegovu, a sve ostalo dodat će vam se." (Mat. 6:25-33).

Zato što cijela priroda već sve radi u korist Božanskog i duše, čovjek ne treba ništa da radi sam po svojoj pameti i namjeri. Ne može i da hoće. On će najviše i najbolje uraditi samo onda kada se okrene Sebi, svojoj duši. Tada će se sve kretati prema njemu i njegovom najboljem interesu. Okretanje sebi, svojoj suštini, jest suština sveg ispravnog rada čovjekovog na ovom svijetu, sva kultura i ispravan razvoj okoline. Čovjek uvijek ispravno djeluje samo nedjelovanjem. Kada se okrene sebi, svojoj duši, čovjek ima podršku cijele prirode. Kada je okrenut izvana u iluziji da je odvojen od Božanske Cjeline, onda ide protiv prirode i zato osjeća patnju kao otpor. Patnja je uvijek pokazatelj da se ide protiv stvarnosti.

Cio proces rada duša se također očituje na različite načine kao mjera u kojoj je duša prisutna u tijelu i mjera svijesti o svojim višim dimenzijama. Mlade duše su one koje imaju najmanji procent prisutnosti duše u tijelu, otuda i najmanju prisutnost objektivne svijesti o višim dimenzijama, a najveće utjecaje tijela i okoline; srednje razvijene povećavaju svoju prisutnost povećavanjem svijesti i smanjivanjem utjecaja tijela i okoline, a najnaprednije su ostvarile potpuno prisutnost svoje duše u tijelu.

Svijest o višim dimenzijama u najzrelijim dušama potpuno je ostvarena i djelotvorna: u elementu Zraka njihova misao postaje Riječ ili Logos, u elementu Vatre voljom ili namjerom ostvaruju misli, u elementu Vode emocijom oblikuju i privlače ideje, i znaju kako ih konkretno ostvariti na elementu Zemlje. Nezrele duše nemaju svijest o višim dimenzijama i zato djeluju samo po zakonitostima nižih dimenzija, osjećanja (Voda) i fizičkog rada (Zemlja). Što je duša zrelija u tijelu, to više koristi zakonitosti sve viših dimenzija, volje i intelekta (Vatre i Zraka). Najzrelije koriste samu prisutnost svijesti kao namjeru, i prostor (Eter) je omogućava. Njihova svijest je kao prostor, obuhvaća i razumije sve ostale dimenzije i djelovanja, isto kao što i prostor obuhvaća i omogućava sve što postoji. Tako je njihova svijest ista kao i ono što sve omogućava.

Ne treba na osnovu ovoga steći utisak da najnaprednije duše postižu sve što žele kao čarobnjaci. Naprotiv, one su najskromniji i najvredniji ljudi, oni obožavaju fizički rad, proizvodnju stvari, uređenje okoline, učenje drugih da rade za dobrobit svih. Njihov rad nije ropski i iscrpljujući kao kod najnezrelijih ljudi, već uvijek dobrovoljan i kreativan i kada je najskromniji. Oni rade uvijek i neumorno, ne postoji lijenost kod njih, kao ni sebični interesi. Ne rade toliko zbog cilja koliko zbog samog rada kao sredstva podrške života. U svom radu su nalik na samu prirodu koja sve radi. Zapravo oni su svjesni njenog rada i svoje uloge kao svjedoka i vrhunskog privlačitelja rada prirode, i zato svjesno učestvuju u tome. Iako znaju da su razlog i svrha oblikovanja cijele prirode, oni gotovo nikada ne privlače rezultate i ciljeve radi olakšanja rada. To se u njihovoj prisutnosti događa spontano samo kada je neophodno; odjednom je cilj ostvaren na čudesan način.

Najzrelije duše potpuno usklađuju svoju namjeru s namjerom Božanskog Apsoluta koji, zapravo, jedini sve radi. U tome je zrelost zrelih duša, u spoznaji da je Božansko sve u svemu, i u svjesnom učestvovanju u njemu. To usklađivanje se događa automatski kada se spozna namjera Božanskog. Tada, naime, nije ni moguće imati neku drugu namjeru, neku svoju volju. Stav "neka bude volja Tvoja" je uvid da ne postoji ni neka druga, ni neka bolja volja osim Božanske koja sve omogućava. Svaka druga volja je samo iluzija i san, greška opažanja i djelovanja. Od tih grešaka se i sastoji čovjekov život sve dok ne sazri do spoznaje Božanskog Apsoluta u sebi.

Kada najnaprednije duše potpuno ostvare svoju prisutnost u tijelu, to su oni rijetki slučajevi kada njihovo tijelo zasvijetli nestvorenom svjetlošću.⁵⁸ Njihov rad je samo u tome: da budu svjetlost svijetu i ljudima.

RAD NA SEBI

Koliko smo imali iluziju da mi nešto radimo dok je sve radila prirodna uvjetovanost, tako isto imamo iluziju da se oslobađamo nekim novim radom. Oslobađanje počinje samo nedjelovanjem. Mirovanjem i utnućem.

Sva zbivanja pripadaju prirodi ili *prakrti*.

Duša je samo svjedok zbivanja, svijest koja daje smisao zbivanju.

Zato se njena diferencijacija postiže jedino prestankom identifikacije sa zbivanjem, prestankom sanjanja da je duša ta koja radi i snosi posljedice rada, da se svijest, koja je u svojoj suštini transcendentna, mijenja i trpi promjene uma i tijela, da se ne razlikuje od sadržaja koje osvjetljava. To je definicija stanja sna.

Sáma prisutnost duše u prirodnom zbivanja pokreće sve aktivnosti i cijelu egzistenciju: sama blizina svjesnog svjedoka pokreće cijelu prirodu na oblikovanje i djelovanje. Sámo djelovanje prirode, iako nije od nje i zbog njene svrhe, opčinjava svjesnog svjedoka da zaboravi sebe kao nezavisnog i izdvojenog i da misli da on djeluje, jer se poistovjećuje s mislima, najfinijim vibracijama prirode.

Ljudska egzistencija, kao mjesto prisutnosti svjedoka i svijesti, predstavlja zaborav i dvostruku konfuziju: s jedne strane, zbog same blizine svjedoka i svijesti priroda izgleda kao da ona djeluje sama po sebi, s druge strane svjestan svjedok zaboravlja sebe zbog blizine prirode, identificiran s njom misli da je on taj koji djeluje.

Zato da bi se svjedok oslobodio zaborava i došao sebi, ne treba više ništa raditi, treba samo osvijestiti cijelo zbivanje prirode u tijelu u kome boravi da bi vidio da je ona ta koja sve radi, da ona diše, ona pokreće rad srca, da su njene i najfinije frekvencije, misli, da se disciplinom obuzda i smiri od svakog poistovjećenja s bilo čim vanjskim, s bilo čim drugim, da bude samo on sâm, kako bi razlučio sebe

⁵⁸ U duhovnoj literaturi je zabilježeno više takvih primjera, kada se sveci pretvaraju u svjetlost. Navešćemo dva, jedan iz ranije i jedan iz skorije prošlosti. Najpoznatiji slučaj iz ranije prošlosti je svakako Isusovo pretvaranje u svjetlost na gori Tabor, a noviji slučaj je pretvaranje Bhagavan Šri Ramane Maharšija u svjetlost za vrijeme meditacije koju je zabilježio baron dr von Valtheim-Ostrau, čiji zapis prenosi Lama Anagarika Govinda u knjizi "Tibetanska mistika" (Grafos, Beograd, 1986. biblioteka Horizonti, str. 187): "Interesantan opis ovog fenomena sadrže pribilješke po datumima barona dr von Valtheim-Ostrau, koji je to promatrao u prisutnosti posljednjeg suvremenog sveca, Ramane Maharishi-ja od Tiruvannamalai. Ja sam preveo sljedeće poglavlje iz drugog svezka njegovih "Azijskih dnevnika" pod naslovom Der Atem Indiens (Classen Verlag, Hamburg 1955): "Dok su moje oči bile uronjene u zlatne dubine Maharishijevih očiju, nešto se dogodilo, što se usuđujem opisati samo s najvećom uzdržljivošću i skromnošću, najkraćim i najjednostavnijim riječima, prema istini. Tamna boja njegovog tijela se polako preobražavala u bijelu. To bijelo tijelo je postajalo sve više i više sjajno, kao da je u njemu upaljeno svjetlo i dok ga pokušavam razumjeti svjesno i jasnom mišlju, odmah mislim o sugestiji, hipnozi itd. Zato sam pravio izvjesne "kontrolne" kao što su gledanje na sat, vođenje bilješki i čitanje, u cilju čega sam prvo stavljao naočari itd. Tada sam gledao Maharishi-ja, koji nije skretao svoj pogled s mene i istim očima, koje su trenutak prije bile sposobne čitati bilješke u mom dnevniku, vidio sam ga kako sjedi na tigrovoj koži kao svjetlosni oblik. Nije lako objasniti ovo stanje, zato što je tako jednostavno, tako prirodno, tako neproblematično. Kako bih želio sjetiti ga se u punoj jasnoći u času svoje smrti!" (str. 2461)

To i jest svjetlost naše duše koju vidimo u času smrti svog fizičkog tijela. Prosvijetljeni je onaj koji to svjesno ostvari za života. O transformaciji fizičkog tijela u nestvorenu svjetlost, s brojnim komparativnim primjerima iz povijesti u okvirima šamanskih, religijskih i mističkih tradicija, vidjeti kod Mircea Eliadea: Mefistofeles i Androgin (Alef, bibl. čas. Gradac, Čačak. 1996.).

sámoga.

Zato takvo nedjelovanje i utruće ne predstavljaju nikakvo odricanje od aktivnosti, naprotiv, one su ostvarenje smisla cijelog postojanja prirode i svih aktivnosti, postizanje njenog cilja. Otuda božanska potpunost i ekstatično blaženstvo pri takvom nedjelovanju i utruću u kome se budi duša čovjekova.

Takvo nedjelovanje u svakodnevnoj akciji u taoizmu se naziva *wu wei*, praksa sistematskog smirenja naziva se *rūpa-dhyānam* u budističkoj meditaciji, a primjena uvida na osnovu ostvarenog smirenja i transcendencije uma naziva se *vipassana*. ***To je sav rad na sebi koji je čovjeku potreban na ovom svijetu. Sve drugo je produljenje ropstva u snovima.***

Druga i treća izreka Patanjalijeve "Izreke o jogi" kaže da je suština joge u smirenju aktivnosti uma, tada svjedok boravi u svojoj suštini, u sebi. Druga izreka objašnjava prvu: um ne možemo nikada smiriti njegovom kontrolom, jer je dio prirodne aktivnosti i uopće nije naš. Um se smiruje prepoznavanjem sebe kao svjedoka koji je izdvojen i nezavisan od sveg zbivanja. Tada se um sam smiruje jer ne djeluje na svjedoka, na nas. Prestajemo privlačiti frekvencije prirode, misli, da se roje u nama tražeći osmišljavanje smisla. Smisao je postignut i osviješten. To također objašnjava zašto misli mogu nestati i u nesvjesnom stanju, i u mentalnoj tuposti kod maloumnih ljudi, ili pod utjecajem droga. Oni povremeno mogu da nemaju misli jer se kod njih ne događa Osvještavanje smisla svega. Misli nestaju samo iz dva razloga: kada postignu svrhu u osmišljavanju i razumijevanju (*prađna*), ili kada nemaju što tražiti u subjektu koji nema objektivnu prisutnost svijesti koja bi smisljeno povezala misaone informacije.

Samo u svjesno ostvarenom potpunom smirenju (*samadhi*) duša boravi u sebi, u svojoj pravoj prirodi, po prvi put otkako je u fizičkom tijelu. Smirenje se mora sprovesti na svim dimenzijama bića, od najfinije do najgrublje aktivnosti: od uma i predodžbi, zamišljanja i razmišljanja, osjećaja i emocija do tijela i svakog pokreta tijela.

To su četiri temelja sabranosti Budinog govora *Maha satipatthana sutta*. Tu se iznosi temeljna praksa čovjekovog probuđenja na ovome svijetu. Taj govor zajedno sa Patanjalijevim "Izrekama o jogi" predstavlja suštinu duhovnog puta čovjekovog i praksu probuđenja duša i ostvarenja Božanskog na ovom svijetu, i na svim svjetovima. Ta praksa je jedina ispravna upravo zato što se ne poziva na Božansko i ne priziva ga sa stajališta uma, već mu samo omogućava da ono sólo bude, kakvo jest, uklanjanjem uma, otvaranjem prostora i stvaranjem čistine u čovjekovom biću, svjesnim dopuštanjem da bude ono što je dotle bilo nesvjesno, utrućem svega što ometa svijest Apsoluta da bude ovdje i sada, smirenjem i utrućem svih iluzija da nije ovdje i sada.

Rad na sebi ima jedini cilj buđenje ili samospoznaju duše.

Sušтина rada na sebi je u prestanku identifikacije duše sa svim onim što ona nije, a ona nije ništa osim Božanska svijest o sebi.

Božanska stvarnost je uvijek jedna, ali ima dva aspekta: ili je ona sólo kao Apsolut, ili je kao individualna duša. Sve između je iluzija. U toj iluziji nalazi se sav kozmos i svi naši životi.

Proces osvještenja ili buđenja iz te iluzije nije subjektivan, jer je priroda postojanja duše u tijelu odraz postojanja cijelog univerzuma. Cio univerzum postoji zbog zaborava duše u tijelu, i cio univerzum nestaje buđenjem duše u Božanskom Apsolutu. Nestaje jer tada sólo Božansko postoji kao duša.

Duša već jest u Božanskom Apsolutu ovdje i sada, jer ništa ne može biti izvan Božanskog Apsoluta. Sve što izgleda kao izvan i nešto drugo je san.

Buđenje je nestanak tog sna.

To znači da je buđenje nestanak iluzije postojanja samog čovjeka.

To znači da je stvarnost ovdje i sada takva da sve drugo nestaje.

U ovdje i sada nema svijeta. Svijet postoji samo u iluziji vremena i prostora.

ČOVJEKOVO SVJEDOČENJE O PRISUTNOSTI BOŽANSKOG

Rad na sebi uopće se ne razlikuje od samog života.

Cjelokupna ljudska kultura i život svakog čovjeka samo su pripreme za završni rad na sebi, prikupljanje svih iskustava za svijest o sebi. Svijest o sebi je cilj i svrha ljudskog postojanja, svakog života i svakog životnog iskustva.

Rad na sebi je samo završavanje tog procesa u njegovom ostvarenju i smislu.

Za razliku od ostalog životnog procesa koji se odvijao velikim dijelom nesvjesno i uvjetovano, i samo djelomično svjesno, rad na sebi je potpuno svjestan proces, toliko svjestan da se ne bavi ničim drugim do jačanjem same svijesti kao takve. On ne mijenja ništa u životu, on samo postaje potpuno svjestan život, samo osvještava život u svim detaljima i aspektima. Ako bi nešto mijenjao u životu, to bi onda bio neki vještački rad na sebi, bio bi rad na nečem drugom, a ne na sebi. Život i rad na sebi su jedno, razlika je samo u svjesnosti i nesvjesnosti.

Jedinstvo rada na sebi i samoga života, same egzistencije, počiva na jedinstvu Božanskog Apsoluta. Samo on postoji. Nema ničeg drugog. Božanski Apsolut je u središtu svakog oblikovanja, u osnovi svakog postojanja, u srcu svakog bića. Zato kažemo da je Božanski Apsolut svjedok svega.

Ako je čovjek mikrokozmos, stvoren po liku božjem, onda je Božanski Apsolut svjedok u čovjeku više i jasnije nego u ičemu drugome.

Svjedočea prisutnost Božanskog Apsoluta u čovjeku je čovjekova duša.

Svijest u čovjeku dolazi od duše. Duša je ujedno i naše Sebstvo, naša suština. Otuda je i svijest naša suština, Osvještavanjem postajemo ono što jesmo, i Osvještavanje je jedino "oslobađanje duše".

Ako Jači antropički princip (SAP) tvrdi da kozmos ovakav kakav je postoji sa svrhom stvaranja svjesnog subjekta; ako eksperimenti pokazuju da svjesni subjekt samim svojim postojanjem utiče na pojavu i oblikovanje materije; ako gnosticizam i ezoterično kršćanstvo, i sva mistika tvrde da Božansko kroz čovjeka nastavlja svoje stvaranje; ako *sankhya* uči da cijela priroda postoji u korist oslobođenja duha čovjekovog - onda svrha čovjekova nije ni u čemu izvana, ni u čemu drugom nego da bude onaj koji jest, da bude svijest o sebi. Sav vanjski rad je bio samo priprema za unutarnji rad na sebi. Sav unutarnji rad na sebi je samo priprema za svjedočenje. Svjedočenje je ne-rad, samo postojanje kao svjesnost-prisutnost-blaženstvo (*sat-ċit-ananda*). Svjedočenje je stoga prestanak i utruće svakog nesvjesnog akta očitovanja i traženja smisla izvana.⁵⁹

⁵⁹ Suština svjedočenja i meditativne prakse o kojoj ovdje govorimo iznijeta je detaljno u mojoj knjizi "Sankhya", u posljednjem poglavlju "Kaivalya". Također se o njoj može saznati iz budističke literature koja obrađuje meditaciju, *vipassana* i *satipatthāna*. Ona je kompletno iznijeta u Buddhinom *Velikom govoru o temeljima sabranosti (Mahasatipatthāna sutta)*. O *zazen* praksi meditacije *šikan taza*, kao najdirektnijoj praksi svjedočenja, vidjeti u radovima Jasutani Rošija (Yasutani Roshi). Njegova predavanja o *zazen* meditaciji nalaze se u knjizi "Tri stuba zena" Filipa Kaploa (Philip 104

Zato su za rad na sebi, kao svjedočenju koje oslobađa prisutnost Božanskog, sposobne samo najzrelije duše, koje zrače božanskom ljubavlju i razumijevanjem svega, koje su prošle sve drame životnih iskustava. Za njih je predstava završena, san je prepoznat kao san, pouka i sadržaj drame života su shvaćeni. One se prepoznaju po svojoj neovisnosti i nevezanosti za život. Za svjedočenje Božanskog su sposobne samo duše kojima je tekuća inkarnacija posljednja. Ako imaju još nekih karmičkih vezanosti i potreba za iskustvima, svjedočenje kao čin predanosti Božanskom bit će im teško izvodljivo. Nezrele duše ne mogu nikako ni da shvate prirodu svjedočenja, još manje da je primjene u praksi. One još uvijek jure za horizontom svojih želja i iluzija, ali horizont ne postoji, koliko god mu se približavamo toliko se udaljava. Tek kada želje prestanu, kada čovjek pogleda u njih i shvati da je svaka želja jednostavno uzaludna, da je odraz nesvjesnosti, tada postaje bespomoćan i bez nade. Ali baš u tom trenutku preokret se počinje događati, počinje se događati preokret koji se nikada u svim životima duše nije dogodio, jer je jednostavno išla u drugom smjeru, prema horizontu iluzija. U tom nestanku svake nade je jedina nada, u tom stanju bez želja je jedina šansa za čovjekovo ispunjenje, u toj ogromnoj bespomoćnosti, odjednom samo Božansko i čitavo postojanje mu počinje pomagati. Ono čeka. Kad vidi da čovjek radi svojevuljno, ono se ne mijesha. Ono čeka, može čekati beskonačno, jer za njega nema žurbe. Ono je vječnost. Onog trenutka kada čovjek nije svojevuljan, onog trenutka kad padne, onog trenutka kad iščezne, kada se potpuno preda, kao umirući neizbježnoj smrti, čitavo postojanje jurne prema njemu, ulazi u njega. I po prvi put čovjekovo buđenje se počinje događati.

Zbog bezvremene suštine duše, i mlade i srednje zrele duše u tijelu mogu radom na sebi ostvariti svjedočenje. Svijest sama skraćuje vrijeme sazrijevanja. Dovoljno je ispravnom praksom osigurati prisutnost svijesti i ona će sama ubrzati vrijeme potrebnog sazrijevanja duše. Tako je svakom čovjeku praksa svjedočenja dostupna, razlike postoje samo u tome što je nezrelim dušama u tijelu potrebno više discipline i predanosti učitelju, a učitelju više trpeljivosti prema njima, dok je najzreljim dušama dovoljno samo da se informiraju o svemu tome i same će moći sve ostvariti.

Već smo ranije rekli da se cio proces očitovanja svijeta događa kao pad ili zaborav svijesti iz Božanskog Apsoluta, da je manifestirani svijet manifestacija nesvjesnosti. Nesvjesno se uvijek automatski manifestira izvana kao fizički svijet.⁶⁰

Kada je čovjek nesvjestan sebe kao duše, Sebstva ili Božanskog Apsoluta, onda ima iskustvo života u svijetu, u tijelu. To iskustvo je zato uvijek povezano s patnjom. Patnja je uvijek iluzija odvojenosti od Božanskog Apsoluta, od svoje suštine. Patnja i destruktivnost života uvijek se povećavaju kada se utočište traži izvan sebe, u promjeni stanja okoline i uvjeta života. Upravo to bolno traganje je bilo odlika svih nezrelih duša, cijele ljudske povijesti i oblikovanja svijeta u kojem čovjek živi, i sve sazrijevanje duša svodilo se na spoznaju da je spas i utočište u njima, a ne u promijeni vanjskih stanja, da nalaženje pravog uporišta u njima, u duši,

Kapleau: *The Three Pillars of Zen*, Anchor Books, New York, 1980). Sve potrebne knjige i prijevodi nalaze se na web stranici <http://yu-budizam.com/> i www.ivantic.net

⁶⁰ Ova istina se namjerno skriva od ljudi u njihovom obrazovanju da bi se održavali u nesvjesnom stanju. Ljudi se uče da je nesvjesno nešto imaginarno i nepoznato, čime se mogu baviti samo psihoterapeuti, da je to svijet snova, a da je ovaj fizički svijet stvaran i da su jedino u njemu u svjesnom stanju. Istina je obrnuta: ono što je za nas nesvjesno zapravo je Apsolutna stvarnost, a ovdje u fizičkoj realnosti živimo kao u snu misleći da smo budni.

jedino može osigurati pravu promjenu vanjskih okolnosti.

Stjecanje vanjskih iskustava je pratila svijest da rješenje ljudske egzistencije nije u vanjskom prilagođavanju, ali ti pokušaji su usavršili vanjski život, donijeli svu kulturu i znanost čovjeku. Vrhunac kulture i znanosti bit će u spoznaji da je sav vanjski svijet samo odraz čovjekove unutrašnje prirode, da njegova DNK trenutno komunicira s klasterima galaksija, da je sve sadržano u svemu drugome po modelu holograma, da je sva vanjskost čovjekova unutrašnjost.

Ta spoznaja je početak rada na sebi ili meditacija.

Zato se u meditaciji čovjek smiruje od svih vanjskih aktivnosti i okreće sebi: zbog znanstvene spoznaje da su sve stanice svjesne, da je sav život odraz svijesti, a da je on svjestan subjekt u kome se svijest samog postojanja najjasnije ogleda. Zato nema više ništa tražiti izvana. Samo se može okrenuti sebi da bi u potpunosti bio ono što treba biti, ono što u stvarnosti jest. Da dovrši smisao očitovanja svega.

Budući da ništa ne postoji izvan Božanskog Apsoluta, svako svjesno biće koje postane potpuno svjesno sebe postaje sam Božanski Apsolut.

Možda će neko pomisliti da je lako to reći, ali je nešto drugo ostvariti to.

Odgovor je opet isti: nema ničeg drugog u Božanskom Apsolutu.

Ostvariti Božansko je najlakša stvar na svijetu, jer već jesmo ono samo. Ništa drugo i ne možemo biti. Sva patnja i nesklad našeg života nastaje zbog slijepih pokušaja da budemo ono što nismo. Iz istog razloga nastaju i sve teškoće da budemo ono što jesmo.

Ali, naravno, mi smo sada nesvjesni svoje božanske suštine. U tome je jedina razlika između nas i Božanskog. Uvijek je razlika samo u umu, u svjesnosti i nesvjesnosti. Nikada u postojanju koje je uvijek cjelovito jer je Božansko. Um nam jedini daje privid da smo izdvojeni od Božanskog, da smo nešto drugo od onoga što jesmo.

Naše čisto postojanje počiva u Božanskom. U njemu smo nesvjesni za vrijeme dubokog sna ili svjesni za vrijeme meditacije. Tada smo bez uma u oba slučaja, u dubokom snu nesvjesni toga, a za vrijeme meditacije svjesni. Zato meditacija znači ostati opušten kao u dubokom snu, ali ipak budan. Svijest je prisutna, ali misli nestaju. To je najprirodnija i najlakša stvar, jer se odnosi na čisto postojanje kakvo jest, ali mi smo naučeni na neprirodno i lažno postojanje. Iluzije izazivaju sve teškoće u vezi sa stvarnošću.

Razlika između svjesne i nesvjesne prisutnosti u stvarnosti počiva samo na usmjerenju pažnje, u kulturi pažnje, da li je usmjerena izvana u identifikaciju s objektima koje je sama projicirala, ili je svjesna sebe same kao svijesti.

Suština buđenja duše je u razlikovanju same svijesti od sadržaja svijesti.

Suština nesvjesnosti je u spontanom reagiranju na objekte i sadržaje.

Suština meditacije je ista kao suština ostvarenja duše. U meditaciji se ponavlja u malome ono što duša prolazi kroz sve inkarnacije, kroz smrt i rađanje: stiče se svijest o svojoj nezavisnosti od tijela i uma, od projekcija vanjskog svijeta i nesvjesnog reagiranja na iskustva koja smo sami projicirali. U meditaciji umiremo za sve iluzije tijela i uma i uskrsavamo kao duša na najvišem nebu. Samo je to ispravna meditacija, koja vodi kroz smrt i uskrsnuće. Sve drugo je profinjenje iluzije.

Početak buđenja je u prestanku spontanog i programiranog reagiranja svijesti na sadržaje i u objektivnom razumijevanju da sve sama stvara, privlači i oblikuje. To je proces pročišćenja koji se zbog iskustva otjelovljenja **doživljava kao izdvajanje od tijela, od osjećaja, od misli i uma - zbog dotadašnje identifikacije** koja je imala oblik tijela, osjećaja i uma. Zato što samo cjelina postoji kao hologram, nema ničega

što bi moglo da se izdvoji iz nečeg. Osjećaj izdvajanja zato postoji samo zbog identifikacije, prestanak identifikacije se doživljava kao izdvajanje. Prestankom reagiranja svijesti na vlastite sadržaje prestaje i dalja identifikacija i lanac cijelog uvjetovanog i bolnog lutanja u svijetu. Ostaje sama svijest kao takva, kao Božanska Prisutnost.

Ako se sjetimo dokaza iz eksperimentalne fizike da je čovjek kao svjesni subjekt temeljni uzrok da se čista energija oblikuje u vidljivu materiju, da se sva vidljiva priroda oblikuje zbog njega kao svjesnog subjekta, onda će nam biti još jasniji proces ovog izdvajajućeg pročišćenja u meditaciji.

Kada spozna te činjenice, čovjeku ne preostaje apsolutno ništa drugo nego da shvati da se sva priroda ne oblikuje zbog njega samoga, nego zbog Božanskog Apsoluta koji je u njemu. Da je i on sam oblikovan zbog Božanskog Apsoluta u njemu. Ne preostaje mu ništa drugo nego da se smiri cijelim bićem, od tijela do najvišeg uma, da bi omogućio čistoću njegove prisutnosti kroz sebe.

Drevna znanost o Božanskom u čovjeku, *sankhya* i *yoga*, čistoću ove izdvajajuće prisutnosti Božanskog u čovjeku nazvala je *kaivalya*.

Riječ *kaivalya* označava stanje onoga što je jednostavno, nepomiješano ni sa čim, autentično, čisto, pa otuda sadrži ideju savršenstva i potpunosti. Zato se koristi da označi savršenstvo pročišćenja duše čovjekove njenim izdvajanjem iz svega što joj nije autentično. U tom smislu ova riječ označava izdvojenost i odcjepljenje čovjekove suštine, duše, od prolaznog bivstvovanja u vremenu, čovjekovo uskrsnuće iz smrtnog u besmrtno i nerođeno, iz nepostojanja u postojanje.

U izdvajajućem pročišćenju duše događa se potpuno *odvajanje*, kao kada se odvajamo iz sna. Buđenje je konkretno izlaženje iz sna. Tako se i iz stanja svijesti koje predstavlja san i neautentično bivstvovanje, doslovno izlazi, odvajaju. Zato se u Patanjalijevim *Joga sutrama* i u *sāṅkhyi* za događaj konačnog probuđenja koristi izraz *kaivalya* koji znači izdvajanje, a ne neki drugi. Time se naglašava direktno iskustvo probuđenja, jer probuđenje nije ništa drugo do izdvajanje iz sna, odvajanje od identifikacija.

Iskustvo izdvajanja postoji samo kao kontrast dotadašnjem stanju identifikacije. U cjelini koja je Božanski Apsolut ništa ne može biti izdvojeno ni iz čega. To spoznaje probuđeni tek nakon prestanka nesvjesne identifikacije i svjesnog izdvajanja. Da nije bio nesvjestan ne bi mu trebalo buđenje, da nije bio identificiran ne bi mu trebalo izdvajanje od identifikacije. I tek nakon toga, nakon svjesnog izdvajanja i probuđenja, čovjek počinje istinski da učestvuje u životu i postojanju, da biva ono što uvijek jest, da ga prepoznaje i voli kakvo jest, jer dotle je njega Ego-um zapravo izdvajao od Božanske cjeline. Tako je izdvajanje *kaivalye* paradoksalan proces spajanja s cjelinom.

Iskustvo izdvajanja postoji i zato jer je duša u čovjeku transcendentni svjedok, nikada nije ni bila u jedinstvu ni s tijelom, ni s umom, nikada nije bila potpuno jedno ni s jednim iskustvom koje je čovjek ikada doživio. Uvijek je bila samo nijemi, transcendentni svjedok zbivanja.

Sama prisutnost tog svjedoka privlačila je i kreirala sve zbivanje. Na lokalnoj razini privlačila je i kreirala zbivanje njegove sudbine, a na globalnoj razini zbivanje samog kozmosa.

Zato je buđenje čovjekovo samo proces prepoznavanja tog izdvojenog svjedoka.

On je već izdvojen, ne treba ga izdvajati. Problem je bio u tome što smo ga nesvjesno spajali sa svim i svačim.

U svim pravim opisima čovjekovog najvišeg ostvarenja, samospoznaja se opisuje kao pročišćavajuće izdvajanje iz svega što mu nije autentično. To govori izraz *kaivalya*, najčistije od svih ostalih.

Prema najtočnijem opisu direktnog ostvarenja, prema Buddhinim riječima, to izdvajanje se konkretno doživljava kao uvid: "To nisam ja" i "To nije moje", naspram svih činioca bića: naspram tijela, osjećaja, stanja uma i svake misli. Budući da to već nije naše svojstvo i da se sav uvid svodi na prepoznavanje te činjenice, on se praktično ostvaruje samo mirovanjem. ***Kaivalya se ostvaruje samo mirovanjem. U mentalnom mirovanju samo od sebe odvaja se i razobličava sve što nije naša autentičnost, sve što zaklanja našu dušu.*** Ali zbog utjecaja iluzija za takvo mirovanje potrebna je vrhunska disciplina, za koju je potrebno vrhunsko razumijevanje.

Nema pročišćenja i oslobođenja bez razumijevanja afektivnog vezivanja u svim dimenzijama bića. Kako je čvor zavezan tako se mora i razvezati. To je jedini put, jer već smo rekli da svijest sama, pod utjecajem mentalnih obrazaca, projicira svoje sadržaje s kojima se identificira kao u snu. Zato jedino ona sama to može i prestati raditi kada spozna što radi.

Budnost je prisutnost svijesti u samom biću. Kako biće već jest energija svjesna sebe, čovjekova budnost nije ništa drugo do opušteno dopuštanje da ona to i bude kroz njegovo živo iskustvo, dopuštanje da univerzum bude svjestan sebe kroz čovjeka.

Suština duhovnog oslobođenja ili probuđenja jest u pravom, autentičnom odnosu čovjekove duše prema postojanju dok je u čovjekovom tijelu. Kada se među njima uspostavi pravi odnos, događa se prepoznavanje iskonske neovisnosti duše od vanjskog postojanja. Čovjek svojom budnošću ispravlja taj odnos i postavlja ga u pravo stanje. Vanjsko postojanje nije problem, već neuviđanje njegove stvarnosti od strane neprobuđenog čovjeka, da ono postoji samo kao ogledalo za samospoznaju duše, a preko nje i samog Božanskog Apsoluta.

Neovisnost svoje duše čovjek nikako ne treba postizati i stvarati, jer ona oduvijek postoji, nego je samo prepoznati, savršeno svjesno opažajući samo postojanje u kome se ogleda. Kada svekoliko postojanje i sav život prepozna kao svoj odraz, tada će jedino prepoznati sebe. Cijelo ogledalo prirode ogleda samo njega, njegovu dušu u svemu, od najmanje čestice, preko svih živih bića do prostora u kome se nalaze sve galaksije. Sve su to različiti razmjeri, dimenzije i oblikovanja njegove duše.⁶¹

Jedini način da čovjek ustanovi autentičnu neovisnost duše, koja suštinski već postoji, jest da u potpunosti osnaži potencijal budnosti i svijesti koji je prirođen svakom zdravom čovjeku; dakle, da osvijesti ono što već jest. Budnost se ne jača nikakvim koncentracijama, njima se samo do ekstrema jača već postojeća vezanost i

⁶¹ *Isha-upanishad* (5-8): "I kreće se i ne kreće se; daleko je, a i blizu; to je u nutrini svega, a i vanjsko je svemu. Onaj tko sva bića upravo u sebi vidi, i u svim bićima sebe, zbog toga ne žali. Jer ako je u svim bićima spoznao sebe, kakve opsjene i boli da se plaši, jedinstvo vidjevši. On je u sve prodoro, blistav, bez tijela, neranjiv, bez mišića, čist i nedodirnut zloćom. Vidjelac mudri, svedosežan, on opstoji po sebi, poput stvari što prirodno teku kroz beskonačno vrijeme."

Darshana-upanishad: "Kada sva bića vidimo samo u vlastitom Sebstvu (duši), i u svim bićima Sebstvo (dušu), tada *brahman* (Božansko) dosežemo." (X, 10).

neuravnoteženost. Budnost se jača jedino postojanom prisutnošću u svim pojavama i dimenzijama bivstvovanja. Takva postojana pažnja mora biti oslobođena svakog mentalnog prosuđivanja i osobnog određivanja, inače neće biti prisutna u svim dimenzijama postojanja. Sama njena prisutnost je neovisnost (*kaivalya*). ***Svatko tko je ikada bio budan zna da je tada bio i neovisan u toj mjeri da jedino može reći kako je sama neovisnost upravo budnost.***

Već smo vidjeli kako su izražene sve dimenzije prirode. Njihove vibracije stvaraju različite gustoće zbivanja i brzine vremena koje oblikuju sav kozmos. One su mikrokozmički sažete u ljudskom biću tako što sačinjavaju njegovo fizičko tijelo (zemlja), osjećanja (voda), opća stanja uma (vatra) i svaku misao (zrak). ***Od svih dimenzija kozmosa sačinjen je, dakle, i čovjek, pa on zato svoju budnost mora ustaljivati u skladu s njima, a ne nekako drugačije. Dakle, svoju budnost mora osnaživati na četverostruki način: naspram tijela (1), osjećanja (2), općih stanja uma (3) i svake misli (4).*** To su četiri osnove na kojima se pažnja mora postojano sabrati i učvrstiti u razumijevanju svake posebno. Svaka se od ovih dimenzija bića svjesnim upoznavanjem rastvara od iluzije supstancijalnosti i svodi se na njen ishod - *akašu*, čisti prostor u kome je sve moguće. Kada se to učini sa svima zajedno, nastaje trajna budnost kao čista svijest. To je duša kao oličenje Božanskog.

Čovjekov je život u tolikoj mjeri nesvjestan i neuravnotežen da on i ne uviđa što ga određuje i sačinjava, gotovo nikada ne razlikuje prirodu svoga mentalnog stava od osjećaja i fizičkog stanja i kretanja, a kada to i čini, onda samo privremeno i bez trajnog ustanovljenja. Međuovisnost ovih sastavnica uvjetuje svijest da se smatra identičnom s njima i sadržajima njihovog iskustva o svijetu. Njihovo razumijevanje putem međusobnog razlikovanja samo po sebi uravnotežuje neujednačene tokove životne energije (*prâna*) u svakoj dimenziji zbivanja, i time oslobađa prisutnost iskonske neuvjetovanosti duše. Za to nije potrebno ništa drugo do objektivno razumijevanje. Ono ima dvije faze. Prva je ***međusobno razlikovanje*** četiri dimenzije bivstvovanja koje su dotle djelovale međuovisno i zato uvjetujuće na dušu, i ***temeljno upoznavanje svake od njih posebno***. Druga je spontana primjena uvida (*vipassana*) o ova četiri činitelja bez određenog vježbanja, onako kako se u životu zbivaju svi zajedno.

Sve četiri dimenzije jačanja uvida predstavljaju progresivno čišćenje svijesti od raznih fiktivnih sadržaja i obmana, i njeno osposobljavanje da se sjedini s dušom kakva ona zaista jest. Stalna prisutnost pažnje ovdje i sada (*satipatthâna*) nije ništa drugo do intenzivno sažimanje, skraćivanje vremena bolnog lutanja u prostorima neautentičnog postojanja, i ubrzanje procesa koji je imanentan prirodi kao i svakom biću: da dođe do slobode u kojoj može autentično biti. Postojanom sabranošću pažnje mudro se ostvaruje ono jedino što se inače mora ostvariti u životu: uvećava se prisutnost svijesti o Božanskom koje sve omogućava (o neuvjetovanosti postojanja) u čovjekovom biću, i time se briše patnja. Sama svjesnost predstavlja ubrzanje vremena zbivanja i dovodi ga do krajnjeg ishoda u budnosti. Osvještavanje, kao sažimanje vremenskog iskustva, praktično se svodi na postizanje neovisne prisutnosti usred psihofizičkih procesa vlastitog bića i razumijevajućim pragmatičnim odnosom prema njima. Da rukujemo svojim umom kao što to činimo i s vanjskim stvarima, jer svijest je neovisna o svim vremenskim događanjima u biću i o umu. Samo takva objektivnost u sebi, Osvještavanje duše, omogućava istinsko upoznavanje postojanja u svim njegovim dimenzijama, a rezultat toga neće više biti neki zaključak, stav ili mit o duši i Božanskom, kako je to uvijek bivalo s drugačijim upoznavanjem postojanja od ovdje opisanog, već jednostavna budnost duše za njenu autentičnost u Božanskom Apsolutu.

Ne radi se, dakle, o objektivnom spoznavanju duše koje dijeli i otuđuje čovjeka od svijeta, već o zrelosti njegove duše s kojom svijet dovodi do autentičnog ishoda. Kao što roditelj doživljava sazrijevanje svoga djeteta, tako i čovjek u ovoj praksi sagledava svoje psihofizičko biće kakvo jest i time ga transformira do duhovne zrelosti. Samim tim transformira i vanjski svijet prema većem savršenstvu.

Ovdje opisano Osvještavanje nije ništa drugo do ovladavanje stihijom prirodnog zbivanja u tijelu, osjećanjima i umu direktnim suočavanjem s njima samima kakvi jesu - a ne s njihovim sadržajima, kao uvijek do tada. Stoga je ovo suočavanje veoma neprivlačno, nezanimljivo i odbojno nezrelim ljudima jer ne donosi nikakve nove sadržaje, zaključke, uvjerenja i nade koje bi bile privlačnije od prethodnih. Ova praksa ih sve ruši da bi se omogućila iskonska sloboda koju je čovjekova duša imala prije rođenja tijela, pa i nastanka samog svijeta. Svijest ove iskonske slobode duše je utoliko prisutnija, ukoliko je veća neuvjetovanost mehanizmima stečenih navika u ponašanju, govoru i mišljenju. Taj prirodni mehanizam je u dosadašnjem životu uvijek imao nadmoć i zloupotrebjavao je svjesnost za pasivno osvjetljavanje svoga djelovanja. Ovdje se zahtijeva preokret takve situacije: da se neuvjetovanom sviješću čovjek u svakom trenutku izdvaja i čisti (*kaivalya*) od svega što trenutno uvjetuje autentičnost i slobodu njegove duše, od svega što nije on sâm u apsolutnom smislu, što ga odvaja od prisutnosti u transcendentnom Božanskom Apsolutu i vezuje ga u pojedine sadržaje.

Put pročišćenja ima samo dva principa: 1) Postojano opažanje svih zbivanja u tijelu, osjećajima, umu i sadržajima uma - a naročito osjećajima koji prate ostala tri zbivanja. 2) Nereagiranje na ta zbivanja vezivanjem, odbojnošću ili zaboravom, i zadržavanje ravnodušnog ustanovljavanja svega kako jest.

Oba se svode samo na ustanovljavanje, na stalno neutralno ustanovljavanje apsolutno svega u nama.

Sva bića reaguju na zbivanja i tako se upliću u njih i žive u ropstvu. Put slobode je najprije vidjeti zbivanja kakva jesu i, kada se to ispravno učini, čovjek se oslobađa spontanog reagiranja na sve utiske (*samskare*) koje ona izazivaju, jer vidi da to nije on, niti je to njegovo. To je sve svojstvo očitovane prirode, a ne njegove duše. ***Sve što čovjek objektivno osvijesti, vidi da to nije njegovo.*** On je oduvijek iskonski slobodan, njegova suština je već čista svijest i, da bi bio to što jest, treba samo osvijestiti zbivanje i prestati, zbog identifikacije s njim, slijepo reagirati na njegova uvjetovanja. Jer nesvjesna reakcija na postojeća zbivanja, izaziva nova, i tako se stvara lanac uvjetovanosti.⁶² ***Tek kada se oslobodi slijepo reakcije, čovjekov um počinje odražavati dušu, svjesno i spontano djelovati u skladu s Božanskim koje sve sadrži u sebi.***

Ovdje su dati opći principi probuđenja čovjekovog, a ne ostvarenja bilo kakvog ideala iz oblasti religija i vjerovanja.

Suština meditacije, i duhovne kulture uopće, jest u tome da se svijest, koja inače mijenja svoja stanja, učini stalno prisutnom tokom svih zbivanja tijela, osjećanja i uma 24 sata. Dakle, i za vrijeme sna - to su onda lucidni snovi. Ovaj proces zahtijeva u početku izuzetan napor sabiranja pažnje (*jnana*) i potpunu posvećenost. To je ujedno i proces ocjelovljenja u jedno Ja. To se postiže meditacijom koja se radi u sjedećem položaju izvjesno vrijeme. *Kada tako stečeno iskustvo čiste svijesti u meditaciji postane dovoljno jasno, treba uspostaviti*

⁶² U tome se sastoji cijeli lanac čovjekovog ropstva u kome ga drže sile koje ga uvjetuju. One ga programiraju da uvijek reagira, uvijek pojačavaju njegove reakcije i daju mu lažna rješenja za probleme koji tako nastaju. Drže ga u začaranom krugu. Jedini izlaz iz začaranog kruga je njegov prestanak, utruće. Nikako modifikacije unutar kruženja.

*kontinuitet prisutnosti takve čiste svijesti bez većih oscilacija tokom ostalog zbivanja u svakodnevnom životu. Samo se zbivanje tada pokazuje kao energetski fenomen koji je svjestan sebe. Samo bivstvovanje se pokazuje kao svjesno samo po sebi bez ikakvog čovjekovog napora, i on je sada stalno budan. Čovjek, dakle, postaje budan tek predajom cjelini koja je svjesna sebe. Ta predaja je moguća tek s uvidom da je on sâm ta cjelina koja je svjesna sebe. Svaki napor tada prestaje, jer trajna budnost je čin predaje (bhakti) i opuštenosti. Kao što postojanje uvijek postoji, tako je i budan čovjek uvijek svjestan, jer njegova svijest je isto što i postojanje. On je uvijek budan jer nije identificiran s bićem, koje ima različita stanja, već se predao onome što biće omogućava, a najprije omogućava svijest o njegovom postojanju. **Prestanak identifikacije s bićem moguć je jedino nakon iskustva transcendencije uma u meditaciji. Nikako drugačije.** Budnost nastaje sama od sebe kada nestane napor za održavanjem prisutnosti svijesti u prolaznom i promjenljivom zbivanju, jer se uviđa da je svijest već prisutna kao ishod ili temelj samog postojanja, vječnog bivstva iz kojeg sve izvire, da se sve i zbiva zbog svijesti o sebi. Ako se sve zbiva zbog svijesti svjedoka, našeg Sebstva, onda nas sve i podsjeća na Sebstvo, svako zbivanje nam kao ogledalo ukazuje na svijest o sebi. Zato nije potreban napor za održavanje svijesti o sebi, potrebna je samo pažnja i razumijevanje da se sve događa zbog svijesti, i da smo mi ta svijest. Budnost je kada svijest ne identificiramo sa svojim umom, već sa samim postojanjem. Ali, do slobodne budnosti se dolazi samo nakon vrhunskog napora za održanje prisutnosti svijesti - odnosno vlastite lične prisutnosti u zbivanju. Um će učiniti sve da svijest modificira u neki san, o nekom drugačijem postojanju. Svijest je kroz uobičajeno postojanje neprosvijećenog čovjeka bezlično prisutna i modificirana umnim obrascima i sadržajima. Svrha meditativnog napora je u tome da se toj bezličnoj svijesti postojanja dâ oličenje našeg bića, da se očisti od svih imaginarnih sadržaja, da svijest postane lično iskustvo ovdje i sada.*

Najveći paradoks je u tome da se napor osvještavanja bića odvija kroz iskustvo "to nisam ja" i "to nije moje svojstvo" koje se odnosi na tijelo, osjećaje, opća stanja uma i svaku misao. Razlog za ovaj paradoks je u tome što je suština svijesti u nadilaženju (transcendiranju) onoga što se osvještava. Čin osvještavanja je uvijek čin nadilaženja onoga čega smo svjesni. Činjenica da smo nečega objektivno svjesni znači da smo iznad toga, isto kao što moramo biti izvan onoga što želimo vidjeti u cijelosti. Da bismo se vidjeli cijeli u ogledalu moramo biti izdvojeni od njega. U identifikaciji nema objektivne svjesnosti. Zato za ono što smo postali svjesni, možemo jedino reći da nije naše. Sloboda od poistovjećenosti sa svakim zbivanjem je čista budnost. Dakle, *svjesnost se jača oslobađanjem od poistovjećenosti.* Osvještavajući tijelo, osjećanja i um, mi ih nadilazimo postajući ono beskrajno i neuvjetovano što ih omogućava. Jedini način da se to ostvari jest da ih sagledamo kakvi zaista jesu. Kada to učinimo, postajemo veći, širi i moćniji od njih. Kada biće osvijestimo kakvo jest, i tako ga nadiđemo, tek tada ga možemo prihvatiti. Dotle je ono nas držalo i zato smo bili njime porobljeni, a sada smo slobodni jer smo isto što i duša koja biće omogućava.

Ovaj paradoks će postati manji ako imamo u vidu da se meditacija sastoji iz dvije faze. Prva je dolaženje do promatrača, duše, do nas samih, stjecanjem potpune svijesti o zbivanju tijela, osjećanja i uma. Kada se to ostvari, postat će jasno ono što omogućava dušu promatrača, nas same, a to je svjedok cijele prirode, Božanski Apsolut.

Ali nezavisnost od objekata, sadržaja svijesti i vanjskih utjecaja je samo jedna strana medalje. To je prije svega razvoj i postizanje svoje autentičnosti,

transcendentnog Sebstva. Druga strana toga je još bolje i svjesnije učestvovanje u zbivanju, pravovremeno i kreativno djelovanje. To dvoje idu usporedo, automatski. Jedno bez drugog nisu mogući. Nezavisnost Sebstva postizemo samo zato da bismo objektivnije sagledali cijelo zbivanje, to nije moguće u bilo kakvoj identifikaciji. Ako se samo postaje neovisan, onda se ide u otuđenost i to ne bi bilo u redu, isto kao što ne bi bila ni identifikacija sa zbivanjem. **Potvrda prave autentičnosti Sebstva je adekvatno reagiranje i učestvovanje u zbivanju, jednako kao i njegova neovisnost o zbivanju.** Ta ravnoteža se postiže objektivnim odnosom i prema fizičkim i metafizičkim zbivanjima. Ako smo na primjer, ravnodušni prema fizičkim a vezani za metafizičke sadržaje, onda unosimo neravnotežu. Postajemo otuđeni, apstraktni filozofi, ili religiozni dogmatičari. Prava autentičnost je potpuna nezavisnost: i od vezanosti i od odbojnosti spram bilo čega. Biti slobodan znači biti slobodan *od* svega, ali i biti slobodan *za* učestvovanje u svemu. Istovremeno. Ako nismo slobodni za prihvaćanje, doživljavanje svakog, i najsuptilnijeg zbivanja, onda nismo zaista slobodni. Zato se u Buddhinim govorima stalno ponavlja da meditant nadilazi i vezanost i odbojnost prema objektima i sadržajima svesti, da je ravnodušan prema svemu, ali budan i prijemčiv za sve. Uostalom, meditacija se i vježba da bi se postigla bolja i objektivnija spoznaja zbivanja, a ne da bi se pobjeglo od njega.

Moć razlikovanja se razvija i jača meditacijom koja nije ništa drugo do napor i uvježbavanje da se sve aktivnosti bića opaze na sve dubljem i finijem nivou, prije nego što se manifestiraju na grubi način, a to je onaj koji opažamo čulima i umom. Kada se ostvari najdublje i najfinije moguće opažanje bića, a to je sam nastanak misli kao najfiniji pokret bića, tada promatrač boravi u sebi, čovjek postiže samosvijest ili budnost. Tako pročišćena svijest sama, automatski donosi spasonosno razlikovanje duše.

Kontemplativna praksa, čiji su osnovni principi ovdje iznijeti, predstavlja čovjekov prvi pravi okret prema duhovnoj slobodi i probuđenju, prema spasonosnoj diferencijaciji duše i postojanja, čime se oboje ostvaruju u smislu. Apsolutno sve što je čovjek činio prije ove prakse odnosilo se na iskustvo bivstvovanja u prirodi i karmičko dozrijevanje u njoj. S ovom praksom on po prvi put u čitavoj svojoj karmičkoj evoluciji istinski okreće pažnju sebi ili svojoj autentičnosti, svojoj duši. Njegovanje takve pažnje, okrenute sebi, pod kojom dozrijeva on sam kao neovisna duša, jest ono što ga čini slobodnim, uvijek budnim i zaista beskrajnim. Ništa drugo.

Prema Buddhinim riječima "u ovom ograničenom tijelu, ne većem od rukohvata, sadržan je svijet, pojava svijeta, ishod svijeta i put koji vodi ishodu svijeta" (*Anguttara-nikayo*, 4,45). U čovjeku koji meditira dovršava se ishod univerzuma.

Čin probuđenja je događaj u kome čovjek cjelokupni vanjski svijet, cijelu prirodu i sav kozmos, prepoznaje kao svoju vlastitu unutrašnjost, kao svoje biće, točnije, sve spolja vidi kao sredstvo za kristalizaciju svijesti o sebi kroz objektivizaciju. Ovo se događa zato što su makrokozmos i mikrokozmos zapravo jedno isto, ali u drugim razmjerima. Sav kozmički prostor koji sadrži sve galaksije, je zapravo isti prostor koji sadrži elementarne čestice i atome. To je isti prostor. On se prelama u privid različitih razmjera kao beskrajno veliko i beskrajno malo samo u organskom svijetu, u konkretnom iskustvu i umu.

Zato organski svijet, u kome se formira svjesni subjekt, stoji točno u presjeku mikro i makrokozmosa. Ukrštanje mikro i makrokozmosa stvara organski svijet i svjesnog subjekta. To ukrštanje također stvara polarnost koja postoji u svemu: u energiji, elektromagnetnim pojavama, umu, događajima... svuda djeluje *jin* i *jang*.

To je također isti prostor koji sadrži misli, koji se otvara kada misli stanu u meditativnom mirovanju. On se u nama doživljava kao blažena prisutnost u Sebstvu, u našoj suštini, duši - ***zato što je to sve jedan isti prostor: makrokozmosa, mikrokozmosa i naše suštine, Sebsta ili duše.*** Sva ta tri prividno različita prostora sačinjavaju ono što ovdje nazivamo cjelina ili Apsolut.

Između čestica onoga što nazivamo materijom postoji ogroman prostor koji nije prazan, već je ispunjen energijom. Fizičari kažu da kada bismo sabili svu materiju kozmosa dobili bismo kuglicu veličine zrna graška. Toliko je prostor dominantan u odnosu na čestice. Taj prostor koji sadrži sve čestice je osnova svijesti. I prostor i svijest imaju iste osobine: kao što prostor sadrži i prožima sve objekte, tako i svijest može osvijestiti sve objekte, svjedočiti im. Taj čisti prostor se izvana događa kao crna rupa u kojoj nestaje sva materija, i iz koje sva materija nastaje, dok se u nama taj isti čisti prostor događa kao čista svijest o sebi ili Sebstvo. Budući da sve objektivno sadrže, oboje transcendiraju materiju i objekte.

Na taj način je naše Sopstvo Apsolut i sva spoljašnjost naša unutrašnjost.

Ovdje iznijeto Osvještavanje ima četiri dimenzije, u skladu s dimenzijama prirode. Promatrane piramidalno, najniža i najgrublja dimenzija zbivanja je tijelo, zatim, nešto finija, osjećaji, pa opća stanja uma ili raspoloženja kao još finija, i same misli kao najfinija dimenzija zbivanja našeg bića. Da bi se biće transcendiralo i čovjekova duša predala Božanskom koje sve omogućava, i koje je njen ishod, to se mora učiniti na najfinijoj dimenziji zbivanja bića, nastanku misli. Ali, ako se meditacija zasniva samo na transcendenciji misli, ona je nepotpuna, ako se u tome i uspije, to iskustvo nije trajno, čovjek se stalno iz njega vraća u ranija niža stanja svijesti - zato što nije osvijestio cijelo biće, sve njegove dimenzije. Tako se od cijele prakse pravi ritual i još jedna navika. Svaka dimenzija zbivanja ima svoje utiske (*samskare*), svoja morfogenetska polja koja je oblikovala ponavljanjem, i ta polja imaju svoju gravitaciju, privlačnu snagu koja nas zavodi i opčinjava. Zato se svaka dimenzija mora posebno osvijestiti, uvidjeti kakva zaista jest i razobličiti sve njene utiske.

I druge duhovne tradicije osjećaju neophodnost da se biće osvijesti u svim dimenzijama, ne samo u sferi misli (ideja), ali to izražavaju na nejasan i maglovit način, kroz razne (božje) zapovijesti, tabue, moralne norme, propise koji obuhvaćaju sve, pa i jelovnik. Judeo-kršćanske moralne obaveze se uglavnom bave fizičkom dimenzijom zbivanja (ponašanjem), a manje mentalnom, i nigdje dovoljno jasno ne naglašavaju jedinstvo fizičkog, osjećajnog i mentalnog. Tradicija vjerske predanosti (*bhakti*) uglavnom naglašava osjećajnu dimenziju bivstvovanja. Jedino je u tradiciji joge neophodnost osvještavanja cijelog bića oslobođena svakog demonizma i idolopoklonstva, i svedena je na savršenu praksu, na opća pravila ispravnog postupanja (*yama*), i specifično jogističke obaveze (*niyama*). Buddha je na osnovu njih iznio cjelovit proces osvještavanja (meditacije) jer je zahvatio sve dimenzije bića, od najgrublje do najfinije. Žalostno je što i danas postoje budističke škole, ili sekte, koje ne uviđaju neophodnost cjelovitog osvještavanja, nego naglašavaju samo neke njegove aspekte (disanje, osjećaje, ili um kao zasebne prakse osvještavanja).

Ključ oslobođenja je u cjelovitom osvještenju bivstvovanja, u svim njegovim dimenzijama (tijelo, osjećanja, opća stanja uma i svaka misao). Ako previdimo jednu dimenziju, njeno neosvijesteno zbivanje će biti uzrok naše patnje i osjećanja ropstva. Ako naglasimo samo jednu, na primjer, mentalnu (baveći se nekom meditativnom 'tehnikom', molitvom ili ponavljanjem *mantra*), ma kakve uvide i iskustva imali, padat ćemo uvijek iznova natrag u niža stanja povučeni težinom

ostalog dijela neosviještenog bivstvovanja, i uzalud ćemo ponavljati tu jednostranu praksu u nadi da ćemo trajno dostići uzvišeno stanje ako ga samo dovoljno puta ponovimo.

Pored cjelovitog osvještavanja bivstvovanja, ključ oslobođenja sadržan je u osnovnom principu prirode da cijela služi kao odraz svijesti o Božanskom, a u svom najfinijem aspektu to odražavanje se svodi na samospoznaju i oslobođenje duše. Stoga čovjek ne mora ništa raditi da bi spoznao i oslobodio dušu, da bi bio ono što jest, nego samo biti miran, ne (po)kretati se sa zbivanjem prirode, ne identificirati i ne reagirati slijepo i automatski s njom, i sam se tako ne vezivati vlastitim reakcijama. *Kada je priroda objektivno prepoznata kao priroda, tada nastupa oslobođenje duše.*

Taj isti, automatski oslobađajući princip bivstvovanja, sadržan je i u svim drugim pravim doktrinama probuđenja. U taoizmu se kaže da se zamućena voda bistri sama kada je ostavimo na miru, kada je ne zamućujemo. Zen kaže da u mirovanju tijela i uma, u *zazen* meditaciji, neispravne misli nestaju same od sebe, i čovjek spoznaje svoj lik koji je imao prije rođenja. U Patanjalijevim *Joga sutrama* cijela joga se definira kao smirenje aktivnosti uma; tada promatrač boravi u svojoj pravoj, transcendentnoj prirodi (Y.S. I, 2-3). Suština budizma je u meditativnom, mentalnom mirovanju, postizanju objektivne svijesti u tom mirovanju i njenom primjenom u svim ostalim zbivanjima i iskustvima (*vipassana*). Na istom principu se zasnivaju sva ostala prava mistička iskustva i predanost Božanskom.

Cijela je priroda sazdana tako da u svemu služi Božanskom i da ga odražava, da služi duši, tj. čovjekovoj samospoznaji i slobodi. Sva energija postojanja i sve zbivanje usmjereno je prema tome. Jedini uvjet da se taj oslobađajući proces ispuni jest da ga čovjek bude svjestan i da ga ne remeti. Ali upravo to čini svaki nesvjestan, opsjednut i programiran čovjek: remeti ga na sve načine, i svoju energiju, koja bi ga sama automatski odvela do probuđenja, troši na sve druge aktivnosti, na učestvovanje u sadržajima svojih snova. Sav napor buđenja se stoga ne sastoji u tome da se probudimo, niti kako da se probudimo (to je samo po sebi apsurd: ne postoji *kako* se probuditi, već samo buđenje, buđenje je samo postojanje) - nego da prestanemo remetiti buđenje koje se već odvija samim našim postojanjem. Ono što mi sve vrijeme činimo je držanje za sadržaje svojih snova i uzaludno trošenje dragocjene energije u njihove iluzorne objekte. Treba samo da prestanemo to činiti i da budemo svjesni tog cjelokupno procesa, jer ga samo svjesnošću možemo održati i ostvariti. ***Potrebno je samo da uspostavimo disciplinu takvog osvještavajućeg neremećenja, nevezujućeg svjedočenja svega, koje budi objektivnu svijest o svemu što se zbiva u prirodi. To je prava meditacija. To je i jedina prava "duhovnost" koju čovjek treba ostvariti da bi postigao najvišu spoznaju ili oslobođenje.***

Osvještavanje svih dimenzija bića u kojima boravi duša je jedina prava duhovna praksa i disciplina. U tome se sastoji prava meditacija. Ona se vježba u stanju mirovanja, ali i u akciji, naizmjenično. Aktivni aspekt meditacije je Osvještavanje cijelog tijela u svim zbivanjima, svakom pokretu i gestu.

Osvještavanje svakog osjećaja koji se javlja tijekom cijelog dana.

Osvještavanje svakog općeg stanja uma, raspoloženja i namjere, kako se javljaju i mijenjaju tokom cijelog dana.

Osvještavanja svake misli pri samom izvoru nastanka do nestanka, promjene u drugu misao.

Misao je najfiniji aspekt zbivanja bića, i zato Osvještavanjem misli putem meditativnog mirovanja moramo najbolje ovladati, jer jedino tada možemo ovladati i

ostalim grubljim aspektima bića i njegovim zbivanjem.

Da bi se ovladalo svijješću nad mislima, treba biti svjestan prostora. U jogičkoj terminologiji prostor je *akaša*, a svijest o mislima je *buddhi*. Oni se vode kao sinonimi. ***Kao što prostor obuhvaća i omogućava sve drugo u sebi, tako i svijest obuhvaća i omogućava sve druge pojave, um i sadržaje misli.*** Zato da bismo bili svjesni samog uma kao takvog, u cijelosti sa svim mislima, moramo biti svjesni prostora u kome se nalazimo i krećemo se cijelim bićem, svjesni cijelog svog bića u prostoru, objektivno, kao da gledamo sebe izvana, kao da se snimamo kamerom. Dobro je i snimiti sebe kamerom i gledati se da se tako naviknemo vidjeti sebe objektivno, kakvi jesmo, jer se uvijek zamišljamo drugačije nego kakvi objektivno jesmo i kakvima nas drugi vide. Pri tomu je posebno važno opažati sve pokrete tijela i izraze lica, geste koje uobičajeno pravimo u uobičajenim prilikama. Primijetit ćemo da se oni uvijek zasnivaju na istim obrascima, da reagiramo uvijek uobičajeno prema određenoj situaciji i prema određenim osobama. Ta shema reagiranja je ono što definira našu osobnost, naše Ja. Na ovaj način možemo vidjeti naše Ja izvana, objektivno, kako se ono mijenja i preobražava u druga Ja. Ova praksa najviše pomaže u transcendenciji uma.⁶³ Ona je i uvod u meditaciju i proširenje meditacije na sav život.

Ako se meditacija radi samo u sjedenju dvadesetak minuta dnevno, ujutro i uvečer, kako to preporučuju u Maharišijevoj sekti Transcendentalne meditacije, onda je to dokaz da se radi o negaciji same meditacije, njenom lažiranju. Meditacija je ono što radimo tokom cijelog dana i tokom spavanja, cilj meditacije je da budemo potpuno svjesni i budni iza svih mogućih stanja svijesti, na javi i u snu, i u dubokom snu bez snova, a sjedenje kao intenzivno zadubljenje je potrebno samo kao hvatanje zaleta za takvu cjelodnevnu svjesnost, njeno najdublje iskušavanje je moguće samo tokom najdubljeg mirovanja cijelog bića i uma. Sjedenje je samo priprema za meditaciju. Neophodna priprema. Onaj ko misli da radi meditaciju u akciji bez sjedenja, samo se zavarava da može postići potrebnu svjesnost. On je u samoobmani s meditacijom isto kao i onaj koji je radi samo za vrijeme sjedenja.

Put probuđenja stoga ima dva dijela: mentalno mirovanje ili unutarnje zadubljenje u Sebstvo redovnom meditacijom (*samadhi*), i vanjsko osvještenje svih aktivnosti tijela, osjećaja i uma u prostoru (*vipassana*). Oni se spajaju u jedno. Koliko se bolje ostvari jedno, automatski se ostvaruje i drugo. Koliko spoznajemo svoje Sebstvo ili dušu u meditaciji, toliko sve izvana vidimo kao Božansku prisutnost u svemu. Koliko smo svjesni prisutnosti Božanskog svuda i u svemu oko nas, toliko smo više meditativni, svjesniji svoje duše ili Sebstva. To je otuda što je Božansko naša Sopstvenost ili duša.

Ovo krajnje iskustvo sjedinjenja unutarnje kontemplativne samospoznaje i Božanske prirode spoljašnjeg postojanja, ostalo je sačuvano u svim izvornim duhovnim disciplinama i izražavalo se na razne načine. U ezoteričnom kršćanstvu djelomično se sačuvalo u monaškoj tradiciji, tako da je Nikodim Agiorit u djelu *Nevidljiva borba - knjiga za monahe i monahinje* (Beograd, 2001. Izdanje svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve) u opisu umne i unutarnje molitve

⁶³ Ova praksa je sastavni dio učenja Gurdjieffa, kojeg je on donio iz drevne sufijske tradicije. Inzistirao je na stalnom objektivnom promatranju sebe na sve načine. Poznata je i vježba "stop", u kojoj on ili neko drugi iznenada pljesne dlanovima i vikne "Stop!" Svi se tada moraju zaustaviti i ukočiti u onom položaju u kome su se zatekli, bez obzira na okolnosti. To znači da su svi morali svo vrijeme biti svjesni sebe i tako spremni na zaustavljanje bez obzira što radili, a taj znak za zaustavljanje po pravilu se daje baš kada je preokupacija nekim aktivnostima intenzivna ili sklonost opuštanju najveća.

zabilježio: "Postoji još i molitva koju nazivaju *Stajanjem pred Bogom*, u kojoj se čovjek sav usredsređuje u srcu (prim.: Sebstvu, duši, i tada) misaono sozercava (zrcali, ogleda, svjedoči) prisustvo Božje uz osjećanje bilo straha (strahopoštovanja) Božjega, bilo pobožnog ushićenja pred Njegovim veličanstvom, bilo vjere i nade, bilo ljubavi i predanosti volji Njegovoj, bilo skrušenosti i gotovosti na svaku žrtvu. To stanje dolazi i kada se tko u običnoj molitvi (meditaciji - prim.) rječju udubi umom i srcem. Tko se dugo i pravilno moli (meditira - prim.), kod toga se ta stanja sve češće i češće ponavljaju, a najzad to raspoloženje može postati stalnim i tada se ono naziva *Hođenjem pred Bogom* i znači neprekidnu molitvu (budnost - prim.). U takvom raspoloženju je bio sv. David koji svjedoči o sebi: *Svagda vidim pred sobom Gospoda: On mi je s desne strane⁶⁴ da ne posrnem* (Ps. 16,8). Zato ako želiš da ti molitva bude plodna, nemoj se nikako ograničavati samo na izgovaranje molitvenih riječi, nego se ujedno moli i umom i srcem. A naročito se moli srcem. Molitva koja izvire iz srca je kao munja koja za jedan tren prelazi nebesa i izlazi pred prijesto Božji. I Bog je ispunjava."

Osvještavanje i buđenje kroz objektivno promatranje cijelog svog bića jest odraz objektivne situacije u kome se ljudsko biće nalazi u pogledu Božanskog Apsoluta. Čovjekova duša predstavlja težnju Božanskog da s te pozicije, prividne izdvojenosti kao individualna duša u tijelu i umu, dođe do spoznaje sebe, da njegova emanacija, duša, sazri tako izdvojena u tijelu do svoje suštine, do Božanskog. U čovjekovom tijelu, kroz izdvojeni um, Božansko, kao individualna duša, kao da gleda i spoznaje sebe samoga (prividno) izvan sebe samoga. Cio taj proces ponavlja čovjek u meditaciji, u sebi. Tako prepoznaje svoje jedinstvo s Božanskim.

Opisujući takvo postignuće možemo reći da probuđenje predstavlja potpuni prestanak identifikacije s tijelom, umom i cjelokupnim životnim iskustvom, u svakom trenutku, kao trajno stanje, što se opisuje kao smrt "starog čovjeka" - i rađanje "novog čovjeka" autentične duše, koji svoje prisutnost izražava samo kroz čistu, objektivnu svijest, i ljubav koja sve omogućava.

Suština kaivalye ili konačnog probuđenja je u tome da nema nikakvog kontinuiteta između "starog čovjeka" i "novog". Nije "stari" postao "novi", niti se uzdigao, niti nekako unaprijedio. "Stari čovjek" je samo nestao kao iluzija koja nikada nije ni bila stvarna, kao san. Kao što se ujutro ne budi onaj koji je sanjan tokom sna, on nestaje zajedno sa snom, nego se budi onaj koji je prethodno zapao u san, onaj koji je sanjao cio san kao i onoga koji je bio u snu. "Novi" ili probuđeni je otkriven kao vječna stvarnost koja je uvijek postojala samo nije bila osviještena niti doživljena zbog snova projektirane stvarnosti. Drugim riječima, postojanje se samo usklađuje, usavršava i pročišćava tako da konačno nestaje da bi oslobodilo prostor jedinoj stvarnosti, Božanskoj duši. ***Kaivalya znači prestanak identifikacije s tijelom na taj način da probuđeni više nikada nije samo u tijelu, već uvijek i u prostoru koji omogućava pojavu tijela, a također i osjećaja i uma. Na taj način je kaivalya objektivna svijest ili budnost.***

Duša je u suštini već slobodna. Da nije u suštini već slobodna ne bi mogla nikada ni postati slobodna, jer ono za što već nema potencijal u sebi, to nikada i ne može postati. Sve samo prelazi iz potencijalnog u aktualno.

Primijenivši u sebi svjedočenje o prisutnosti svoje duše do potpunog

⁶⁴ Uvijek kada se u kršćanskim tekstovima govori o "desnoj strani" misli se na desnu stranu možda-ne hemisfere, koja omogućava intuitivni, holistički uvid u stvarnost, za razliku od lijeve koja je racionalna i čulna. Božansko se spoznaje desnom stranom mozga, kao što se to ovdje i kaže.

pročišćenja u tijelu, svim osjećajima i mislima, čovjek postaje svjedok Božanskog, postaje njegova živa prisutnost.

Duša je uvijek bila samo nijemi, transcendentni svjedok zbivanja.

Sáma prisutnost tog svjedoka privlačila je i kreirala cjelokupno zbivanje. Na lokalnoj razini privlačila je i kreirala zbivanje njegove sudbine, a na globalnoj razini zbivanje samog kozmosa.

Zato je buđenje čovjekovo proces prepoznavanja tog izdvojenog svjedoka.

On je već izdvojen, ne treba ga izdvajati. Problem je bio u tome što smo ga nesvjesno spajali sa svim i svačim. Kada nema te identifikacije nema ni kretanja duše. Nema ni vremena u kome je bila nešto drugo do ona sama, uvijek prisutna u sebi.

Duša se u budnosti, u samoj sebi, otkriva kao nepokretna, samo se iluzija očitovanog svijeta kretala oko nje i oblikovala joj sva iskustva poznata kao životi i sudbine. Ona sama nikada nije išla kroz živote, životi su išli oko nje, kao snovi. Duša nikada ništa nije radila, sve se radilo zbog nje.

Samo s cjelovito osviještenom dušom može se vidjeti da krug cjeline Božanskog očitovanja nema početka ni kraja, da se ne sastoji od suprotnih točaka, silaznog i uzlaznog procesa, već da je Božansko jednako prisutno u svakoj točki postojanja, da je uvijek i u svemu savršeno i potpuno. Otuda u čistoj svijesti koja odražava cjelinu nema razvoja niti očitovanja svijeta. Postoji samo Božanska prisutnost ovdje i sada.

Dok je čovjek bio nesvjestan, sanjao je da se sva zbivanja odražavaju na njegovoj duši, da se ona usklađivala prema tim iluzornim zbivanjima i učestvovala u njima i to je stvaralo sve iluzorne patnje, rane i ožiljke.

U probuđenom čovjeku je suprotno: svekoliko zbivanje se usklađuje s njegovom dušom i ma kakvog da je oblika i stanja, uvijek je savršeno kao ona sama, kao odraz Božanskog Apsoluta.

Čovjekova budnost nije različita od same prisutnosti stvarnosti.

Samo s probuđenim čovjekom, svijet postaje Božanska prisutnost i savršenstvo.

Božansko koje omogućava svijet, u čovjeku se događa kao budnost - a ne kao nešto što je od svijeta. Ono poprima sam čovječji lik i tada djeluje kroz njega kao čista ljubav koja sve omogućava.

Samo probuđeni čovjek učestvuje u božanskoj prisutnosti i slobodi koja omogućava svijet svakog trena, zato što se samo kroz njega ta sloboda neposredno očituje.

Samo probuđen čovjek doprinosi stvaranju slobodnog svijeta i učestvuje u njegovom životu za dobrobit svih bića.